DECLARAT „CEL MAI BUN ROMAN PENTRU TINERI AL ANULUI" DE PUBLICAȚIA *SEVENTEEN*

„Un roman axat în mod special pe eroi și care caută să descopere frumusețea sufletului într-un pustiu apocaliptic. O poveste precisă, introspectivă, despre drumul pe care te poartă durerea."

Booklist

„Poe este o eroină aprigă, plină de contradicții și interesantă, pe măsură ce iese, puțin câte puțin, din vârtejul furiei [...]. Acțiune continuă, un cadru de tipul Vestului Sălbatic, personaje pline de culoare, o lume distopică plastic zugrăvită și un conducător sinistru."

Buffalo News

„Un cocktail *steampunk* îndrăzneț de Mark Twain și seria CRONICILE ORAȘELOR FLĂMÂNDE a lui Philip Reeve."

Kirkus

„Inteligentă și puternică, Poe luptă mai presus de toate pentru a-și apăra nava [...]. O poveste bine țesută și convingătoare."

SLJ

Ilustrația copertei © 2020 Michael Heath
Designul copertei: Theresa Evangelista

CONDIE

LERURI *NEW YORK TIMES*

UL VOIAJ

OE

THE

NTEENS

ALLY CONDIE

ULTIMUL VOIAJ AL LUI POE BLYTHE

CORINTEENS

Colecţie coordonată de Shauki Al-Gareeb

ALLY CONDIE

ULTIMUL VOIAJ AL LUI POE BLYTHE

Traducere din limba engleză de
ALEXANDRU SZÖLLŐ

CORINTEENS
2021

Redactare: Adelina Dragomir
Tehnoredactare computerizată: Dan Crăciun

ALLY CONDIE
THE LAST VOYAGE OF POE BLYTHE
Copyright © 2019 by Allyson Braithwaite Condie

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate
Editurii CORINT BOOKS.
CORINTEENS este marcă înregistrată.

ISBN: 978-606-95080-4-6

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CONDIE, ALLY
Ultimul voiaj al lui Poe Blythe / Ally Condie; trad. din lb. engleză de Alexandru Szöllö. - București: CorinTeens, 2021
ISBN 978-606-95080-4-6

I. Szöllö, Alexandru (trad.)

821.111

PENTRU LAINEY, O STEA

Call îmi spune că vede o stea, iar pe mine mă umflă râsul.

— Chiar o văd!

Îmi spune asta cu o voce serioasă şi cu gura lipită de urechea mea.

Ridic capul. Chiar aşa e. E jos, la orizont.

— Cu asta, sunt şase, zic eu.

— Şapte, spune el. Aia pe care-am văzut-o în prima noapte pe râu chiar *era* o stea.

— Nu era.

Ne contrazicem pe tema asta de săptămâni întregi, încă de când am plecat de la Avanpost şi am urcat la bordul dragei ca să ajungem în amonte.

El râde încetişor, apoi începe să mă sărute din nou.

Sus, pe punte, e mai uşor să te auzi peste zgomotele scoase de nava noastră de metal cea înfometată. Dar tot e imposibil să ignori smuceala şi scrâşnetul constant al dragei în timp ce-şi croieşte drum pe fluviu, în căutare de aur, lovindu-se de stânci şi de pietre, sfărâmându-le. Face zob râurile şi lasă în urmă gunoaie şi mâl, distruge văi şi mai pune o trâmbă de fum pe cer.

— Toate astea întrucât Amiralul are o slăbiciune pentru aur.

— Eu am o slăbiciune pentru tine, îmi spune Call.

Râd, pentru că e o mare prostie să spui aşa ceva, chiar dacă e adevărat, şi-l simt cum zâmbeşte.

— N-are nicio logică, spun eu. La ce-i bun tot aurul ăsta?

Ştim cu toţii că Amiralul vrea să ajute Avanpostul să prospere. El crede că, dacă facem rost de mai mult aur, o să reuşim, dar nu ştiu sigur de ce crede asta. Am adunat destul cât să ne-ajungă o vreme, şi nu prea mai avem cu ce să facem troc. Avem nevoie de atâtea alte lucruri. Aer mai curat, mai multă apă, medicamente mai bune, modalităţi de a reabilita terenul. Aurul nu face decât să poleiască timpul rămas până când vom muri.

— Cui îi pasă? zice Call. Dacă nu l-ar vrea amiralul, n-am putea în veci să fim aici.

Call spune lucruri de genul ăsta, dar i-am văzut expresia când priveşte la dezastrul pe care-l lăsăm în urma noastră. Albia râului dată peste cap, vietăţi sufocate, şi asta doar ca să scoatem noi aurul.

Deşi mă trec fiorii când mă gândesc ce stricăciuni provocăm, ar fi bine să număr stelele cât încă pot s-o fac. Deja, în două săptămâni petrecute pe râu, am văzut mai multe decât ar vedea majoritatea oamenilor de la Avanpost într-o viaţă întreagă.

— *A fost o idee bună să venim aici,* şopteşte Call. *Recunoaşte!*

— O idee bună, zic eu, ca să-l tachinez. O idee bună să ne petrecem zilele într-o navă veche şi destul de zgomotoasă încât să ne asurzească. O idee bună să ne petrecem nopţile stând de pază şi stricându-ne ochii

în timp ce ne uităm după tot felul de chestii în întuneric.

— O idee *foarte* bună, spune el.

Call îi auzise fără să vrea pe câţiva dintre maşinişti, în depozitul de fier vechi unde lucrăm, vorbind despre voiaj ele dragei.

— Nu e un post ideal, îi spuseseră maşiniştii lui Call. E periculos şi trebuie să părăseşti Avanpostul.

Lui Call, acele cuvinte îi sunau ca nişte promisiuni, nu ca nişte avertismente.

— E singurul mod în care o să vezi şi tu lumea, Poe. Numai aşa o să-ţi scuturi praful Avanpostului de pe picioare.

Şi amândoi eram conştienţi că înscrierea pe dragă era o modalitate de a fi împreună, fără să ne aşezăm la casa noastră, să avem copii şi să lucrăm în fiecare zi în acelaşi loc, făcând aceleaşi lucruri.

Apoi, mai e şi cel mai mare secret, cel mai frumos vis dintre toate.

O să scăpăm.

La punctul de cotitură, o să plecăm. O să fugim. O să fim liberi.

Mi-am imaginat totul. Lacuri albastre. Mirosul pădurii. Sunetele scoase de alte vietăţi, care nu sunt oameni şi cărora nu le pasă că noi suntem oameni. S-ar putea să nu rezistăm în sălbăticie prea mult, dar cine ştie?

Prefer să mă sfâşie ceva decât să aştept degeaba.

Şi nu ajută la nimic să-mi fac griji în legătură cu ceea ce s-ar putea întâmpla mai târziu.

În schimb, mă gândesc la prezent. Îmi place prezentul. Un sărut în vârful dragei, sub un cer mânjit cu stele, cu mâinile lui Call atingându-mă.

— Oare-ar trebui să invităm pe cineva din echipaj să vină cu noi când plecăm? întreabă Call.

Şi discuţia asta am mai avut-o.

— Nu, spun eu. Doar noi.

Call îmi oftează la ureche, metalul se izbeşte şi zgârie stânca, sita cu tambur întoarce pietrele şi cerne aurul, iar apa scursă prin stăvilar se revarsă peste rocă şi metal.

Apoi, se-aude clopotul de pe puntea de minerit.

Trag o înjurătură, pentru că ştiu ce presupune. Au nevoie de ajutor cu motorul principal al dragei, cel care alimentează toate sistemele principale ale navei.

— Du-te! spune Call. După aceea poţi veni înapoi aici.

A trecut amurgul şi se face direct noapte.

— Ai grijă cât lipsesc, zic eu. Fii cu ochii-n patru după bandiţi!

— Mă descurc mai bine să stau de pază când nu eşti tu aici, spune el, iar în lumina slabă, îi văd zâmbetul strâmb.

— E adevărat, zic eu. Nu o să mai urc.

Nu glumesc. Poate că ne-am bucurat prea mult de libertate, de faptul că suntem afară.

— Poe, spune Call, e în regulă. N-am văzut nici măcar un bandit pe râul ăsta.

Or fi început să moară. Ştia toată lumea că aşa avea să se întâmple.

Avanpostul e singurul loc în care se poate rezista. Singurul loc cu medicamente şi hrană ca lumea, şi cu protecţia Amiralului şi a miliţiei lui. Renunţi la o parte din libertatea ta pentru el, dar majoritatea crede că e un compromis uşor de făcut.

Când plec, Call îmi atinge mâna, în întuneric.

— Gata, spune Naomi, chiar în timp ce echipamentul de minerit reporneşte, cu un uruit scăzut şi constant, care ajunge să facă parte din tine, ca bătaia unei inimi.

Alimentat de conducte solare şi de baterii, motorul principal aprovizionează tot ce există pe dragă prin sisteme de prize de putere. Sistemul de minerit este cel mai zgomotos. E încropit din sistemul iniţial al dragei, pentru că nu aveam materialele de bază necesare pentru a-l înlocui. Cupele de minerit circulă pe banda lor, sita cu tambur care separă aurul de pietre se roteşte, totul zăngăneşte, se învârte, râşneşte. Pe faţa bronzată a lui Naomi curge transpiraţia. Se şterge pe mâini cu o cârpă şi face un gest din cap către Nik şi către mine.

— Mersi!

— Cu plăcere! spune Nik.

Suntem nevoiţi să ţipăm ca să ne facem auziţi peste zgomotul pe care-l face nava. Adesea ne citim doar pe buze.

— Îmi pare rău că te-am adus aici, puştoaico! îmi spune el.

La lumina de sub punte, faţa lui pare fantomatică, dar prietenoasă.

— Sunt ceva stele pe puntea de sus? întreabă Naomi.

— Deja am văzut una în seara asta, zic eu. Ar trebui să urci şi tu.

Nik râde.

— Nu vorbeşti serios. Tu şi Call vreţi puntea doar pentru voi. Dau ochii peste cap la el, deşi are dreptate. Dar şi Naomi, şi Nik mă urmează pe trepte, dornici de aer curat, după ce au stat pe puntea de minerit. În timp ce urcăm, mirosul brizei nopţii, şi poate chiar al unor păduri de pin din apropiere, pluteşte în jos spre noi. Trag aer în piept. Toate astea merită din plin.

— Call! strig eu în timp ce urc pe punte, dar el nu e unde l-am lăsat.

În luminile slabe care străjuiesc baza punţii, văd câteva siluete care se mişcă. Cine mai e aici? Unii dintre membrii echipajului?

— Hei, spun eu, păşind pe punte, dar Naomi mă apucă puternic de braţ, oprindu-mă.

Siluetele înaintează, se văd mai clar. Venind mai aproape, se transformă din umbre în oameni ale căror

feţe nu le cunosc.

Bandiţi.

— Vrem aurul, spune unul dintre ei. Spuneţi-ne unde e! Acum!

Mintea mi-o ia razna. Privirea îmi aleargă peste tot.

Unde e Call?

N-a avut timp să tragă alarma. A avut, oare, timp să se ascundă?

— Spuneţi-ne unde e, adaugă alt bandit, că vă omorâm pe toţi şi vi-l luăm oricum!

Îi privesc pe Naomi şi pe Nik. Au mâinile ridicate.

— Nu puteţi să ne omorâţi pe toţi! spun eu. Aveţi nevoie de noi în viaţă. Nu ştiţi să manevraţi nava.

— Voi doi, mergeţi cu noi jos! porunceşte banditul către Naomi şi Nik. Arătaţi-ne unde e aurul, că vă-mpuşcăm!

Face un gest în direcţia mea.

— Pe ea s-o ţineţi aici, sus!

Bandiţii îndreaptă armele spre mine. Îmi fac tare multe griji pentru Call! Dar el e rapid. E bine. Probabil că se-ascunde pe undeva, aşteptând să se facă rândul lui. Aşteptând momentul în care să-i poată doborî, unul câte unul.

Trece un moment.

Apoi aud un zgomot cumplit: motorul navei se opreşte. Ne ţin pe loc.

Mă strecor spre marginea punţii. Oare mai sunt bandiţi care aşteaptă acolo, jos, pe apă? Oare Call a

evadat? Stă, oare, acolo, în râu, tăcut, sperând că o să privesc dincolo de bord? Oare aşteaptă să mă prindă în cazul în care cad?

Dacă aşteaptă, încă am putea să fugim. Am putea să plecăm fără să privim în urmă.

— Hai, spune banditul care mă păzeşte, uită-te!

Arunc o privire peste bord. Pe apă sunt puncte de lumină – bandiţi în bărci, care ţin torţe. Sunt cel puţin treizeci şi şase acolo, în afară de cei aflaţi deja pe navă.

De unde-or fi atâţia? Parcă începuseră să moară.

Pe dragă suntem doar douăzeci şi trei de persoane. Nu putem face faţă unui grup înarmat de o asemenea dimensiune. Şi suntem prea departe în amonte ca să putem să cerem ajutoare de la Avanpost. Şi-au ales perfect momentul.

Unde e Call?

Încerc cu disperare să-l găsesc.

Bandiţii mână restul echipajului pe trepte în sus şi pe punte. Îi văd pe Naomi şi pe Nik. Bucătarul. Căpitanul. Cartograful. Ceilalţi maşinişti şi minerii. Nimeni din echipajul nostru nu e înarmat. Probabil că bandiţii ne-au luat armele.

Call nu e singurul care lipseşte. Nici pe ofiţerul secund nu-l văd.

Apoi, ultimii sus pe trepte, încă doi bandiţi, fiecare cărând pe câte cineva.

Bun, mă gândesc, *am rănit câţiva.* Dar, apoi, îi

aruncă pe cei doi pe puntea dragei şi văd că unul dintre ei e secundul, iar celălalt e cu faţa în jos, şi niciunul dintre ei nu mişcă.

Eu, în schimb, da. Traversez puntea, cu paşi împleticiţi, şi mă lovesc tare la genunchi când ajung lângă bărbatul cu faţa în jos. Ating cu mâna un loc întunecat de pe spatele lui şi, când o dau la o parte, e plină de sânge. Naomi scoate un sunet ca un strigăt. Foarte posibil să mă împuşte şi pe mine în spate, dar trebuie să ştiu. Trebuie să ştiu ceea ce ştiu deja.

Îl întorc. Şi iată-l, cu faţa scăldată-n luminile reci de pe punte, şi-n cea a flăcărilor de la tortele bandiţilor. Are ochii deschişi, e singur.

Call îmi lipesc degetul de buzele lui. Pielea lui mi se pare deja rece.

— Ridică-te! spune un bandit.

Nu mă ridic.

Call a fost împuşcat în spate. Nu a apucat să tragă semnalul de alarmă. A fost împuşcat în spate şi era singur. Ce spun ochii lui? Nimic. Nu spun nimic. Nu e nimic. Nu mai e aici. Eu mai sunt aici?

E posibil să fii atât de gol pe dinăuntru fără să te ia vântul?

Arunc o privire în urmă, spre ceilalţi membri ai echipajului. Prietenii mei. Naomi, căpitanul şi toţi ceilalţi, şi mă gândesc: *Aş vrea să fi murit voi în locul lui. Tu, tu şi tul Toţi ceilalţi de pe nava asta. Voi toţi! V-aş da pe toţi la schimb numai pentru el, şi nu m-ar*

durea nici măcar un pic.

În raza mea vizuală mai apare cineva. Un bandit. Îi aud scrâşnetul bocancilor când se ghemuieşte, dar nu-mi dezlipesc privirea de faţa lui Call. De ochii lui.

— Ştii cine suntem?

Vocea bărbatului e aspră ca piatra. Sau ca aurul. Nu aur de-ăla şlefuit, lucios, care-a fost rafinat şi purificat. Genul ăla de aur mai greu, plin de pământ, pe care-l luăm de pe fundul râului.

— Bandiţi, zic eu.

— Hoinari, mă corectează el.

Puţin îmi pasă mie cum îşi spun ei. Iau mâna aspră a lui Call într-a mea.

Am faţa udă.

— Vă dăm drumul, spune bărbatul.

Nu ridică vocea, dar e destul de răsunătoare, iar pe navă e atât de linişte!

— V-am lăsat mâncare pe mal. E destul cât să ajungeţi înapoi la Avanpost dacă mergeţi repede şi nu mâncaţi mult.

Se apropie, atât de mult, încât îi simt respiraţia pe obrazul meu şi-i văd sclipirea din ochi la lumina torţei.

— Să-i zici Amiralului vostru că ne-am săturat să mai luaţi de la noi. Să-i zici că asta-i ultima oară când lăsăm pe careva în viaţă.

Bag mâna în buzunarul cămăşii lui Call. Mă uit la nasturi, la ţesătură, în loc să mă uit în ochii lui fără viaţă. Unul dintre paznicii bandiţilor mă apucă de umăr

ca să mă tragă înapoi, dar nu înainte să iau rigla pliantă pe care Call o avea mereu la el.

— Ce-i aia? întreabă banditul.

Nu-i răspund.

— Ajută-mă! îi spun eu lui Nik. Ajută-mă să-l luăm cu noi.

Deşi Call a murit, nu vreau să-i las trupul pe mâna bandiţilor.

— Lasă-l! zice liderul bandei, cel cu vocea aspră. Hai, valea d-aici!

Clocotesc de-o furie zgomotoasă ca un motor.

— Naomi! spun eu. Mă ajuţi?

Ea nu se mişcă. Are o faţă tristă, plină de regrete. Îi e teamă. Tuturor le e teamă. Mie nu mi-e. Ce-a fost mai rău s-a întâmplat deja.

În timp ce ei mă târăsc de-acolo, mă răsucesc şi văd că bandiţii îl târăsc şi pe Call. Capul lui atârnă pe spate. Nu-şi duce nimic din greutate.

E greu, şi totuşi nu e aici deloc.

De pe mal, draga e o siluetă enormă, adâncă, profilată pe cerul nopţii, apoi e ca soarele, explodând.

— Au aruncat-o în aer!

Vocea căpitanului tremură.

Căldura ne copleşeşte. Câteva bucăţele de metal topit cad în apă şi sclipesc când se lovesc de stâncile pe care le-am distrus noi mai devreme.

Vântul îşi schimbă direcţia, şi văd o grămadă de

stele în aerul mânjit, poluat. După care dispar din nou, acoperite de fumul scos de nava în flăcări.

Call e mort.

L-au nimicit pe Call. Care era totul.

Le fac o promisiune, în timp ce văpaia şi fumul lor întunecă stelele.

O *să vă nimicesc şi eu.*

Doi ani mai târziu

Capitolul 1

— Noi vorbim despre tine.

— Ştiu, îi spun eu amiralului.

Îmi zice asta în timp ce stăm într-o încăpere din clădirea de birouri a depozitului de fier vechi, aşteptând să sosească şi restul consilierilor lui. Cvorumul Amiralului – un grup de patru bărbaţi şi o femeie – îl sfătuieşte şi îl ajută să conducă Avanpostul. Am auzit frânturi din ce spune Cvorumul pe la spatele meu, din poveştile pe care le spun. Unele frumoase, altele urâte. Unele adevărate, altele false.

Se spune că trăiesc din banii Amiralului.

Că, de fapt, mi-e frică de râuri.

Se şuşoteşte că eram maşinistă când am urcat prima oară la bordul dragei şi că m-am întors cu mintea şi setea de sânge a unui om de arme.

La două zile după ce Caleb a murit, în timp ce

echipajul nostru pornea pe lungul drum înapoi spre Avanpost, am avut prima „revelaţie”. Aşa îi zice Amiralul. El le spune celor din Cvorum:

— Dumnezeu îi spune ceva în somn, iar ea redă lucrul acela printr-o schiţă când se trezeşte.

Prima a fost despre un blindaj pentru dragă care ucide orice bandit încearcă să ajungă la bord. Celelalte revelaţii au fost despre cum să-l perfecţionez.

Sunt două probleme în legătură cu teoria Amiralului despre revelaţii. În primul rând, nu cred în Dumnezeu, deci nu cred că îmi poate vorbi. În al doilea rând, nu mai dorm suficient de profund încât să visez.

Amiralul şi cu mine urmărim muncitorii târându-se pe dragă în curtea de dedesubt. Nava a ieşit de pe râu ieri şi a fost adusă pe uscat, la depozitul de fier vechi, pentru reparaţii.

E perioada zilei în care soarele e portocaliu-incandescent, un apus lent, suportabil doar pentru că ştii că mai sunt doar câteva ore până să se lase răcoarea nopţii. Probabil că echipajul asudă în timp ce repară armura dragei. Lucrând la depozitul de fier vechi alături de Call, am învăţat cum e să ai hainele ude, apoi uscate şi iar ude, pe măsură ce trec orele dintr-o zi; să ai mâinile negre de pământ şi de ulei; să ţi se strângă pielea pe nas de la soare; să te ardă şi să ţi se usuce ochii din cauză că ai privit de aproape metalul strălucitor şi mecanismele bine strânse.

Doar asta-mi permit să-mi aduc aminte.

E multă agitaţie în curte în timp ce muncitorii îşi schimbă poziţiile. Draga e plină de tot felul de mecanisme îndreptate spre partea din faţă şi în lateral. Armură. Când nava se mişcă, exteriorul ei se târăşte ca un animal plin de paraziţi. Mecanismele sunt destul de puternice încât să frângă un os ca pe o surcea, un maldăr de fier ca pe o creangă de copac.

Zeci de ani, cele două drage pe care le deţinea Avanpostul n-au fost decât coloşi de metal din vremuri demult apuse. Stăteau la marginea oraşului, laolaltă cu toate celelalte deşeuri şi maşinării prea mari ca să-ţi baţi capul cu mutatul lor. Când Amiralul ăsta a preluat puterea, a început să repare chestii, să încerce să găsească o cale de a ajuta Avanpostul să prospere, în loc să supravieţuiască pur şi simplu. A adus câteva dintre relicve în depozitul de fier vechi al maşiniştilor, ca să le cureţe şi să le repare, inclusiv dragele.

Bandiţii au ars una în noaptea în care a murit Call. Acum mai e o singură navă cu care să se poată merge pe râuri după aur.

— Ah, spune Amiralul, bine aţi venit!

Au sosit ceilalţi. Generalul Dale, episcopul Weaver, generalul Foster, sora Haring. Dau mâna cu Amiralul şi mă salută dând din cap.

Poziţia mea la întrunirile astea e mereu una ciudată. Eu nu fac parte din Cvorum. Particip doar la întâlnirile care au legătură cu draga. Iar cetăţenii Avanpostului mă consideră o ciudăţenie. Nu o

persoană. Când trec pe lângă ei pe stradă, zâmbesc şi păstrează distanţa. Lucru care are logică. Sunt de partea celor de la putere, şi e cel mai bine să nu-i deranjez. Toată lumea din Avanpost ştie lucrurile astea. Toată lumea are de lucru, se menţine ocupată, toată lumea are fier vechi din care-şi câştigă traiul. Ne vedem de treaba noastră. Asta a făcut ca Avanpostul să fie viabil atâţia ani, doar prin noi înşine, fără vreun alt oraş sau aşezare mare cale de sute de kilometri.

Şi înţeleg şi de ce Cvorumul nu m-a luat sub aripa lui colectivă. Oficial, nu sunt membră a grupului lor. Sunt mult mai tânără decât ei. Şi n-o avea Cvorumul treabă cu oamenii pe care-i omor eu, dar nimeni nu vrea să stea în apropierea unei criminale.

E ceva-n neregula cu ea.

Am auzit cuvintele astea rostite şoptit. Nu doar în ultima perioadă. Toată viaţa mea.

— Vă mulţumesc că aţi venit la această întâlnire! spune Amiralul.

— Plăcerea e de partea noastră, spune sora Haring.

Are părul blond şi îngrijit strâns într-un coc. E foarte frumoasă. Nu-mi place de nicio culoare. Nu-mi place niciunul dintre ei, dar ea-mi place cel mai puţin, pentru că-mi zâmbeşte cel mai mult.

— Vă rog, spune Amiralul, luaţi loc.

Masa şi scaunele de lemn din încăpere poartă semnele uzurii. De la întâlnirea anterioară, au rămas în urmă cioturi rătăcite de creioane şi bucăţele de hârtie.

Aşa-i place Amiralului. Nu ştiu unde se întruneşte Cvorumul de obicei, dar ori de câte ori ne vedem aici să discutăm despre dragă, Amiralul vrea să lase încăperea aşa cum a fost la ultima întâlnire. Îi place senzaţia de zi de lucru, cu tot ce îi inspiră asta.

Episcopul Weaver îşi ocupă locul în dreapta Amiralului. Când sunt în şedinţe cu Amiralul, îmi place să stau în stânga lui.

Mâna diavolului, cum spunea cineva.

Mă întreb cine stă în stânga lui atunci când eu nu sunt aici. Privirea generalului Dale rămâne aţintită asupra mea, în felul lui calculat, ca de obicei. Sora Haring zâmbeşte politicos. Nu-mi pasă ce cred despre mine. Treaba mea e să proiectez armura pentru dragă şi să mă asigur că amândouă funcţionează. Nu să discut cu Cvorumul, nu să-mi bat capul cu ce se ocupă *ei.*

— Am să vă dau nişte veşti bune din ultimul voiaj.

Amiralul se apleacă şi îşi sprijină coatele pe masă. E înalt şi lat în umeri, cu o barbă de culoarea nisipului, tunsă în formă pătrăţoasă, şi ochi albaştri pătrunzători. Are mereu pielea rozalie, de parcă a ieşit la soare şi a muncit din greu. Cu ani în urmă, când a venit momentul alegerii unui nou Amiral, Avanpostul n-a putut să-i reziste. Are idei mari şi arată ca un om din popor. Ca de obicei, poartă o bluză albastră, de lucru, pantaloni maro, cizme negre, uzate, şi o cravată de mătase legată lejer în jurul gulerului, ca o idee venită

în ultima clipă. Un gest degajat pentru cineva cu statutul lui.

Eu sunt îmbrăcată exact ca el, cu excepţia cravatei. Şi port părul lung, împletit.

Mă întreb ce ar spune Call dacă m-ar putea vedea acum. Nimic din toate astea nu e cum şi-ar fi dorit el. Dar şi-ar fi dorit să fiu în viaţă, şi asta e calea pe care-am găsit-o pentru a rămâne aşa.

— *Gilded Lily*[1] a funcţionat perfect, spune amiralul.

Nu suport numele pe care i l-au dat navei. Nu o văd ca pe o *ea,* nici ca pe un *el,* la drept vorbind. E draga. E o bucată de metal.

Nu e vie.

— Am luat de două ori mai mult aur decât ne aşteptam, continuă Amiralul.

Ochii îi strălucesc, aşa cum se întâmplă de obicei când vorbeşte despre aur, şi nu-şi poate controla de tot emoţia din glas.

E exact ca atunci când trebuie să se adreseze oamenilor, dar acum nu e ceva studiat. E fără intenţie. Surprins aşa cum e, nu pregătit, ca pentru o predică.

— *Ah,* face sora Haring, mulţumită.

Episcopul Weaver ridică din sprâncene, iar generalul Dale zâmbeşte.

Generalul Forster chiar îşi uneşte palmele de satisfacţie.

— *Minunat!* spune el.

[1] „Crinul Aurit” (eng.) (n. tr.).

— A fost, de departe, cel mai reuşit voiaj al nostru.

Amiralul aşteaptă o clipă înainte să vorbească din nou.

— Deşi nu a fost omorât niciun bandit.

Membrii Cvorumului încep să se foiască la auzul acestor cuvinte. O răsuflare, o încrucişare a braţelor, o reîncrucişare a picioarelor. Simt cum privirile lor se îndreaptă spre mine.

— N-a murit niciun bandit, spune Amiralul, pentru că maşinăria noastră are aşa o reputaţie, încât niciunul dintre ei nu a îndrăznit să încerce să urce la bord.

Generalul Dale îşi încrucişează braţele.

— *Asta-i* interesant!

Privirile ni se întâlnesc. Văd o provocare în ochii lui. Parcă ar avea impresia că blindajul meu nu e suficient pentru a face faţă pericolului bandiţilor.

De parc-ar fi uitat de petele de culoarea ruginii de pe blindaj de când s-a întors draga din alte voiaje. De toate acele moduri în care mecanismele mele în mişcare, ascuţite, i-au tocat mărunt pe bandiţi când au încercat să se îmbarce.

— Am văzut bandiţi pe mal, de-a lungul râurilor, privindu-ne şi urmărindu-ne, spune Amiralul, dar niciunul n-a îndrăznit să atace.

Am văzut. Aşa spune el. Dar adevărul e că niciunul dintre cei din încăperea asta nu merge în voiaje. Amiralul rămâne în casa lui de pe insulă, iar eu stau în apartamentul meu din oraş. El se gândeşte la aur şi la

guvernare, iar eu mă gândesc la moarte şi la Call.

— A sosit momentul, spune Amiralul. Suntem gata să curăţăm fluviul Serpentine.

— Bine, spune sora Haring, în acelaşi moment în care episcopul Weaver zice „În sfârşit”, cu o intonaţie ca de rugăciune.

Fluviul Serpentine. Cel mai mare din zonă; cu cel mai mare potenţial pentru aur. Am aşteptat, pentru că o să fie cel mai greu de dragat. E lung, adânc şi intră mult pe teritoriul bandiţilor.

Un zâmbet subţire îmi apare pe buze şi îmi plec capul, ca să-mi ascund plăcerea provocată de hotărârea Amiralului. Sper ca bandiţii să-şi adune curajul de care au nevoie ca să încerce să urce pe navă. Ca să-i putem face bucăţi.

— Ca să fim siguri că totul decurge cum trebuie, locotenentul Blythe va veni în acest voiaj.

Ridic capul, surprinsă. Vrea să merg *eu!*

Nu aşa ne-am înţeles, îmi vine să-i spun. Am proiectat blindajul navei în schimbul vieţii mele şi al vieţilor tuturor celorlalţi membri ai echipajului dragei din primul meu voiaj. *Singurul meu voiaj.*

Am pierdut nava, am pierdut aurul. Ştiam că amiralul ar fi putut să ordone să fim omorâţi, dar revelaţia mea despre blindaj ne-a salvat. Mi-a dat un avantaj. Ceva ce puteam folosi ca să negociez.

Îl privesc pe Amiral, ochii lui limpezi şi linia foarte dreaptă a gurii lui. Lucrez pentru el. Trăiesc sub

protecţia lui. Şi niciodată, absolut niciodată nu subestimez pericolul situaţiei în care mă aflu.

— Acesta este cel mai important voiaj de până acum, spune Amiralul. Nu vreau să meargă nimic prost. Vreau ca mecanismele ucigaşe să funcţioneze.

— Vor funcţiona, spun eu.

— Iar în cazul în care nu funcţionează, vei fi acolo, spune el, cu o hotărâre rece în glas.

Când Amiralul îţi spune să faci un lucru, îl faci.

Sau mori.

S-ar putea crede că, de când a murit Call, nu-mi mai pasă de moarte. Dar îmi pasă. L-am văzut. I-am văzut ochii privind în sus fără să vadă nimic. Am văzut cum s-a dus. Ştiam că nu mai e nicăieri în lume sau dincolo de ea. Se sfârşise.

Cvorumul mă priveşte.

De ce vrea Amiralul să plec în voiajul ăsta, şi nu în oricare altul? Oare să se fi hotărât că s-a săturat de mine? O fi asta vreun soi de capcană?

S-ar putea să fie aşa. S-ar putea să nu fie. În orice caz, dacă tot se întâmplă asta, măcar să profit cât pot de mult de situaţie.

— Întocmai, le spun eu consilierilor.

Îi fixez cu privirea pe fiecare dintre ei. Sora Haring nu zâmbeşte acum. Apoi întâlnesc privirea Amiralului.

— O să merg pe navă în calitate de căpitan.

Trebuie să recunosc: ce-i al Amiralului e al lui. Nici măcar nu clipeşte. Nu văd decât că strânge uşor din

buze, ceea ce arată că l-am surprins.

Şi că e furios.

Capitolul 2

Amiralul suspendă şedinţa cvorumului şi îmi spune să rămân la urmă. Noi doi suntem încă aşezaţi în capul mesei de lemn pline de zgârieturi. Fără ceilalţi, pare foarte restrânsă. Îmi ţin privirea aţintită asupra feţei lui, a ochilor albaştri, de gheaţă, a pistruilor şi a petelor de bătrâneţe care i se amestecă pe piele. E o forţă a naturii, o prezenţă magnetică, oriunde-ar fi.

Încă de când cu Pustiirea de-acum câteva generaţii, când lumea s-a îndepărtat de noi şi am fost nevoiţi să învăţăm să supravieţuim singuri, am fost conduşi de Amirali. Unii au fost mai buni decât alţii. Oamenii mai în vârstă spun că fostul Amiral aproape a îngropat Avanpostul, iar acesta de acum ne-a salvat pe toţi. „Nu-i e teamă nici acum de cinstita muncă”, spun ei când îl văd spărgând lemne la depozitul de cherestea sau cărând bunuri cu căruţa pe strada principală. „Îşi murdăreşte mâinile”.

— Deci tu crezi c-o să te fac căpitan.

Amiralul se lasă pe spate în scaun şi îşi încrucişează braţele la ceafă, unul dintre gesturile lui degajate, care vor să spună *Nu ai de ce să te temi de mine* şi, în acelaşi timp*. Ai toate motivele să te temi de mine.*

— Dacă vreţi să mă duc, o veţi face, spun eu.

— *Tu* lucrezi pentru *mine.*

Lasă braţele jos şi le sprijină de masă, dându-se mai aproape.

— Tu faci ce-ţi cer eu. De-asta trăieşti.

Ştiu toate astea. Nu am ce să zic. Fixez cu privirea mâinile Amiralului. Chiar sunt murdare. Are ulei sub unghii şi la încheieturi.

— N-aş fi crezut că tu te consideri lider, spune el. Mereu ai preferat să lucrezi de una singură.

Vreau cât de mult control se poate dacă e să ies înapoi pe râu. Iar căpitanul e singura persoană de la bordul dragei care primeşte o cabină privată. Nu vreau să fiu nevoită să dorm la comun cu nimeni. Ideea de a avea propriul spaţiu e un lux cu care m-am obişnuit în ultimii doi ani. Înainte de asta, am locuit, ca toţi muncitorii necăsătoriţi, în spaţiul comun din apropierea locurilor noastre de muncă. Apartamentul meu e tot în apropiere de depozitul de fier vechi, dar am propriul dormitor şi propria bucătărie. După ce-mi închei ziua de lucru, nu mai trebuie să vorbesc cu nimeni sau să văd ţipenie de om.

— S-ar putea ca unii dintre membrii echipajului să aibă resentimente faţă de tine, continuă Amiralul. Eşti tânără. Şi ai fost într-un singur voiaj. Un voiaj *parţial,* chiar, ar spune unii. Expediţia ta nu a cuprins tot fluviul. Şi te-ai întors fără aur.

Nu-mi bat capul să scot în evidenţă influenţa pe

care am avut-o în fiecare voiaj de-atunci încoace. Ştie şi Amiralul.

— Ce-i adevărat e că ai investit în nava asta mai mult decât oricine altcineva, adaugă el, când nu rup tăcerea.

— Cu excepţia dumneavoastră.

— Într-adevăr.

Pe degetul mijlociu de la mâna lui dreaptă e un inel turcoaz. Îl poartă de atât de mult timp, încât parcă i s-a înfipt în carne, deşi Amiralul nu e un bărbat masiv, iar degetele lui sunt suple.

— Nu subestima ura pe care bandiţii o simt faţă de nava ta.

— Nu o să o fac, spun eu.

Mă bucur. Vreau să o urască. Şi să se teamă de ea.

— Nava pleacă în şapte zile, spune el. Pregăteşte-te ca atare. O să pun să ţi se trimită lista pasagerilor. Ca să te familiarizezi cu echipajul tău.

Amiralul zâmbeşte. Dinţii foarte albi îi strălucesc.

— *Căpitan* Blythe.

Mă lasă singură în încăpere.

Simt ceva ce n-am prea simţit adesea în cei doi ani care-au trecut de când a murit Call. *Interes.* De ce nu încearcă bandiţii să urce la bord?

Poate că nu ştiu exact *de ce* e Amiralul obsedat să scoată din ce în ce mai mult aur din râuri, dar înţeleg puterea obsesiei. Obsesia mea îmi îndreaptă coloana vertebrală.

Mă ţine în viaţă.

Capitolul 3

Astăzi plecăm.

De la o distanţă destul de mare, zgâlţâită într-una dintre căruţele greoaie şi vechi ale Amiralului, aproape că nici nu-mi văd nava pe râu. Cu munţii în spate şi o câmpie riverană înverzită în faţă, draga trece drept ceva ce nu e, o parte firească din peisaj. Răsăritul şi apa pot face până şi o mortăciune să pară pe jumătate vie.

Dar după aceea ne apropiem, şi văd draga exact aşa cum e.

Îmi vine să mă târăsc pe toată suprafaţa exterioară a navei, ca să mă asigur că toate mecanismele funcţionează – să ating blindajul, să-l lustruiesc. Am mai făcut asta şi înainte de celelalte voiaje, cele în care eu nu am plecat. Dar, de data asta, Amiralul nu mi-a dat voie. A spus că nu vrea să rişte ca eu să mă accidentez.

Nu-mi place treaba asta. Voiam mai mult timp să verific nava.

Sunt prima care coboară din căruţă când încetineşte. Gărzile Amiralului de la dragă mă cunosc; ridic o mână, iar ei se dau la o parte.

— Nu lăsaţi pe nimeni să urce la bord până nu spun eu.

Ei aprobă din cap, iar eu urc pe navă. Am urcat prima. Şi voi coborî ultima.

Asta înseamnă să fii căpitan.

••••••

Când cobor să verific motorul şi echipamentul de minerit, trec pe lângă uşa care duce în sus pe puntea superioară a navei. E încuiată. Acum, că draga e înarmată, nu există niciun motiv s-o deschidem. Odată ce începe voiajul, niciunul dintre noi n-o să mai meargă deasupra până nu se-ncheie. N-a mai reuşit nimeni să urce şi să se uite la stele de la Call încoace.

Adesea, avea probleme cu somnul. De obicei, era din cauză că avusese un început de vis pe care nu apuca să-l ducă până la sfârşit. Visa în afara lui însuşi, ceea ce mereu mi s-a părut ciudat. De parcă ar fi urmărit lucrurile care i se întâmplau, n-ar fi trecut prin ele, aşa cum mi se întâmpla mie de obicei.

Când eram mici şi locuiam la orfelinat, odată la câteva săptămâni mă căuta la micul dejun ca să-mi povestească despre câte-un vis. La fel făcea şi-n depozitul de fier vechi, când am mai crescut. Şi mai târziu, pe dragă. Îmi spunea: *Am văzut un băiat care alerga, alerga,* sau *Era un bărbat care stătea lângă un copac, noaptea târziu, şi ţinea un felinar,* sau *Mama mergea pe un câmp şi s-a oprit ca să culeagă trei flori.*

— Şi pe urmă ce s-a întâmplat? întrebam eu.

— Atunci m-am trezit, spunea Call. Termină-l tu pentru mine, te rog.

Lui Call îi plăcea să inventez eu finaluri pentru visele lui. Când eram mai mică şi tocmai ne certaserăm, uneori îl refuzam. Când ne-am mai maturizat şi am început să-l iubesc, mă ruga mai rar, doar când voia neapărat să ştie, şi nu-l refuzam niciodată.

Ne-am împrietenit la orfelinat. Nici Call, nici eu nu aveam vreo poveste deosebit de tragică. Eram ca toţi ceilalţi copii de la orfelinat, în sensul că ne pierduserăm ambii părinţi şi, ca toţi ceilalţi, nu ştiam exact cum. Sunt foarte multe moduri de a muri în Avanpost – accident de muncă, la naşterea unui copil, de boli de plămâni din cauza poluării care împânzeşte cerul din oraşe îndepărtate şi din vremuri trecute, de oricare dintre nenumăratele boli pe care nu le putem trata cu medicamentele în cantităţi limitate pe care le avem. Totuşi, după cum ni se spune, e mai puţin periculos decât să te afli în sălbăticie.

Nu-mi aminteam mare lucru despre părinţii mei – tata nu fusese niciodată prin preajmă, iar mama murise când aveam trei ani. Call avea amintiri mai concrete decât mine.

— Mama avea părul negru ca soarele, cum îl ai şi tu, mi-a zis el cândva, când eram mici.

— Soarele nu-i negru, i-am spus eu.

— Ba e, dacă te uiţi la el cu ochii închişi, a zis el. Îl

vezi negru cu auriu.

— Şi cu roşu, am spus eu.

— Da.

El a arătat spre părul meu. Eu mi-am tras de cozi ca să mă uit la ele. Avea dreptate. La soare, cumva, aveam fire aurii, sclipitoare, în părul împletit.

— N-ar trebui să te uiţi la soare, am spus eu.

— Uneori nu vrei, a zis el. Dar o faci.

Eram invidioasă pe Call – pentru că-şi ţinea minte mama atât de bine! Mai târziu, mi-a spus şi mai multe lucruri despre ea: că era iute la mânie, dar râdea adesea. Era greu să împaci imaginea asta cu Call, care era răbdător şi râdea rar şi profund.

Şi Cal, şi eu eram buni la meşteşugărit. Aşadar, când a venit vremea să părăsim orfelinatul, la cincisprezece ani, am fost trimişi la depozitul de fier vechi să muncim cu cârca, să lucrăm cu piese pentru maşinişti şi să învăţăm de la ei.

Prima dată când am adormit, după moartea lui, am avut visul despre blindajul pentru dragă. Urmăream pe cineva cum îl construia. La puţin timp după aceea, mi-am dat seama că era Call. Încercam mereu să vorbesc cu el, dar nu-mi răspundea. Privea direct prin mine de fiecare dată.

Am fost mereu conştientă că nu era adevărat. Ştiam că nu venea Call la mine în vis ca să-mi spună cum să construiesc blindajul. Ştiam, pentru că nu era ceva ce şi-ar fi dorit Call să construiesc în viaţa reală.

Dar tot l-am terminat, pentru el.

— Aliniaţi-vă în faţa mea! spun eu către echipajul adunat pe mal. Nu vă bateţi capul cu ordinea şi rangul.

Într-o parte, Amiralul stă şi priveşte.

Echipajul poartă uniforme de un verde-pal, precum cele pe care le aveam înainte; şi chipiurile sunt la fel. Al meu are o insignă de căpitan pe el. Mi-am purtat părul împletit ca să nu-mi ajungă-n faţă, dar acum mă-ntreb dacă nu cumva codiţele îmi fac chipiul să stea aiurea şi să arăt penibil.

Echipajul stă în poziţie de drepţi, dar ţinuta lor ca grup nu e perfectă, pentru că nu toţi sunt militari autentici. E un talmeş-balmeş de maşinişti, mineri şi alţii, obligaţi să intre în slujba Amiralului pe durata acestei expediţii. Majoritatea oamenilor din Avanpost nici nu e atentă la voiaj ele dragei. Lumea are atât de mult de lucru în viaţa de zi cu zi, încât nici nu se mai gândeşte la sarcinile celorlalţi. Au încredere în Amiral, iar faptul că menţin Avanpostul viabil e slujba cu normă întreagă a tuturor locuitorilor de aici.

Cu câteva generaţii în urmă, când au venit oamenii să construiască Avanpostul în aceste ţinuturi sălbatice unde locuim acum, pe Teritoriu, aveau sprijin, provizii şi legături cu Uniunea care-i trimisese. Coloniştilor li se ceruse să stabilească Avanpostul drept punct de pornire pentru mai multe expediţii de explorare, şi pentru că Uniunea aflase că s-ar fi putut să fie mai

mult aur de găsit pe Teritoriu. Dar, după câţiva ani, Uniunea a trimis vorbă că nu mai avea să păstreze Avanpostul. Spunea că e prea mult de lucru cu noi. Eram prea departe de restul provinciilor şi oraşelor lor. Prea greu de protejat. Prea sălbatici. Nu găsiserăm destul aur ca să meritărm să-şi piardă timpul cu noi, şi nu părea să le mai pese de explorat. Uniunea a adus dragele la mal şi a încetat să ne mai viziteze sau să mai aducă provizii. Eram pe cont propriu. Primul Amiral i-a adunat pe toţi cei care locuiau în afara Avanpostului, pentru propria lor protecţie. Bandiţii sunt urmaşii celor care au refuzat să vină.

— Numele? îl întreb eu pe bărbatul din faţa mea.

— Owen Fales, spune el.

— Tu eşti unul dintre mineri.

M-am uitat iar şi iar peste numele din lista pasagerilor. Le ştiu pe toate.

El aprobă din cap.

— Căpitan Blythe!

E mai în vârstă decât mine – are vreo treizeci sau patruzeci de ani –, dar pare că nu vorbeşte mult. Poate că n-o să-l deranjeze să fie condus de o persoană atât de tânără ca mine.

Merg printre rânduri. Când ajung la un tânăr cu ochii albaştri şi părul negru, îmi urcă inima-n gât, aşa cum se întâmplă de fiecare dată când îmi reamintesc pe neaşteptate de Call. Bărbatul ăsta are culoarea părului şi a tenului asemenea lui Call, şi e şi chipeş,

dar, în afară de asta, nu seamănă deloc cu el.

— Brig Tanner, spune el.

— Secund, răspund eu, iar el aprobă din cap.

— Eira Clyde, spune fata de lângă el.

E foarte frumoasă, cu pomeţi înalţi şi păr negru.

— Cartograf.

Ridic din sprâncene la ea. A vorbit înainte să apuc eu să deschid gura. Roşeşte, dându-şi seama că a greşit, dar nu-şi fereşte privirea de a mea.

O fi obraznică? Sau doar lipsită de experienţă? Rezist impulsului de a privi spre Amiral.

Sunt sigură că va avea pe cineva la bord care să mă urmărească. Să ne urmărească pe toţi. Mă întreb cine-o fi.

Parcurg lista de nume şi poziţii. Ofiţer Ophelia Hill, navigator. Ofiţer Laura Seng, medic. Ofiţer Cecil Clair, capelan. Ofiţer Corwin Revis, maşinist-şef.

Apoi, o faţă atât de tânără, încât mă face să mă opresc. Trebuie să fie de vârsta mea, sau chiar mai tânăr.

— Tam Wallace, spune el.

— Bucătar pe navă, răspund eu.

Entuziasmul întipărit pe faţa lui îmi aminteşte de mine cu doi ani în urmă. În mod sigur a auzit de nenumăratele nenorociri care-l aşteaptă la bordul dragei – zgomotul asurzitor şi munca grea, plictiseala, claustrofobia. Pe astea încă nu le-a simţit. Dar dacă e aşa cum eram eu şi Call, o să-i placă oricum voiajul,

pentru că e o aventură. Simt un junghi în inimă când mă gândesc cine am fost, ce am pierdut.

— *Câţi* ani ai? întreb eu.

— Şaisprezece.

Cu un an mai mic ca mine.

— Cum ai ajuns bucătar pe navă atât de tânăr?

Tam îşi trece mâna prin păr, încălcând protocolul care impune să ia poziţia de drepţi când căpitanul trece echipajul în revistă. Îşi dă seama la jumătate şi lasă mâna pe lângă corp.

— Lucrez în sala de mese unde ia Amiralul cina. El mi-a dat misiunea asta.

— Dacă-i place cum găteşti, de ce te foloseşte aiurea pe dragă? întreb eu.

— Vrea ca voiajul ăsta să fie reuşit, spune Tam. Oamenii lucrează mai bine când sunt bine hrăniţi.

Tânăr, maleabil, dar nu într-un mod care să i se pară ameninţător Amiralului, cineva care are poziţia convenabilă din bucătărie, unde aude toate bârfele…

Poate c-am găsit câinele de pază al Amiralului.

Aproape de capăt, văd singurul nume de pe lista pasagerilor pe care îl recunosc, singura persoană pe care *voiam* să o văd. Fosta mea şefa, actualul meu secund.

— Naomi Moran, spune ea.

Părul ei negru, cu şuviţe cărunte, e mai lung decât mi-l aminteam eu.

— Secund, spun eu.

— Căpitane Blythe, spune un gardian chiar lângă mine, amiralul e gata să se adreseze echipajului.

E o înţepătură subtilă. Aveam de gând să transmit eu mai întâi un mesaj; orice-aş spune după discursul lui ar fi o dezamăgire. Eu aprob din cap, iar gardianul strigă:

— Amiralul va vorbi acum!

Se întorc cu toţii în direcţia lui, ca florile după soare.

Amiralul poartă o haină şi o vestă. Chiar şi pe căldură. Ştiu că membrilor echipajului le va plăcea asta la nebunie. Îl vor vedea ca pe un semn de stimă. Poate că aşa şi e. Amiralul pare mai încântat decât l-am văzut vreodată.

— Vino-aici, căpitane Blythe, zice Amiralul.

Îmi ocup locul în stânga lui.

— Căpitanul Blythe a proiectat blindajul care ne protejează nava, încărcătura şi echipajul atât de bine, spune Amiralul. Vreau ca acest echipaj să îi acorde tot respectul în cinstea vieţilor pe care le-a salvat. Căpitan Blythe!

Stau ţeapănă şi mă simt ciudat pe când ceilalţi salută. Oare binecuvântarea Amiralului o să mă ajute sau o să-mi facă rău pe râu? Pe vremuri, echipajele erau alcătuite din oameni ca mine şi Call, care-şi doreau să iasă o vreme din Avanpost. Iar Amiralul avea nevoie de oameni care să-şi facă treaba şi pe care nu-i deranja să plece la drum. Funcţiona pe cât de bine se

putea. Dar acum situaţia s-a schimbat. O simt în aerul muşcător de rece al dimineţii, în schimbarea direcţiei vântului. În felul în care unii dintre membrii echipajului au ce căuta acolo, alţii nu. Amiralul ne-a ales pe toţi.

— Ăsta e ultimul fluviu, spune Amiralul. Ultimul voiaj. Misiunea voastră este importantă pentru Avanpost, pentru noi toţi. Vă urez numai bine şi ştiu că o să reuşiţi!

Îşi ridică pălăria cu boruri largi în aer, iar mulţimea izbucneşte în urale, noi, toţi, douăzeci şi trei. Strig şi eu alături de ceilalţi, ca să nu-l înfurii pe Amiral.

Nu mi-a plăcut niciodată compania oamenilor, dar de când cu moartea lui Call, e şi mai rău.

Privirea Amiralului o întâlneşte pe-a mea, iar el zâmbeşte.

Nu ne îmbrăţişăm şi nu dăm mâna, dar Naomi păşeşte chiar în spatele meu, iar umerii aproape ni se ating în timp ce ne îmbarcăm pe navă.

— Călătorim pe-o navă plină de copii şi de neghiobi, spune Naomi încet.

— Ai dreptate, zic eu. Cu ce are Amiralul impresia că se joacă?

— Nu cred că se joacă.

Vocea lui Naomi e răguşită, cum e a oricui când ajunge la vârsta ei. Cum o să fie şi a mea în cele din urmă.

— Cred că are *exact* pe cine vrea pentru voiajul

ăsta. Doar că nu ştiu *de ce.*

Capitolul 4

Acesta e momentul în care începe voiajul. N-a fost cel în care Amiralul a ţinut un discurs, iar oamenii l-au ovaţionat. *Acesta* este. Când motorul porneşte, nava se pune în mişcare, blindajul intră în funcţiune, zbârnâind.

Mă copleşeşte un val de amintiri – Call şi cu mine stând împreună pe puntea celeilalte drage, privind apa şi copacii cum trec pe lângă noi. E nevoie de timp şi de muncă pentru a da peste cap un râu în felul cum o face draga, aşa că poţi vedea aproape totul. Nava nu e rapidă. Naomi şi cu mine suntem pe punte, în mica încăpere din partea din faţă a dragei. De-aici, putem cârmui nava şi putem urmări cupele echipamentului de minerit ieşind la suprafaţă, înşiruindu-se unele după altele pe elevator. Sunt uriaşe, fiecare cântăreşte patru sute cincizeci şi trei de kilograme, şi sunt făcute dintr-un metal suficient de puternic şi de rezistent ca să facă faţă la frecarea de fundul râului şi la ridicarea pietrelor.

Ferestrele punţii mi-au dat de furcă în momentul în care proiectam blindajul, pentru că sunt un punct pentru o potenţială breşă. Într-o dimineaţă m-am trezit, şi lumea a trecut de la întuneric la lumină când am deschis ochii, şi mi-am dat seama: *Nava are nevoie de pleoape.* Blindajul poate fi retras de la ferestre pentru a vedea sau poate fi extins peste ele, pentru siguranţă.

În momentul de faţă, ferestrele sunt deschise, iar Naomi şi cu mine urmărim fluviul cum alunecă încet pe dedesubtul nostru. Ea îmi face un semn cu degetul mare ridicat. Totul sună exact cum trebuie, zgomotos, plăcut şi cumplit. Eu îi răspund printr-un zâmbet. Mă gândesc la ce mi-a spus Amiralul înainte să plecăm. *Nu subestima ura pe care-o simt bandiţii faţă de nava ta.* Dar *eu* una cred că bandiţii nu ar trebui să subestimeze cât de mult îmi *iubesc* eu nava. Sau, mai bine spus, cât de mult îmi place ce poate face.

E o chestie sucită, care păleşte în comparaţie cu ce simţeam pentru Call. Dar tot e mai bine decât nimic.

Răsuflu uşurată în timp ce deschid uşa cabinei căpitanului. *Singură.* În sfârşit!

Pot lucra cu ceilalţi când e nevoie să o fac, când proiectez sau îmbunătăţesc nava.

Dar situaţia asta e diferită. *Locuiesc* din nou cu oameni. Suntem toţi blocaţi pe dragă până când se încheie voiajul. Pe vremea când se făceau călătorii pe ocean, oamenii nu puteau pleca de pe nave pentru că erau înconjuraţi de ape. Aici, suntem la câţiva metri de mal, de uscat. E destul încât să-ţi vină să înnebuneşti, să te gândeşti să evadezi sau să ieşi din navă şi să pleci. Asta e ciudat la dragă. Teoretic, ai putea să pleci. Practic, nu ai voie.

Niciunul dintre noi nu poate pleca. Nici măcar căpitanul.

Cabina mea nu e cu mult mai fainã decât restul spaţiilor de locuit pentru membrii echipajului, dar are un plus important – îmi oferă intimitate. Spaţiul meu are un pat de campanie, un birou, cu un scaun lângă el, şi un dulăpior. Totul e făcut din metal şi prins cu nituri de perete şi de podea.

Pe perete e prinsă cu piuneze o hartă a fluviului Serpentine. După ce-mi trântesc geanta pe pat, mă duc să studiez harta – cu zone verzi, albastre şi maro, cu numele afluenţilor şi cu văile lor.

Bate cineva la uşă. O deschid şi-l văd pe secundul meu.

— Îmi cer scuze că te deranjez! spune Brig. Dar e ceva ce vrei să fac? Naomi e la cârmă şi spune că încă nu are nevoie s-o înlocuiesc. Am fost până jos, pe puntea de minerit, şi totul pare-a merge cum trebuie.

Aşa. Ordine. Trebuie neapărat să învăţ să le dau.

— Anunţă adunarea din partea mea, spun eu. În timpul mesei, pe ambele ture.

Mâncăm în două ture, astfel încât să existe mereu personal care să ţină nava în mişcare, iar cantina e singurul loc destul de mare încât să avem cu toţii loc. În afară de puntea de minerit, presupun, dar acolo e greu s-auzi.

— Se rezolvă, căpitane Blythe!

Brig salută fără ironie. A avut parte de pregătire militară, sunt sigură, deşi poartă aceeaşi uniformă ca toată lumea. Are o anume tristeţe şi hotărâre în privire,

o resemnare aproape blândă, deşi toate celelalte trăsături îi sunt puternic conturate – părul îi e pieptănat cu o precizie militară, umerii laţi îi sunt drepţi, iar poziţia-i e verticală.

Ar ieşi şi un informator excelent pentru amiral din el.

Închid uşa.

Mă duc înapoi la geantă şi scot pieptenele. Îl pun pe birou. Scot nişte bluze. Când bag din nou mâna în geantă, rămân nemişcată în timp ce dau cu degetele de ceva necunoscut. Ştiu cum se simte tot ce-am băgat în geantă, iar obiectul ăsta nu e al meu. E din hârtie, moale şi uzată, împăturită într-un pătrat mare.

O scot şi o desfac.

E o hartă, care seamănă puţin cu cea de pe peretele meu. Doar că asta nu-i o hartă completă, *ci o* parte dintr-una. În colţuri, unde e împăturită, are găurele. E veche.

Dar mesajul scris pe ea e nou. E scrijelit cu cerneală neagră care s-a prelins pe hârtia moale ca un fuior de ceaţă.

Ăsta nu e fluviul tău.

E o ameninţare? Îmi trec degetul mare peste cuvinte.

Bineînţeles că asta e.

Aşadar, s-ar putea să fie cineva la bord care fraternizează cu bandiţii.

Împăturesc harta la loc şi o bag repede în geantă.

Vrei să te joci cu mine de-a şoarecele şi pisica? mă gândesc. *Bine. Hai să ne jucăm!*

Capitolul 5

— Deci, cât de greu te obişnuieşti cu zgomotul? mă întreabă Tam, în timp ce trec prin mulţimea adunată pentru cină la cantină.

Zgomotul mineritului de dedesubt e suficient de puternic încât să-ţi clănţăne dinţii şi să-ţi zgâlţâie creierii-n cap.

Dar Tam pare să-i facă faţă ca lumea. Pare vesel şi calm, şi nu transpiră, deşi în bucătărie trebuie să fie cald ca toţi dracii.

— Curând, zic eu. Niciodată.

— Ai grijă!

Tam pune un vas cu capac de metal pe tava mea.

— Vezi să nu te arzi.

Îmi duc mâncarea la masa din partea din faţă a încăperii, pentru că acolo stătea căpitanul din timpul celuilalt voiaj al meu. Era un bărbat mai în vârstă, care părea mereu obosit, dar era corect şi eficace. Nu l-am învinovăţit niciodată pentru ce s-a întâmplat. Nu el l-a omorât pe Call.

Nava aia era geamăna acesteia, planul e la fel, dar Call n-a fost niciodată aici. Mă asigur că-mi aduc aminte de asta de fiecare dată când mă trezesc că mă gândesc la el, sperând, în ciuda tuturor, că o să-l văd

venind de după vreun colţ, intrând pe vreo uşă.

Cineva – Tam, ajutorul lui de la bucătărie? – a aranjat mesele, cu şerveţele adevărate şi flori în cupe grele de metal. Mugurii delicaţi freamătă în vibraţia constantă a dragei. O petală cade în timp ce eu îmi pun tava jos. Nu mă aşez.

Privirile tuturor sunt aţintite asupra mea. Eu am fost ultima care a intrat în încăpere.

E timpul pentru prima adunare.

— N-o să vă ţin mult, ca să puteţi să mâncaţi, spun eu. Ştiu că pentru cei care n-aţi mai fost la bord o să dureze ceva până vă obişnuiţi cu draga, dar o să vină şi asta, cu timpul. Sunt nişte lucruri pe care trebuie *neapărat* să le ţineţi minte. Nu puteţi pleca de pe navă. Nu puteţi merge afară sau urca pe punte. Dacă faceţi ceva care să ne compromită misiunea, consecinţele vor fi rapide şi severe.

Câţiva aprobă din cap, dar cei mai mulţi rămân nemişcaţi. Conform listei pasagerilor, unsprezece membri ai echipajului au mai fost într-un voiaj cu draga, iar ceilalţi nu au mai fost. Ca să lucreze pe navă, trebuie să aibă experienţă legată de minerit sau de maşinării, sau să fie experţi într-un alt domeniu în care avem nevoie de ei. Trebuie să ştie şi să tragă cu arma şi să înoate. După părerea mea, ultimele două nu mai sunt necesare. Nu de când avem blindajul meu.

Mă uit în ochii câtorva bărbaţi din spate, care par mai verzi la faţă decât restul. Nava îi afectează. Poate

că mişcarea le provoacă stări de greaţă. Sau zgomotul. Sau căldura multor trupuri prinse la înghesuială.

Încrucişez braţele. Transpir, dar la fel păţeşte toată lumea.

— Misiunea noastră e simplă. Adunăm aur şi omorâm orice bandit care încearcă să ne facă rău sau să se bage peste misiunea noastră.

Cineva ridică o mână.

— Eu am auzit că, atunci când trebuie să întoarcem nava, s-ar putea să ne lăsaţi să ieşim să aruncăm o privire.

— Instrucţiunile pe care le-am primit spun clar altceva, zic eu.

Dezamăgirea se întipăreşte pe faţa mai multor persoane. Oare de ce-or fi crezut că au vreo şansă? Toţi ştiu că Amiralul o interzice.

Poate că ei cred că sunt vreo rebelă. Sau că sunt slabă şi se pot impune cu forţa în faţa mea.

— O să stabilesc adunări în funcţie de ce nevoi se ivesc, continui eu. Deocamdată, savuraţi-vă cina. Va fi singurul moment în care colegii voştri vor mirosi atât de proaspăt.

E o încercare jalnică de umor, dar ei râd. Mă aşez. Am făcut ceea ce era nevoie să fac. Am impus regulile, am demonstrat că am de gând să mă ţin de ele, am arătat că nu-s *complet* rece şi fără spirit de camaraderie. Nu poţi fi comandant de navă în felul ăsta. Nu ştiu eu prea multe, dar atâta lucru ştiu. Cred

că sunt într-o relativă siguranţă în legătură cu vreo revoltă, pentru că nu vrea nimeni să-i facă rău persoanei care a proiectat blindajul navei şi care-o poate menţine cel mai bine în stare de funcţionare.

Poate în afară de persoana care mi-a lăsat biletul ăla.

Ridic capacul vasului, iar mirosul face să-mi lase instantaneu gura apă. În jurul meu, ceilalţi murmură surprinşi.

Nu e tocană sau vreuna dintre variantele ei, amestecul obişnuit de mâncare aruncată laolaltă în oală şi asezonată ca să se ascundă cât e de tare e carnea. E o mâncare separată, distinctă, minunată – carne cu sos de culoarea vinului, salată verde crocantă, pâine cu coajă tare la exterior şi cu miez aburind la interior.

Capetele tuturor se întorc spre zona de servire, dar Tam a dispărut.

Naomi se întoarce spre mine.

— Asta-mi aduce aminte de povestea aia cu copiii şi cu vrăjitoarea din pădure, zice ea. De ce vrea Amiralul să ne îngraşe?

Râd, aducându-mi aminte.

— Nava asta nu e făcută din dulciuri.

— Nu, nu e, spune ea, iar expresia feţei îi devine sumbră.

Poate că Amiralul vrea să ne mănânce. Nu aşa s-a terminat povestea aia?

— Mă scuzaţi, zice un bărbat, ridicându-se. Aş dori să spun şi eu câteva cuvinte, dacă s-ar putea.

Capelanul Clair. Îmi aduc aminte de el de azi-dimineaţă şi de pe lista pasagerilor. Simt o iritare care mă pişcă. Nu i-am spus că poate vorbi.

Capelanul e scund, mai scund decât mine. E roşu şi transpirat la faţă şi are pete mari de sudoare la subraţ. Îmi vine să-mi dau ochii peste cap.

— Puteţi să vorbiţi, îi spun. Dar repede.

Chiar atunci, se-aude zgomot la uşă. Toată lumea întoarce capetele, şi-l văd pe Brig cum intră în forţă în cantină cu doi membri ai echipajului, amândoi bărbaţi. Brig şi bărbatul din dreapta încearcă să-l imobilizeze pe cel din mijloc, care se zbate. Oare-a avut loc vreo bătaie? Nu văd sânge deloc. Dar bărbatul pe care-l ţin are o privire de sălbatic.

— Îmi pare rău că vă întrerup, spune Brig. Dar ăsta încerca să plece de pe navă. A ieşit pe punte şi-a încercat să iasă pe fereastră.

— Mă scoate din minţi! exclamă omul din mijloc.

Jonah Miller, îmi aduc aminte de la apel.

— Zgomotul! Cât de încet se mişcă! Lăsaţi-mă să plec şi mă duc pe jos până la Avanpost. N-am ajuns departe.

— Nu o să oprim toată draga şi să expunem echipajul la pericol, spun eu. Dacă ne oprim, devenim vulnerabili! Odată ce ne punem în mişcare, rămânem în mişcare!

El priveşte disperat prin jur, căutând să se gândească la altă cale de ieşire.

— Lăsaţi-mă să sar de pe punte! încearcă el, iar vocea lui are o notă de speranţă.

— Nu se duce nimeni pe punte, zic eu. Şi nu sare nimeni!

— Deci n-am cale de scăpare, zice, iar umerii lui se lasă. N-am cale de scăpare.

— Ba sigur că ai, spun eu. Am putea să te băgăm într-una dintre cupele de minerit de pe dragă, şi-ajungi direct în fluviu. Nici măcar nu o să fie nevoie să oprim. Dacă nu te îneci şi nu rămâi prins în niciun mecanism, poţi să înoţi până la mal şi să mergi pe jos până la Avanpost.

Face ochii mari. Cuvintele mele i-au dat un nou motiv de-a intra în panică.

— Dacă există o cale de-a ieşi, există şi o cale pentru ca bandiţii să poată intra!

Îmi pune răbdarea la încercare.

— Dacă încearcă să se îmbarce aşa, n-o să ajungă prea departe, spun eu.

E adevărat că acele cupe care draghează fundul fluviului în căutare de aur sunt destul de mari încât să încapă o persoană, dacă persoana respectivă e suficient de mică de statură şi stă ghemuită strâns. Dar am echipat şirul de cupe cu ghilotina, o lamă uriaşă pe sub care trece fiecare cupă când ajunge pe navă. Nimeni care are peste zece ani n-ar putea să se facă

atât de mic încât să nu se vadă *măcar* o parte a corpului ieşită în afară – un cap, un braţ, un picior.

În încăpere e linişte.

— Poţi să ieşi, spun eu.

Joc la cacealma.

— Te-ajut chiar eu să ieşi. Dar nu mai ai cum să intri.

Privirea lui Jonah e din nou sălbatică. Brig îl ţine de braţ. Eu înclin capul.

— Duceţi-l de-aici! poruncesc eu. Trimiteţi-l cu cupele. Scoateţi-l de pe navă!

Oare o s-o facă Brig? Sunt interesată să aflu mai multe despre secundul meu. E contrar ordinelor Amiralului. N-are nimeni voie să plece de pe navă. Punct.

Dar, după aceea, Jonah începe să plângă.

— Rămân, spune el, îmi pare rău!

— Atunci treci înapoi la muncă.

Fac un gest din cap spre celălalt membru al echipajului, care-l ţine pe Jonah drept.

— Tu rămâi cu el. Îmi comunici imediat orice fel de problemă.

Brig mă priveşte în ochi în timp ce pornesc spre uşă.

Mă-ntreb dacă el l-ar fi scos pe om de pe navă.

Mă-ntreb dacă eu aş fi făcut-o.

Naomi se ridică.

— Solicit permisiunea de a vorbi, căpitane.

O spune suficient de tare încât s-o audă toată lumea de pe navă, Brig şi ceilalţi se opresc în pragul uşii.

— Permisiunea îţi este acordată.

— Vreau să vorbesc în numele tuturor celor care au mers cu dumneavoastră în primul voiaj, spune Naomi. N-am avut ocazia să vă mulţumim. Pentru vieţile noastre.

— Nu e nevoie, spun eu, înţelegerea pe care-am făcut-o cu Amiralul – blindajul proiectat de mine pentru protejarea vieţilor membrilor echipajului care-a pierdut cealaltă dragă – nu e un subiect pe care vreau să-l deschid în momentul de faţă, îi fac semn să se aşeze, dar ea nu vrea, aşa că şi eu rămân în picioare. Membrii echipajului îşi pun tacâmurile jos şi se apleacă s-o asculte pe Naomi.

— Eu am plecat în următorul voiaj, ştiţi. Primul cu blindajul dumneavoastră.

De ce-mi spune asta tocmai acum? În faţa tuturor?

— Bandiţii au încercat să se îmbarce de câteva ori, continuă ea. I-am auzit, cu toată gălăgia făcută de dragă. Zbierau. Zgâriau uşile. Le loveau cu pumnii şi cu armele.

Naomi face o pauză.

— Ne-am uitat pe fereastra de la punte când era neapărată nevoie să navigăm. Mai vedeam câte unul care cădea din când în când. Dar, bineînţeles, n-am ieşit până când n-am ajuns înapoi.

Cu toţii stau nemişcaţi şi o ascultă pe Naomi. Toată mâncarea noastră minunată se răceşte. Îi simt mirosul. Mi-e foame.

— Când am ieşit şi ne-am uitat la navă, părea că ruginise. Era foarte mult sânge. Am petrecut zile-ntregi curăţând-o şi dând-o cu ulei, ca să putem să pornim din nou la drum.

Câţiva membri ai echipajului se uită la mine cu o umbră de teamă în ochi.

Nu ştiu sigur ce să spun în liniştea asta, dar chiar în momentul acela, aud uşa de la bucătărie deschizându-se. Ne întoarcem cu toţii şi ne uităm la Tam.

Cară un tort. Un tort alb, impunător, penibil. Ceva atât de frivol şi de rar în orice condiţii, încât e de-a dreptul ridicol să-l vedem aici, pe dragă. Dar, cumva, a reuşit.

Oare-a auzit ce-am spus? Privirea lui Tam o întâlneşte pe a mea de după tort. Sunt doar cu un an mai în vârstă decât el, dar e atât de tânăr! E cum eram eu înainte.

— Am uitat eu de vreo nuntă? întreb, şi simt cum tensiunea din încăpere cedează, iar unii dintre membrii echipajului râd.

— Suntem toţi căsătoriţi cu nava asta, spune Tam. Cu *Lily.*

Echipajul râde din nou, iar când Tam aduce tortul mai aproape, îmi dau seama că e draga. A transformat-

o într-un desert. Într-un nor pufos şi arătos.

Tam a vorbit în glumă, dar când îmi dă cuţitul ca să tai tortul, se asigură că mă fixează cu privirea. În ochii lui e un avertisment.

În legătură cu ce?

N-ar trebui să fac greşeala de a crede că Tam e ca mine, e cum eram eu înainte. S-ar putea să fie. S-ar putea să nu fie.

Înfig cuţitul în tort, apoi ling tăişul ascuţit, având grijă să nu-mi dea sângele.

— Adu alt cuţit, bucătarule.

Nu folosesc numele lui Tam, pentru că nu am motiv să o fac – membrii echipajului se adresează de obicei unii altora după funcţii –, dar văd o umbră de suferinţă în ochii lui.

— Om fi noi în pântecele dragei acum, dar în curând o să umple ea burţile noastre!

Ceilalţi râd din nou, iar după câteva clipe tai tortul, şi Tam îl împarte, acceptând bătăi pe umăr în semn de felicitări.

— Mai păstraţi şi pentru cealaltă tură, le spune el.

Când sună clopoţelul de încheiere a turei, toată lumea se ridică să plece. În afară de Naomi şi de mine, capelanul Clair e ultimul care iese. N-a mai apucat să vorbească.

— Ce crezi că voia să spună?

— Mă gândesc că era ceva în legătură cu Amiralul, spune ea. Că a lucra pentru el reprezintă un ţel măreţ

şi nobil.

Mă opresc la uşă.

— Deci am avut deja primul aşa-numit dezertor, spun eu. Crezi că o să fie şi mai mulţi?

— Nu după ce-a fost mai înainte, zice Naomi. Şi am auzit membrii echipajului vorbind despre tine. Spun că Amiralul are încredere în tine. Că eşti dură.

Presupun că s-ar putea şi mai rău de-atât.

Îi fac semn lui Naomi să iasă prima pe uşă, dar mai are ceva de spus.

— Te-ai schimbat.

Are o privire vicleană.

Strâng din buze. Naomi nu ar vorbi aşa cu alt căpitan. Tonul îi e respectuos, dar îşi aduce aminte de trecutul nostru, vorbeşte de lucruri personale.

— Mulţumesc, secund, spun eu. Te rog să mă scuzi. Trebuie să mă pregătesc să vorbesc următorului grup.

— Sigur, spune Naomi.

Câteva persoane m-au provocat azi. Capelanul s-a băgat în faţă să vorbească fără invitaţie. Tam mi-a vorbit ca de la egal la egal. Brig a ezitat când i-am spus să-l scoată pe bărbat de pe navă. Naomi presupune că mă cunoaşte.

Trebuie să pun capăt acestei poveşti.

Capitolul 6

Îmi croiesc drum spre mica platformă de pe puntea

de minerit, unde pot să văd maşinăriile funcţionând şi motorul mergând. Cei doi membri ai echipajului care stau de pază pe platformă mă salută din cap.

— Puteţi să coborâţi un pic, spun eu. Urc şi eu o tură.

— Mulţumim, căpitane! spune unul dintre ei.

Le ocup poziţia de pază.

E cel mai periculos loc de pe navă.

Toată lumea – fostul dezertor, însuşi Amiralul, când i-am arătat pentru prima oară planurile – se îngrijorează că ar putea să se îmbarce cineva pe navă prin cupe. E primul loc prin care-şi închipuie c-ar fi posibilă o breşă, acum că puntea de sus e sigură, iar ferestrele navei sunt blindate. Dar cea mai vulnerabilă parte a navei nu e cea prin care intră aurul. E cea prin care ies pietrele – o deschizătură dreptunghiulară numită transportorul de deşeuri, care iese din spatele navei. E mult deasupra fluviului, iar un flux constant de *deşeuri* sau de *noroi* – piatră şi aluviuni – ţâşneşte din ea atât timp cât nava sapă după aur.

M-am gândit mult timp cum să asigur transportorul. I-am făcut acelaşi blindaj exterior pe care l-am folosit şi pentru restul navei – cu mecanisme care se mişcă în permanenţă, gata să mestece şi să scuipe.

Dar după asta, m-am blocat. Transportorul *trebuie* să aibă o deschizătură, trebuie să scape mereu de aluviuni, altfel ne-am scufunda cu toată greutatea aia.

În cele din urmă, m-am hotărât să mă încred în forţa brută a deşeurilor care ies şi în faptul că blindajul meu acoperă totul cu excepţia deschizăturii. Acele două lucruri, plus înălţimea trapei faţă de fluviu, înseamnă că oricine ar încerca să se îmbarce ar muri. Şi n-ar fi o moarte plăcută să fii aruncat afară cu tot cu acele rămăşiţe şi să fii îngropat, încă în viaţă, în gunoaiele navei, strivit de ceea ce nu ne mai trebuie, ceea ce nu putem folosi, şi să te mai şi îneci.

Nicio moarte nu e plăcută dacă încerci să urci la bordul navei mele.

Mă gândesc la toate sistemele care lucrează împreună. La echipamentele de minerit, la propulsoarele pe care nava le foloseşte pentru a se mişca, la blindaj – draga e ca o persoană, iar fiecare sistem se îmbină cu altele pentru a alcătui un întreg. Sunt modalităţi de a scoate din funcţiune sistemele de la motorul principal, dar avem rar ocazia să facem asta. Iar totul îşi ia energia de la conductele solare. E eficient. Nava mea merge bine.

Ăsta nu e fluviul tău.

E momentul să mă interesez de problema mesajului scris pe hartă. Mai am o oră la dispoziţie până trebuie să ajung înapoi la cârmă.

Mai întâi, camera de logistică. Poate-o să găsesc acolo o hartă cu o bucată tăiată. Deşi pare improbabil să am eu *atâta* noroc. Şi vreau să discut cu cartograful navei, cu Eira Clyde. Tânăra cu părul negru.

Pe hol, dau peste Brig. Pentru că eu sunt căpitanul, cei mai mulţi se dau la o parte sau se lipesc de perete. Nu şi Brig.

— Vreau să vorbesc cu tine, spune el.

— Bun. Şi eu vreau să vorbesc cu tine. Zi!

Sunt înaltă, dar el e şi mai înalt, aşa că trebuie să ne ferim capetele sub tavanul jos al dragei. Astfel, are loc un schimb de priviri incomod, care-mi place, pentru că, atunci când stăm jos sau drepţi în picioare, Brig se poate întinde cât e de înalt şi se poate uita de sus la mine.

— Ăla care voia să dezerteze, spune Brig, chiar l-ai fi trimis de pe navă? El aşa crede. Şi echipajul crede la fel.

Aşa cum se întâmplă de fiecare dată când vorbesc cu Brig, îi simt charisma, atracţia. E chipeş, dar e vorba de mai mult decât atât. Poate de timbrul vocii şi de felul în care priveşte în ochi. Cei mai mulţi nu fac aşa. Ajung să-şi ferească privirea. Brig emană o forţă subtilă, care mă face să încerc să ocup mai mult spaţiu ca să îi las lui mai puţin.

— Bineînţeles, spun eu.

El aprobă din cap, de parcă acela ar fi fost răspunsul pe care-l aştepta. Am senzaţia că mai vrea să spună ceva, dar după o pauză, cu tăcerea noastră şi zgomotul navei, vorbesc eu în schimb:

— Când Jonah Miller a încercat să dezerteze, de ce l-ai adus la cantină, când ştiai că eu convocasem o

adunare? De ce nu l-ai încuiat în camera lui şi nu l-ai ţinut acolo până mai târziu?

— L-am adus acolo pentru că am crezut că ai vrea să dai un exemplu folosindu-te de el, îmi explică Brig.

— Nu-mi pasă mie de exemple, spun eu. Dacă se întâmplă ceva rău, vreau să ştie cât mai puţini oameni posibil. Vreau ca toată lumea să păstreze liniştea şi să-şi vadă de treabă. Şi-aşa e destul zgomot pe nava asta.

— Căpitane!

Nu e tocmai o recunoaştere a funcţiei mele. Se simte o notă de opoziţie în vocea lui Brig.

— Iar eu vreau să-mi asculţi ordinele, spun eu. Nava asta are nevoie de mine ca să funcţioneze. De tine n-are nevoie.

Call râdea când ameninţam pe cineva, pe încă un muncitor de la depozitul de fier vechi, pe încă un copil de pe terenul de joacă în copilărie.

— Nu ai fi în stare să faci vreun rău cuiva, spunea el.

— Ei nu ştiu asta, îi răspundeam eu.

— Dar eu ştiu, spunea Call.

— În mod sigur ne îngrijorează aceleaşi lucruri legate de voiajul ăsta, zice Brig. Poate-ar fi bine să discutăm despre ele.

— Tot ce vreau de la tine, spun eu, e să-mi urmezi ordinele.

Brig pare că vrea să vorbească din nou, dar mă întorc, ştergându-i pieptul cu umărul, pe holul strâmt,

în timp ce trec pe lângă el.

Nu e nici pe departe destul loc pe nava asta.

Când a venit momentul să plecăm de la orfelinat şi să ne mutăm în spaţiile de locuit de la depozitul de fier vechi, Call şi cu mine am mers pe jos până acolo împreună, cu rucsacurile pe umăr. Ne-am oprit în loc în acelaşi timp, în faţa frescei uriaşe pictate pe exteriorul din beton al clădirii.

Avanpostul e plin de fresce. Într-un fel, îmi plăceau, pentru că dădeau culoare clădirilor. Dar mă deranja lipsa proporţiilor la oameni. Cu toţii erau reprezentaţi în acelaşi stil – bărbaţii aveau nişte muşchi imposibil de mari şi nişte umeri laţi, iar femeile aveau talii scobite şi ochi enormi. Oamenii pictaţi ne fixau cu privirea în timp ce ne îndreptam spre cămine.

— Ne urmăresc, a spus el.

— Sunt invidioşi. Noi putem să ne mişcăm, ei nu pot, am spus eu şi am scos limba la ei, ceea ce l-a făcut pe Call să râdă.

Pe-atunci, încă eram doar prieteni, Call şi cu mine. Abia în decursul următorului an, când treceam unul pe lângă celălalt în depozitul de fier vechi şi stăteam unul lângă altul la masă, seara, s-au schimbat lucrurile. Fuseserăm mereu apropiaţi, dar noile noastre vieţi ne apropiaseră şi mai mult. Aveam aceleaşi semne pe mâini, aceleaşi tăieturi de la metal. Ne povesteam unul altuia cum ne petreceam zilele, ne vorbeam despre

nemulţumirea pe care-o simţeam amândoi în legătură cu munca pe care-o făceam, cu faptul că nu făceam altceva decât să reparăm lucruri, că nu apucam să *construim* niciodată nimic. Amândurora ni se părea că ne expira timpul. Simţeam că trebuia să facem ceva, măcar, cu vieţile noastre, urgent, într-un nou mod.

Şi ne-am îndrăgostit. Îmi aduc aminte că mă gândeam cât de ciudat, dar şi de potrivit mi se părea, că ştiam că voiam o viaţă diferită şi totodată că mi-l doream pe acel om, acelaşi şi totuşi nou, lângă mine.

Capitolul 7

În calitate de căpitan, pot merge în orice loc de pe navă oricând, aşa că deschid uşa camerei de logistică fără să bat. Eira se întoarce, cu un creion după ureche şi cu altul în mână.

— Căpitan Blythe, spune ea, cum pot să te ajut?

— Îmi trebuie o hartă, zic eu.

Nu vreau să-i spun despre bilet. La urma urmei, e la fel de probabil, ca în cazul oricui altcuiva, ca ea să-l fi lăsat. De fapt, chiar mai probabil; ea are acces la toate hărţile cel mai uşor.

— Desigur, spune ea.

Camera de logistică e micuţă, plină de dulapuri de metal, cu sertare lungi şi subţiri. În mijlocul camerei e o masă mică, prinsă cu nituri de podea, cu un scaun.

— Ce hartă?

— Cea mai detaliată hartă pe care-o ai cu partea asta a fluviului!

— Cred că harta aia a fost dusă în camera ta la începutul voiajului, spune ea.

— Aş vrea să te mai uiţi o dată, insist eu. Te-ajut. Promit că păstrez lucrurile în ordine. Nu vreau să-ţi încurc munca.

Eira aprobă din cap şi se îndreaptă către unul dintre dulapuri. Eu mă duc la dulapul de lângă ea şi deschid un sertar, răsfoind hărţile, în timp ce stau şi cu ochii pe ea.

Hărţile au o structură diferită în funcţie de vechime – moi, sfărâmicioase, ţepene, netede. Şi toate au structuri diferite în funcţie de ţinuturile pe care le reprezintă. Preferatele mele sunt hărţile topografice, cu protuberanţe pe post de munţi şi plastic albastru şi alunecos pe post de apă. Uniunea nu s-a zgârcit cu hărţile pe care le-a trimis odată cu primii colonişti, iar Avanpostul a avut mare grijă de ele de-atunci. Amiralul trebuie să aibă foarte mare încredere în Eira dacă a numit-o cartograf pe durata acestui voiaj.

— Uite una, spune ea, dar nu ştiu dacă-i mai bună decât aia pe care-o ai deja.

Iau harta de la ea şi mă duc la masă. Ea se grăbeşte să dea la o parte hârtiile şi ciornele, dar, înainte să facă asta, apuc să văd la ce lucra.

E o reprezentare artistică a dragei, şi e superbă.

— Tu ai făcut asta?

Aruncă o privire spre mine. Îşi strânge buzele.

— Da, spune ea.

— La ce foloseşte?

— Mă tem că m-aţi prins lucrând la ceva pentru simplul fapt că-mi face plăcere, spune ea. Nava mi se pare fascinantă. Şi o provocare, din punct de vedere artistic. Blindajul tău e deosebit de greu de desenat.

Cred că spune asta ca pe un compliment. Privind desenul Eirei, simt un junghi de invidie. Niciodată nu mi s-a spus că-s artistă când vine vorba de ciornele şi desenele mele. Munca mea e precisă. Exactă. Utilitară.

— Ai dreptate, zic eu. Harta asta nu-i chiar atât de bună ca aceea din cabina mea. Hai să ne mai uităm.

Ne întoarcem la dulap. Deşi nava înaintează greoi dedesubtul nostru, aud sunetele mai slabe pe care le scoatem, sertarele trase, foşnetele hărţilor răsfoite de degetele noastre.

Intru într-un soi de ritm în timp ce răsfoiesc hârtiile şi aproape îmi scapă harta pe care-o căutam. Trec peste ea, apoi trebuie să mă opresc şi să revin. O pată de pe hartă se potriveşte cu partea din spate a biletului lăsat în geanta mea. Recunosc contururile şi curburile terenului reprezentat aici, iar hârtia pare-a avea o vechime asemănătoare.

O duc la masă şi o întind, iar când o văd în întregime, îmi dau seama că am în faţă o hartă a fluviului Cutwater, cel pe care l-am dragat alături de Call. Înainte n-am recunoscut-o, pentru că arăta doar

un pic de apă şi de pământ.

Ăştia mi-au dat o bucată din pământul pe care a murit Call sau din apropierea lui!

Râd.

Eira mă priveşte surprinsă.

Ridic harta fluviului Cutwater şi mut din greşeală desenul ei cu draga, astfel că mai scot la iveală o schiţă de dedesubt.

E un desen cu oameni care privesc spre un soare auriu. Unii îngenunchează. Unii îşi feresc ochii. Iar în faţa soarelui – parcă ar trage soarele după ea, li l-ar aduce – e draga, care străluceşte şi ea ca aurul. Pe punte, pe lângă blindaj, stă silueta în poziţie de drepţi a Amiralului.

E o ciornă a unei fresce.

E imposibil să negi talentul Eirei privind desenul cu draga, dar desenul ăsta e diferit. E foarte stilizat, ca toate celelalte opere de artă din Avanpost. Chiar şi draga, pe care-a desenat-o atât de frumos în cealaltă lucrare a ei, e umflată, buhăită, nu complexă şi exactă, ca în celălalt desen.

Eira îmi ia ciorna frescei.

— E o comandă la care lucrez pentru Amiral, spune ea, cu vocea perfect neutră.

Ia altă foaie de hârtie, iar în timp ce o dă la o parte, văd alt desen. E cu o persoană, desenată cu linii groase, aproape fără trăsături, în linie cu toate celelalte siluete desenate în fresce. Dar recunosc

poziţia, părul împletit.

Aia s-ar zice că sunt eu.

Privirea Eirei o întâlneşte pe a mea.

— Eşti greu de desenat, spune ea.

— De ce-ai încerca măcar?

Ea pune desenul cu fresca jos pe masă, lângă schiţa care mă reprezenta pe mine.

— Aici o să fii, îmi explică ea, arătând spre mulţime. Am lăsat un loc ca să te adaug imediat ce îmi iese ciorna cum trebuie.

— E-n regulă, dacă nu-s una dintre ăia care îngenunchează, spun eu, iar ea mă priveşte cu un licăr de amuzament în ochi.

— Unde-o să ajungă? întreb.

Se pare că părţile laterale ale fiecărei clădiri din Avanpost sunt deja pline de fresce.

— Nu ştiu, răspunde ea.

Arată ca toate celelalte fresce, mă gândesc eu, din nou, în timp ce privirea-mi umblă peste desene.

Chiar aproape prea mult. Aproape ca o parodie.

— Mulţumesc! îi spun eu Eirei, împăturind harta fluviului Cutwater ca s-o iau cu mine.

— Cu plăcere! spune ea.

Sunt în stare să pun pariu că, după ce plec, o să se ducă şi-o să noteze ce hartă am luat. O să ştie c-am minţit-o, pentru că fluviul Cutwater nu-i nici pe departe în apropiere. Mă-ntreb ce-o să creadă despre mine atunci.

Închid uşa şi iau harta sub braţ. Nu sunt sigură, dar ceva din felul în care a desenat fresca aceea mă face să cred că Eira *nu e* câinele de pază al Amiralului.

Aşadar, ea fraternizează cu bandiţii?

Oare *ea* a lăsat biletul?

Capitolul 8

Răsună o bătaie în uşa mea în puterea nopţii. Mă întorc pe burtă, cu pătura de lână răsucindu-mi-se între picioare, şi mă întind după felinarul de pe noptieră, îmi luceşte uşor în mână în timp ce răspund la uşă.

— Ce e? întreb eu.

— Căpitane, spune Naomi, cred că o să vreţi să vedeţi treaba asta!

Mă îmbrac repede şi-mi trag bocancii în picioare. Părul mi-e lăsat pe spate, şi mi-l împletesc din mers, urmând-o pe Naomi pe scara strâmtă, curbată, de metal, în adâncul dragei.

Echipa de minerit mă aşteaptă. Lucrurile au mers destul de bine în prima noastră săptămână pe navă. N-am avut parte de incidente, cu excepţia tentativei de dezertare din prima noapte. Unii dintre muncitori zâmbesc când îi privesc în ochi.

Veştile trebuie să fie bune.

— Uitaţi, căpitane! spune unul dintre bărbaţi.

Chiar şi la lumina lămpii, chiar şi înainte ca încărcătura să fie trecută prin sită, văd strălucirea

ştearsă şi culoarea aurului. N-am mai văzut aşa o încărcătură! E atât de mult aur, că se zăreşte printre pietre.

— De când e aşa? întreb eu.

— De-acum o oră. Am luat mai mult aur în timpul ăsta decât în tot restul voiajului.

— Şi calitatea-i bună?

— Foarte.

Minerul-şef, Noah Warren, ţine o hartă întinsă în faţa mea.

— O să trebuiască să ţinem stânga în curând, spune el, iar eu mă uit în direcţia în care arată. Ne apropiem de ceea ce se numeşte o împletitură, unde fluviul se împarte în câteva canale diferite, apoi se uneşte din nou câţiva kilometri mai târziu. Dar putem să presupunem, având în vedere modul în care e depus aurul pe fundul râului, că sunt şanse mai mari să avem în continuare succes dacă o luăm în amonte pe canalul din dreapta. Solicităm permisiunea de a devia de la traseu.

Noah e nevoit să strige ca să se facă auzit acolo, jos, dar e ceva tăcut, intim, la întreaga situaţie. Faptul că ştim că afară e întuneric. Faptul că stăm cu toţii treji noaptea pe apă. Suntem destul de departe pe râu încât să nu mai reuşim să comunicăm cu Avanpostul de câteva zile. Eu trebuie să iau hotărârea asta. Urmăresc harta cu degetul. Sunt sigură că mulţi se întreabă dacă voi rămâne pe calea pe care ne-a impus Amiralul să o

urmăm. Mă întreb dacă persoana care a lăsat biletul încearcă să ne atragă în afara traseului, ca bandiţii să ne poată ataca. Poate că e o capcană faptul că e atâta aur.

— Când trebuie să ne hotărâm?

— Presupun că mai sunt vreo două ore până ajungem la bifurcaţie, răspunde Noah. Plus-minus!

— Hai să vedem cât aur ne intră în următoarea oră, spun eu. Dacă rămânem fără aur, s-ar putea să nu mai aibă nicio relevanţă.

— Să vă trezesc din nou când e momentul? întreabă Naomi.

— Nu, spun eu. Stau trează. Dar să-i ia cineva locul lui Brig la cârmă. Aş vrea să vorbesc cu voi, cu amândoi, despre ceea ce trebuie să facem.

— În regulă, spune Naomi. Deşi eu nu am ce părere să exprim. E hotărârea dumneavoastră.

Mă surprinde asta.

Urc din nou pe platforma de pe puntea de minerit, dând liber gărzilor o clipă, ca să pot să mă gândesc. Privesc dincolo de partea din spate a dragei spre deschizătura din capătul transportorului, ca să mă asigur că funcţionează luminile pe timp de noapte. Asta era altă dilemă – când se întuneca, oare să fi luminat partea asta a dragei, ca să vedem cine ar putea să urce? Dacă da, nici noi n-avem cum să scăpăm vederii altora. Amiralul şi cu mine am decis să ţinem nava luminată pe timpul voiajelor. Oricum ne dă

zgomotul de gol. N-ai cum să ratezi draga când vine pe fluviu.

În spatele meu răsună paşi. Sunt prea apăsaţi ca să fie ai lui Naomi, dar nu fără graţie. Sunt paşii unei persoane care ştie să se deplaseze discret, dar care a ales să nu o facă.

Brig vine şi stă în stânga mea, astfel încât în câmpul meu vizual intră şi el şi transportorul.

— A zis Naomi că vrei să vorbeşti cu mine.

— Ţi-a spus de aur? întreb eu.

— Da, spune el.

Mi-e greu să scot cuvintele pe gură. Mi-a fost mai uşor să o întreb pe Naomi.

— Am discutat deja cu Naomi. Ai vreo părere? În care parte a fluviului să o luăm?

— Eu aş rămâne pe traseul care ni s-a dat la începutul voiajului, spune Brig. Dar o să răspund alături de tine în faţa Amiralului dacă alegi să deviezi.

Prima parte a răspunsului lui nu mă surprinde, dar a doua, da. Dacă treaba asta merge prost, să răspundem în faţa Amiralului nu va fi lucru uşor. Oare Brig vorbeşte serios? Aşa pare. Unul dintre felinare i se leagănă pe deasupra capului din cauza mişcării dragei, iar trăsăturile lui par îngustate, apoi umbrite în lumina mişcătoare. Nu-l cunosc bine, şi-l cunosc şi mai puţin aşa.

Privesc dincolo de Brig, spre transportor, dar îmi dau seama că ochii lui se concentrează cu totul pe faţa

mea.

— M-am bucurat să fiu ales pentru voiajul ăsta din câteva motive, spune el. Unul dintre ele a fost faptul că am ocazia să văd cu ochii mei blindajul.

E un compliment. Aş putea să-i mulţumesc.

— Transmite-le gărzilor să urce înapoi la posturi, spun eu.

Singură din nou. Mă trezesc uitându-mă o clipă la placa de metal care atârnă pe perete. Era una la fel ca ea pe cealaltă navă. Dragele sunt atât de vechi, încât există chiar şi dinaintea Uniunii. Echipajele de demult scrijeliseră coduri pe placă, pentru semnalele sonore pe care le foloseau ca să comunice peste zgomotul făcut de echipamentul de minerit. Un semnal scurt înseamnă să oprească sita. Două semnale scurte înseamnă să o pornească din nou. Trei înseamnă că e o urgenţă, să oprească motorul şi să sune alarma principală pe toată nava. Call şi cu mine ne puneam întrebări legate de asta.

— N-ar trebui să fie unul scurt pentru urgenţe? întrebasem eu. Dacă-ţi taie un bandit gâtul, ideea e să fie semnalul rapid.

Call a clătinat din cap.

— Sângeroasă mai eşti!

Aş putea să schimb sistemul de avertizare acum, dac-aş vrea. Sunt căpitanul.

Cum pericolul bandiţilor a fost înlăturat, cea mai probabilă urgenţă e că va trebui să oprim draga pentru

că în navă a intrat ceva care ar putea sfărâmă şi strica mecanismele sau pentru că a căzut cineva în echipamentul de minerit.

Bandiţii nu sunt singurii care pot ucide. O persoană ar putea-o împinge pe alta printre mecanisme, trimiţând-o pe transportor, cu tot cu deşeurile.

••••••

A expirat timpul.

Aurul încă intră repede.

Echipajul tace, cu ochii la mine, aşteptându-mi hotărârea.

— Ţinem dreapta, îi spun eu lui Naomi. Dă-i de ştire lui Brig.

Ea aprobă din cap şi o ia pe scări în sus. Eu rămân jos, cu echipajul.

— Am voie? îl întreb pe Noah, iar el lasă câteva pepite în palmele mele făcute căuş.

Aşa cocoloş cum sunt, îmi aduc aminte de nişte inimioare fosilizate, grele şi moarte.

Capitolul 9

Aur, aur şi iar aur. În trei zile, strângem mai mult decât pe toată durata întregului voiaj anterior.

— Nu mai ai unde să-l pun? îl întreabă unul dintre membrii echipajului pe Noah, în timp ce ne îndreptăm

spre cantina navei, în pauza de prânz.

— O să te-aruncăm pe *tine* peste bord dacă ne mai trebuie spaţiu, glumeşte Noah, drept răspuns.

Atmosfera e atât de diferită de prima zi de voiaj, încât toată lumea care aude râde. Nimeni nu se simte jignit, nimeni nu şi-ar închipui să vrea să plece, nu în momentul ăsta.

— Dacă rămâneţi fără spaţiu, puteţi umple camera mea, spune altcineva. Nu m-ar deranja să dorm pe un morman de aur.

Am un moment de bucurie, pentru că toţi sunt atât de fericiţi, pentru că toţi zâmbesc, dar nu durează.

Nu e aurul nostru. E al Amiralului.

— Credeţi c-o să ne scufundăm din cauza greutăţii? întreabă Tam.

E adevărat că motorul munceşte mai din greu – avem o încărcătură grea şi un drum lung de parcurs. S-ar putea să fie nevoie să ne întoarcem mai devreme dacă ne depăşim capacitatea de depozitare înainte de a ajunge la punctul de cotitură pe fluviu pe care l-am plănuit.

Şi apoi ce se-ntâmplă? Oare ne trimite Amiralul din nou? Sau vom fi adus destul pentru ce are el de gând?

— Deocamdată, suntem bine, spun eu. Iar ai fost pe puntea de minerit?

— Da, răspunde el. Au nevoie de ajutor. Şi mi-aţi dat permisiunea de a ajuta.

— Dacă n-are mâncarea de suferit.

— N-a avut, spune Tam.

E adevărat. Mănânc şi ultima bucăţică din mâncarea servită de Tam. Farfuria mea e mereu atât de curată, de parcă a lins-o o pisică.

— Dar când dormi?

— Nu dorm, spune el, apoi adaugă în grabă: Dorm, staţi liniştită, sunt bine.

— Ţine minte, spun eu. Nu-i Amiralul aici ca să-l impresionezi.

— Nu încerc să-l impresionez pe Amiral, spune Tam.

Ochii lui căprui au inflexiuni aurii. E ceva în privirea lui. Oare merită să scormonesc mai adânc, ca să aflu ce anume?

— E interesant, spune Tam. Cu cât luăm aur mai mult, cu atât păreţi mai sumbră.

Are dreptate. Bogăţia, uşurinţa, succesul întregii poveşti mă fac şi mai neliniştită. Simt că nava şi-a schimbat forma. Nu mai e o felină sălbatică suplă, cu colţii şi ghearele la vedere, cu blana zburlită. Acum e dolofană, sătulă, tolănită la soare, gata să-i fie scoase maţele.

Când intru în cabina mea într-o seară, după cină, îmi dau imediat seama că a fost cineva acolo. Nu e nimic dat peste cap, dar totul e uşor nelalocul lui. Scaunul nu e chiar băgat sub birou. Colţul păturii mele e un pic tras de sub patul de campanie.

Cineva a vrut să ştiu că a fost acolo.

Cineva a vrut să mă sperie.

Cine-ar putea fi?

Eu am singura cheie a camerei.

Nu se poate, mă gândesc. *E clar că mai are altcineva alta.*

Oare Amiralul a dat cuiva o cheie ca să stea cu ochii pe mine? Ce chei o mai avea? De la puntea de minerit? De la puntea superioară? De la dulapurile pentru armele de foc de la fiecare nivel?

Încrucişez braţele şi mă uit în jur fără să ating nimic, încercând să memorez tot ce e diferit. Doar după ce mă asigur că am observat totul, mă îndrept către birou, care are un sertar crăpat.

Acolo a pus persoana respectivă biletul – peste bluzele mele împăturite. Pare ceva personal. Nu-mi place. E o încălcare şi mai mare a intimităţii decât ideea de-a-mi băga ceva în geantă.

Ăsta nu e aurul tău, scrie pe bilet.

Mototolesc hârtia în mână.

Ce e destul e destul.

Mă duc în hol, spre cea mai apropiată alarmă, şi trag mânerul în jos. Nava începe să urle.

Capitolul 10

Nici nu mişc.

Pare logic să pot să fac faţă zgomotului. Call a

murit înainte de alarmă, când nava s-a oprit. Ăla e sunetul pe care nu cred c-aş fi în stare să-l suport. Pentru mine, sunetul morţii lui Call e sunetul navei în care se lasă liniştea.

Echipajul cunoaşte protocolul. Dacă sună alarma, trebuie să se prezinte la raport la posturile care le-au fost repartizate, în două dintre cele mai mari locuri de pe navă – unii la cantină, alţii pe puntea de minerit. Naomi e pe punte, iar Brig răspunde de cantină. Eu ar trebui să asigur puntea de comandă, lăsând-o pe Ophelia Hill, navigatoarea, să manevreze vasul. După ce fac asta, îmi apelez secunzii pe sistemele de comunicare ale navei.

— Prezentă! răspunde Naomi, strigând ca să se-audă peste zgomotul făcut de sită, jos, pe puntea de minerit.

— Prezent, spune Brig.

— Bine, zic eu. Vin mai întâi pe puntea de minerit.

Unii dintre membrii echipajului sunt îmbrăcaţi în pijamale – era tura lor de dormit. Mă privesc cu atenţie. Au încredere în mine? Oare-ar trebui să aibă?

— Draga în sine e stabilă şi nu sunteţi în vreun pericol imediat, spun eu, dar e un simpatizant al bandiţilor pe nava asta.

Ridic bucata de hârtie mototolită.

— Ăsta e al doilea mesaj pe care mi l-a lăsat. Nu putem risca nimic în voiajul ăsta, mai ales că totul merge atât de bine.

Sinceritatea pe care-am văzut-o întipărită pe feţele tuturor în ultimele zile a dispărut. Au ochii mijiţi, feţele inexpresive, furioase sau îngrijorate.

— O să mă duc să percheziţionez nava înainte să apuce ei să ascundă ceva, spun eu. Toată lumea rămâne aici până la semnalul meu. Aveţi grijă de voi. Naomi, asigură-te că nu pleacă nimeni!

Membrii echipajului îşi mişcă picioarele. Cineva îşi drege glasul. Bunăvoinţa de care am avut parte pe navă se cerne precum aluviunile şi se strecoară peste bord.

— Ar trebui să iei pe cineva cu tine, spune Naomi, aplecându-se spre urechea mea. Ca să ai un martor care să susţină orice ai găsi.

Are dreptate.

Pe cine?

Privesc spre echipaj. Sunt obosiţi şi au feţele pământii de la lipsa luminii. Sita cu tambur se întoarce, iar aurul vine mereu.

Tam, mă gândesc. Toată lumea *are încredere* în el. Avea dreptate cu privire la mâncare – chiar are un impact asupra moralului de pe navă. O să-l creadă pe cel care le dă de mâncare.

— Îl iau pe Tam, îi spun lui Naomi, iar ea aprobă din cap.

Sus, la cantină, grupul lui Brig e pregătit de atac. Tam e cu ei. Repet discursul pe care l-am ţinut echipajului de pe puntea de minerit. Expresia lui Brig

se schimbă fulgerător şi cred că văd o notă de furie acolo. Şi de trădare. Nu i-am spus despre bilete.

Pentru că e unul dintre suspecţi. Ar trebui să ştie lucrul ăsta.

Cineva ridică o mână, dar eu clatin din cap.

— O să răspund mai târziu la întrebări, spun eu. În momentul de faţă, ceea ce contează e timpul. Nu vreau să vă ţin aici mai mult decât este nevoie. Avem o navă de condus.

Mă întorc cu faţa spre Brig.

— Ai grijă să nu plece nimeni.

Brig ridică bărbia, în semn de aprobare.

— Trebuie să vii cu mine, îi spun eu lui Tam. Vreau să fie cineva martor la percheziţie şi am nevoie ca secunzii mei să rămână unde sunt, momentan. Mă întorc cât pot de curând.

Tam păstrează tăcerea în timp ce mă urmează pe hol. Ştiu că se apropie amurgul, pentru că am aruncat o privire la ceas.

Amurgul era momentul zilei preferat al lui Call, în Avanpost, când terminam munca la depozitul de fier vechi şi aveam câteva clipe pentru noi. E ciudat. Aproape că simt că, dacă aş putea să ajung pe punte, l-aş vedea.

N-are nicio logică, mă gândesc. *Call e mort. Nu e pe punte. Nici măcar n-a fost pe nava asta.* Nici pe nava asta, nici pe fluviul ăsta.

Tam dă să spună ceva, apoi se opreşte.

— Poftim? întreb eu.

— Căutăm şi-n camera *dumneavoastră?*

Nu mă sinchisesc să-i dau satisfacţia unui răspuns. N-o să mă apuc să-mi caut printre lucruri în faţa lui Tam. Pe lângă asta, mi-am căutat deja în cameră. Şi ştiu deja că nu e sigură.

— Nu atinge nimic. Doar fii atent la mine.

— Aşa, spune el. Ce vreţi să găsiţi?

— O să ştiu când o să văd, spun eu. Sper.

Nu mă aşteptam să mă deranjeze să scotocesc printre lucrurile oamenilor. Dar mă deranjează. Când vezi ce-şi iau oamenii cu ei, începi să înveţi lucruri despre ei.

Naomi nu are aproape nimic, în afară de obiectele-standard distribuite tuturor celor de pe navă. Are o carte decoloratã, o culegere de basme, ceea ce e neaşteptat. Pare cam excentric pentru Naomi.

Camera lui Brig îmi dezvăluie ceva mai multe. Sunt două pachete de cărţi de joc uzate, nişte haine care nu sunt standard şi nişte fotografii cu nişte oameni despre care presupun că sunt părinţii lui Brig – o femeie mai în vârstă şi un bărbat cu care Brig seamănă. Are şi un briceag.

— Iau eu ăsta, spun şi-l strecor în buzunar. Nu e voie să avem arme la bord. Brig ştie treaba asta.

— E un cuţit, atâta tot, spune Tam.

Eu ridic din sprâncene la el.

— Ce e? Am zeci de cuţite în bucătărie.

— Asta nu mă-ncălzeşte cu nimic, spun eu.

Mergem mai departe, dintr-o cameră în alta.

Lucrurile Eirei sunt imaculate. Are o ţinută pe care vrea s-o poarte când pleacă de pe navă, cred – o fustă albastră, o bluză albă, cu dantelă, nişte pantofi care nu-s nici pe departe practici. O oglindă, nişte fundiţe. Un set de creioane colorate minunate.

— N-am găsit pe nimeni care să ţină vreun jurnal, spune Tam în timp ce ieşim din camera Eirei.

— Nu e timp pentru asta.

— Eu îmi fac timp pentru asta.

— Deci tu *chiar* nu dormi, atunci, îi spun. Ce scrii?

Vreau să-i distrag atenţia lui Tam. E foarte atent. Nu m-ar mira foarte tare să ţină o listă în minte cu ce are fiecare persoană.

— Scriu despre ce se întâmplă. Dumneavoastră nu scrieţi? Nu trebuie să consemnaţi undeva? Într-un soi de jurnal de bord al căpitanului?

— Nu, răspund eu. Adică, nu mi-a spus nimeni să fac asta.

Încep să mă enervez. Ce caut, mai exact? Credeam c-o să ştiu când o să găsesc, dar nu e aşa. Şi e clar că, oricine-ar fi fost, a fost destul de deştept încât să nu ascundă ceva în camera lui sau a ei. Orice ar da pe cineva de gol e probabil ascuns undeva pe navă. Într-un loc secret. Poate pe puntea de minerit sau la cantină?

Oare-ar fi trebuit să mă uit mai întâi în locurile

alea?

Sau s-ar putea să fie la ei. Ar trebui să verific fiecare persoană în parte.

Deschid uşa şi intrăm în cealaltă cameră. Altă cameră tipică, în care stau patru persoane. Două paturi de campanie, două dulapuri, fiecare cu câte două sertare. Fără birou.

— Asta e camera mea, spune Tam. Stau cu câţiva dintre ceilalţi bucătari.

Pipăi în partea de jos a paturilor, întorc păturile. Bag mâinile în feţele de perne, le scutur întoarse invers.

Deschid sertarul lui Tam. Sunt nevoită să trag tare. Orice-ar fi înăuntru, e greu.

— Ce-ai acolo?

Sertarul cedează, iar eu dau înapoi, împleticindu-mă, şi privesc fix înăuntru.

Aur.

Tot sertarul e plin. De pepitele noi, de calitate bună, pe care le-am tot dragat în ultimele zile.

Îl privesc pe Tam.

Pentru prima oară de când îl cunosc, are o expresie panicată.

— Nu l-am pus eu acolo! Nu e al meu!

O durere surdă începe să-mi zvâcnească în tâmpla dreaptă, în acelaşi timp cu bătăile inimii.

Aur. Aur. Aur.

Ce avea de gând să facă cu el? Ce înseamnă asta?

— Căpitan Blythe, spune el, vă rog, eu…

— Ieşi! îi poruncesc eu lui Tam. Acum!

Ridică mâinile şi, întorcându-se cu faţa spre mine, iese din cabină. Se teme să-mi întoarcă spatele? Oare *eu* ar trebui să mă tem? Mă întreb dacă a ascuns un cuţit de bucătărie pe undeva.

— Mergi în faţa mea, spun eu. Nu-mi da vreun motiv să fac situaţia şi mai neplăcută decât e deja. Mergem la cantină.

Am nevoie de întăriri, şi Brig e cel mai aproape.

— Căpitan Blythe, spune Tam şi îmi dau seama că încearcă să rămână calm. Nu eu am luat aurul. Altcineva l-a pus acolo.

Am ajuns la trepte.

— Întoarce-te! spun eu. Coboară cu faţa înainte, altfel o să cazi. Ţine mâinile la vedere!

De ce ar fura aur? De ce l-ar fura oricare dintre membrii echipajului? E greu, e mătăhălos şi ar fi prins în mod sigur dacă ar încerca să-l scoată de pe navă.

Oare de-asta era atât de dornic să ajute pe puntea de minerit?

Oare Tam mi-a lăsat biletele în cameră?

Un urlet străbate draga. E alarma. Din nou.

N-am tras-o eu de data asta.

Dincolo de ea se mai aude un sunet, sunetul tăcerii care se răspândeşte. Sita nu se învârte. Motorul nu merge.

Nava încetineşte.

Sunetul unui sfârşit, sunetul a ceva care se opreşte, care înainte se mişca – ăsta e sunetul care-mi provoacă greaţă.

Aud *clang, clang, clang-ul* unor paşi care urcă în fugă de pe puntea de minerit. Cineva ajunge sus, aproape ciocnindu-se de Tam, înainte de-a se opri la limită.

E Naomi.

Când o văd, durerea surdă pe care o simţeam la tâmplă devine ascuţită. Întâi Tam, acum Naomi. Ştiu că nu pot să am încredere în oameni. Dar nu pot măcar să rămână acolo unde trebuie?

— Ţi-am spus să rămâi jos! mă răstesc eu, dar ea mă întrerupe.

— Căpitane, spune ea, sunt bandiţii. S-au îmbarcat pe navă.

Capitolul 11

— Către tot echipajul, ocupaţi poziţiile defensive de urgenţă! spun eu în difuzorul de pe perete.

Pentru o clipă, vocea mea acoperă sirena de avertizare.

— E o breşă pe puntea de minerit.

Închid microfonul. Alarma continuă să urle, avertizându-ne.

— Armele! îi spun eu lui Naomi.

— A spart cineva lacătul de la dulapul cu arme din apropierea punţii de minerit, îmi explică Naomi. Va trebui să le luăm de-aici, de sus.

O iau la goană pe hol înainte să îşi termine ea propoziţia.

— Cum ajung la bord? strig eu în urmă, spre ea.

Tam aleargă alături de mine. Oare vine să lupte alături de noi sau împotriva noastră?

— Prin transportor, spune ea. A dezactivat cineva sistemul de minerit.

— Cine? întreb eu.

— Nu ştiu, spune ea. Imediat ce ultimele deşeuri au ieşit prin transportor, au început să se îmbarce bandiţii.

— Cum?

Transportorul de deşeuri e sus, deasupra fluviului. Ar trebui să se caţăre pe blindajul meu ca să ajungă la el. M-am gândit la toate. *Nu-i aşa?*

Am ajuns la dulapul cu arme.

O *să-i prindem pe bandiţi Am eu o procedură pentru asta.*

Descui uşa, iar Naomi şi cu mine ne luăm câte arme putem pe umeri. Tam se întinde şi el după una, dar eu fac un semn spre uşa din capătul holului, de la una dintre debaralele cu provizii.

— Acolo! zic eu. Acum!

— Aveţi nevoie de ajutorul meu! stăruie el.

— Nu pot să am încredere în tine, spun eu. Intră

acolo *acum!* Naomi, acoperă-mă!

Ea mă acoperă, iar eu deschid dulapul cu cheia universală a căpitanului. Tam intră în dulap cu spatele, cu mâinile sus. Trântesc şi încui uşa. A durat câteva secunde pe care nu le aveam de pierdut.

Dacă era aici sus, cu tine, nu ar fi avut cum să fie el cel care a dezactivat sistemul de minerit. Asta dacă nu cumva a reuşit când era jos, pe puntea de minerit, mai devreme. Sau are pe cineva care lucrează cu el.

Clatin din cap.

Gândeşte-te mai târziu la asta. Acum, acţionează!

Aud o parte din echipajul lui Brig venind pe scări în jos, de pe puntea de sus, ca să ni se alăture. Dacă a urmat protocolul, a trimis trei oameni sus, ca să păzească intrarea punţii superioare, doi care să păzească puntea de comandă, iar restul în zona breşei. Asta ar trebui să se întâmple în caz de urgenţă, dacă nu-i spun eu altceva.

Oare i-am forţat eu mâna trădătorului? Oare faptul că am căutat prin lucrurile tuturor a dus la aşa ceva? Sau era deja planificat?

— Intraţi în rând, spun eu către restul echipajului, iar ei o fac fără un cuvânt.

Naomi şi cu mine le dăm arme. Simt gustul acru al fricii în gură. Oricare om din echipajul meu ar putea fi mână-n mână cu bandiţii. Oricare dintre ei ne-ar putea împuşca.

Ajungem după colţ, iar zgomotul bocancilor noştri

bubuie ca o furtună pe hol, spre puntea de minerit.

Uşa e larg deschisă.

Bandiţii au armele îndreptate spre *echipajul meu.*

Alarma urlă.

— Căpitane!

E Naomi. Apoi mă împinge la o parte.

— Nu-i lăsaţi s-o ia în vizor! le strigă ea celorlalţi.

Din spate, membrii echipajului se grăbesc să mă protejeze.

Chiar şi acum, bandiţii continuă să intre prin transportor. Unul după altul. Cupele rămân nemişcate, sita cu tambur nu se întoarce.

Dar eu cunosc nava atât de bine, încât până şi peste sunetul alarmei îmi dau seama că blindajul e în regulă. E ultimul sistem care funcţionează, alimentat de energia de la panourile solare. Bandiţii l-au deconectat de la celelalte sisteme şi l-au lăsat în funcţiune.

De ce?

Pentru că au găsit o cale de intrare. Şi nu vor ca *noi* să încercăm să scăpăm.

Cum urcă la bord? Au învăţat să zboare?

Nu.

Bandiţii care vin prin transportor au ceva ciudat ataşat de ei. Un soi de material care, pentru o clipă, am crezut că ar putea fi aripi, dar desigur că nu e vorba de aşa ceva.

Şi-au făcut planoare.

Bandiţii şi le dau jos din spinare imediat ce aterizează pe puntea de minerit. Ridică armele spre noi. Au mâinile pline de sânge, iar unul dintre ei cade la podea, cu sângele scurgându-i-se pe piept, formând un model cu zimţi.

Când văd asta, înţeleg. Totul se aranjează, precum mecanismele blindajului meu.

Probabil că au ajuns undeva deasupra noastră şi au planat înăuntru. Cu sistemele de minerit dezactivate, şi cum aluviunile nu mai ies, ar putea, dacă s-ar sincroniza *perfect,* să planeze până la deschizătura transportorului şi să intre în navă. Tot s-ar tăia în marginile blindajului meu, dar ar fi posibil să intre.

Sunt de-a dreptul furioasă pe mine însămi. N-am crezut c-o să reuşească să ajungă la noi de deasupra.

Cu cât stăm mai mult timp aici, cu atât vor fi mai mulţi.

— Ascultaţi! strigă unul dintre bandiţi.

Oare îl recunosc din noaptea aceea de acum doi ani? Cred că-i ştiu vocea. Vocea aceea aspră, tăioasă.

Are faţa foarte bronzată. Îndreaptă puşca direct spre mine, ţinând-o strâns în mâinile pline de sânge.

— Luăm prizonieri, dacă veniţi de bunăvoie. Lăsaţi armele, ridicaţi mâinile! Luăm nava, dar nu trebuie neapărat să vă omorâm.

Mincinosule!

Am văzut ce fac ei. Mi-a rămas întipărit pe creier.

— Minţi! zic eu. Am auzit ce-ai spus data trecută.

Fac un gest cu capul spre Naomi.

— Ai spus că e ultima oară când laşi pe cineva în viaţă!

E un difuzor pe un perete din apropierea mea. Izbesc butonul de apel cu pumnul şi strig:

— Am pierdut puntea de minerit, Brig! Blochează-ne! E un ordin!

Ar face bine să mă asculte.

Ridic arma. Va trebui să lovesc drept la ţintă ca să ucid aşa cum am de gând.

Nu ratez.

Am fost răspunzătoare pentru multe morţi, dar niciodată n-am cauzat vreuna cu mâna mea, şi mă întreb dacă o să mi se facă rău mai târziu. O senzaţie de gaură neagră în fundul stomacului îmi spune că da. Când o să am timp.

Am aruncat în aer panoul de control principal ca să opresc blindajul.

Tocmai mi-am omorât nava.

În momentele de confuzie care au urmat, Naomi, ceilalţi şi cu mine ne retragem înapoi pe scări în sus, chiar înainte ca uşa de metal dintre punţi să se lase, blocând puntea de minerit de sub noi, Brig m-a auzit. A făcut ce i-am spus să facă.

Suntem în siguranţă pentru moment.

Pentru un moment *foarte* scurt.

— Urcaţi treptele! strig eu către echipaj. Duceţi-vă

la cantină!

Unii pleacă fără să pună întrebări. Alţii se uită la mine, cu spatele lipit de pereţii holurilor înguste, ca să-i lase pe ceilalţi să treacă.

— *Plecaţi!* strig eu. Acum!

Mă ascultă, făcându-şi loc cu forţa prin puhoiul de trupuri care se îndreaptă în goană spre cantină.

— Întăriţi partea din spate! îi spun eu lui Naomi.

Durează două minute până să ajungem toţi la cantină. Sunt două minute pe care nu o să le mai recuperăm niciodată şi sper că nu le irosesc. Urc pe o masă, iar Brig le strigă tuturor să facă linişte.

— Bandiţii o să spargă bariera, spun eu, şi vin şi mai mulţi prin transportor.

— De ce naiba ai oprit blindajul? strigă cineva. Acum pot să se îmbarce cum îi taie capul! Ne-ai omorât pe toţi!

— Nu! spun eu. Au lăsat blindajul în funcţiune ca să nu putem să coborâm de pe navă. Eu l-am pus în funcţiune ca să putem scăpa. Mergem pe puntea superioară, sărim de pe navă şi găsim alta, după posibilităţi, după care ne regrupăm şi recucerim draga.

— Sau putem să rămânem la bord şi să luptăm aici! spune cineva.

— Nu! strigă altcineva. Ar fi mai bine să ne predăm armele şi să încercăm să-i sabotăm mai târziu pe bandiţi!

— Ai prefera să te *predat?*

Nu mi-a trecut niciodată asta prin cap.

— Aţi găsit trădătorul? strigă o a treia persoană.

— Nu am avut timp, spun eu, clocotind de o furie care mă face să scuip cuvintele. *Noi* nu avem timp! Dacă vreţi să plecaţi de pe navă, plecăm acum!

Brig şi Naomi salută amândoi, iar eu apreciez gestul.

— Unde sunt maşiniştii?

Trei persoane ridică mâinile.

— Brig, du-i sus! spun eu. Ei evadează primii.

Ne lipsesc maşiniştii. Corwin, maşinistul nostru şef, nu a reuşit să iasă pe uşa punţii de minerit înainte să fie Brig nevoit să o închidă. Mai ales asta e o pierdere mare. Bandiţii vor încerca probabil să-l oblige să repare nava. Dar pot să-i iau pe cei care ne-au mai rămas, care nu lucrau pe puntea de minerit când s-au îmbarcat bandiţii. Pot face în aşa fel încât bandiţilor să le fie cât mai greu posibil să repună draga în funcţiune.

— Nu avem de ales? întreabă unul.

— Nu, spun eu. Mergeţi! Vă acopăr eu. Vin ultima.

Dând să iasă pe uşă, Brig se apleacă să-mi spună ceva la ureche:

— Aveţi grijă. Sunteţi cel mai valoros om de pe nava asta.

Are dreptate. Nu doar pentru că sunt căpitanul, ci pentru că am proiectat blindajul. Bandiţii ştiu, oare, lucrul ăsta?

Dacă nu-l ştiu, o să-l ştie în curând.

— Vin cu dumneavoastră, spune Eira.

Bine.

Ştie despre navă şi despre hărţi. Ar fi trebuit s-o pun laolaltă cu maşiniştii, dar e şi mai bine că ea a ales să vină.

Brig şi Naomi îi împing pe maşinişti şi pe Eira spre uşa cantinei. Eu arăt spre restul echipajului.

— Haideţi să mergem!

Nu se mişcă nimeni.

Nu avem timp.

— Haideţi *odată!* spun eu. Eu vă acopăr şi sărim toţi. Ne regrupăm şi o să recuperăm nava.

— *Cum?* întreabă cineva, drept răspuns.

Nu ştiu. Nu am gândit chestia asta moment cu moment.

M-am gândit *trăieşte acum* şi *salvează nava mai târziu.* Nu pot să salvez nava dacă-s moartă.

Aud zgomote mai jos. Bandiţii, vin după noi?

— Poate că *tu* eşti trădătoarea! spune cineva. Poate că tu ne conduci pe toţi la moarte.

— Nu sunt trădătoare, spun eu. Şi nu mă predau.

Toţi se uită la mine. Chipuri, chipuri şi iar chipuri, şi nimeni nu vrea să mă urmeze.

Dar îi am pe Brig, pe Eira, pe Naomi şi pe maşinişti.

Oare Tam ar fi venit?

Nu e timp pentru el acum.

Aud bandiţii în mişcare jos în timp ce urc treptele

spre puntea superioară. Au reuşit să spargă uşa, Brig şi cu mine împingem uşa care duce la treptele spre punte ca să se deschidă, iar el îi conduce pe maşinişti pe trepte în sus, împleticindu-se, cu Eira în spatele lui. Îi fac un semn din cap lui Naomi să meargă şi ea înainte, apoi trag câteva focuri în direcţia treptelor şi o iau la goană după ea. Vin după noi.

Brig aşteaptă în capul scărilor, cu ceilalţi. Îi arunc cheia să deschidă ultima trapă înainte de punte.

— Imediat ce se deschide, fugiţi afară şi săriţi în fluviu! le spun eu tuturor. Nu încercaţi să coborâţi. Blindajul nu e în mişcare, dar e tăios. Ocoliţi-l când săriţi. Şi dacă încercaţi să urcaţi, bandiţii o să aibă mai mult timp să vă ia unul câte unul.

Brig aprobă din cap.

— Vă acopăr eu! îmi spune el.

— Nu, spun eu. Tu şi Naomi o luaţi înainte. Vă acopăr eu pe toţi! Ne întâlnim în pădurile dinspre vest! Desigur, s-ar putea ca zona aia să colcăie de bandiţi, dar nu cred. La cum intră bandiţii pe nava noastră, ei sunt mai sus decât noi, ceea ce înseamnă că sunt pe insula de la est de fluviu.

Trec de maşinişti şi de Eira pe trepte ca să pot să-i acopăr pe Naomi şi pe Brig când o să sară. Privesc spre capătul punţii, care e complet nemişcat.

De-aici, de sus, văd mult mai mulţi bandiţi în lumina soarelui care apune.

Zeci, pe o insulă, cu aripile planoarelor lor.

Grupul de stânci pe care s-au cocoţat e situat perfect astfel încât să se năpustească din zbor asupra noastră. Şi vântul e perfect. Elementele naturii au conspirat împotriva noastră, împreună cu trădătorul de la bord.

Mintea mi-o ia razna, încercând să prindă un răspuns care să pună toate mecanismele în mişcare, care să mă ajute să înţeleg cum s-a întâmplat asta. Cine a sugerat să schimbăm traseul? Cine a spus să venim în partea asta a fluviului?

Cine e trădătorul?

Bandiţii sunt pregătiţi. Aşteaptă. Acum, c-am scos blindajul din funcţiune, o să coboare până la noi ca păianjenii-n bătaia vântului. Trebuie să coborâm până nu-şi dau seama că blindajul e jos şi încep să sară pe puntea de sus. N-o să reuşim în veci să ţinem piept atâtora.

Ni se închide fereastra de oportunitate.

— Căpitane… spune Brig.

— *Du-te!* zic eu.

El şi Naomi o iau la fugă în acelaşi timp, aplecaţi şi rapizi, dar Brig e ceva mai iute. Sare repede peste bord, chiar şi cu blindajul care se ridică până aproape de balustradă. Lui Naomi îi ia ceva mai mult, dar reuşeşte şi ea să treacă de balustradă.

Nu aud nicio împuşcătură.

— *Plecaţi!* le spun eu celorlalţi.

Eira aprobă din cap spre mine, apoi o ia la goană

pe puntea navei, având grijă să evite blindajul. Urcă şi trece peste el.

— Nu ştiu să înot! spune unul dintre maşinişti, chircit pe punte.

Aproape că ni s-a terminat timpul.

— Ştii să înoţi, îi spun eu. Altfel nu te-ar fi lăsat pe nava asta. O să fii bine.

Nu mă pricep la asta. Nu ştiu să implor şi să mă milogesc.

— Te-ajut eu! Du-te!

— Nu, spune el.

— Nu avem cum să supravieţuim, când bandiţii-s acolo, afară, spune alt maşinist. Nu avem cum să supravieţuim în pădure!

— Ba aveţi cum!

Ridic puşca, ameninţându-i.

— *Acum!*

Ceva din privirea mea îi face să tresară, dar niciunul dintre ei nu dă să plece.

Aş *putea* să-i împuşc. Asta ar trebui să fac. Să umplu puntea de sângele lor în timp ce ei se fac mici şi pierd vremea. Dacă nu mă ajută pe mine, ar trebui să fac în aşa fel încât să nu-i poată ajuta pe bandiţi.

Pe insulă, bandiţii se deplasează într-un fel de formaţiune.

Ne-au observat aici, sus. Ne-au văzut sărind în lumina amurgului. Ştiu că blindajul e coborât.

Era doar o chestiune de timp, şi a expirat timpul.

Azi vor muri oameni.

Dar nu eu. Când mor eu, Call e mort.

— O să ne-ajutaţi când vine momentul să urcăm înapoi pe navă, spun eu, lăsând jos puşca.

Nu pot să risc să se descarce în timp ce sar. Bag mâna în buzunarul de la piept după rigla lui Call şi o ţin cât pot de strâns, aruncându-mi picioarele peste margine şi clătinându-mă pe marginea ţepoasă ca un porc spinos a navei mele.

Un grup de bandiţi sare de pe insulă exact cu un moment înainte să sar eu de pe dragă. Plutesc ca nişte comete strălucitor-întunecate, cu materialul textil al paraşutelor lucind, cu siluetele negre ale corpurilor lor profilându-se în lumina soarelui care cobora la asfinţit.

Capitolul 12

Simt gustul apei fluviale puternic în gură, iar marginea riglei îmi taie mâna în timp ce mă târăsc prin iarba înaltă de la mal.

O *să mă ridic şi o să fug în continuare. O să mă îndrept spre visul pe care l-am avut, Call şi cu mine. O să-i las pe ceilalţi în urmă.*

Pentru o clipă, sunt ispitită.

Apoi aud fluviul cum izbeşte nava din spatele meu.

Şi nu pot să mă abţin. Privesc în urmă.

Silueta unui bandit se profilează pe punte. Îmi stă inima în loc. Acolo obişnuia Call să stea ca să privească

în depărtare, pe cealaltă dragă. În lumina de văpaie portocalie a cerului, cu vârfurile roz ale munţilor, cu noaptea care urmează să se lase, silueta ar putea fi a lui.

Dar nu e Call.

Din cauza ăstora, a tuturor, n-o să fie niciodată Call.

Niciodată n-o să fug până nu-i dobor pe toţi.

Capitolul 13

Ce mai harababură am făcut!

Râd de una singură, în barbă.

Mi-aş dori să-mi fi păstrat puşca în loc să o fi lăsat în urmă pe punte. Poate că nu s-ar fi descărcat accidental în timp ce coboram. Poate că nu ar fi stricat-o apa.

Sunt udă leoarcă, îmi şterg mâinile de bluza îmbibată şi bag rigla în buzunar, pipăind să văd dacă a scăpat cuţitul pe care l-am luat din camera lui Brig. A scăpat. Numai asta mai am.

Se lasă noaptea şi, deşi este vară, simt un frig tăios în aer.

Mă întreb dacă Tam e tot încuiat.

Nu a apucat să se explice. Totul a mers cum nu trebuia şi l-am lăsat pe dragă. Dar am făcut ce-am ştiut mai bine.

N-ar fi trebuit să fiu eu în veci cea răspunzătoare

de voiajul ăsta.

Eu nu-i înţeleg pe oameni, îl înţelegeam doar pe Call. Şi îmi înţeleg nava.

Şi pot recupera doar una din cele două.

În ultimele clipe de lumină a zilei, găsesc urme în noroi, care duc mai adânc în pădure. Sunt două şiruri, laolaltă, iar amprentele bocancilor sunt ca ale mele. După mărime, aş putea să presupun că sunt ale lui Brig şi ale lui Naomi sau ale lui Brig şi ale Eirei. Doi dintre membrii echipajului s-au regăsit şi merg împreună, ceea ce înseamnă că au reuşit să iasă din fluviu şi să ajungă la mal. Patru dintre noi au sărit, şi cel puţin trei au scăpat cu viaţă.

E şi asta ceva.

Draga rămâne nemişcată, deci aud fiecare sunet pe care-l scot în timp ce o iau spre nord, pe urmele de paşi. Merg în paralel cu râul, dar rămân ascunse în pădure. Cum au reuşit ceilalţi să mi-o ia atât de mult înainte, atât de repede? N-am pierdut *atât* de mult timp încercând să-i conving pe maşinişti să vină cu mine!

Mi se pare ciudat să merg pe uscat după atâta timp pe navă. Totul pare solid şi alunecos în acelaşi timp. Frunzele mi se mişcă sub picioare, dar pământul în sine nu se mişcă. Aerul miroase minunat. A curat. Din câte-mi dau seama, mare parte din miros vine de la pinii din jurul meu. *Să fi putut Call* să miroasă aerul ăsta! Asta

da aer pentru alergat!

Hai, dă-i drumul!

Iar am senzaţia aia, foarte puternică.

Îmi atrage ceva atenţia în pădurea aflată mai în sus, în amonte. Lumini, care sclipesc printre crengile copacilor. Pâlpâie şi se mişcă, la fel cum lumina soarelui se reflectă în undele unui iaz.

Renunţ să mai merg pe urme şi mă furişez printre copaci. Nu ştiu cum să mă mişc şi repede şi în linişte prin tufişuri, aşa că sunt nevoită să mă mulţumesc să merg încet. Crengile mă zgârie, iar apa-mi picură pe spate. Dar luminile mă atrag mai aproape.

Stele. Cred că sunt stele.

Un băţ îmi trosneşte sub picioare.

Mai încet!

Dar trebuie să văd neapărat.

Sunt atât de multe!

Mai repede, mai repede, printre copaci.

Luminile se fac mai mari. Oare nu ţineam eu bine minte stelele de când fusesem pe râu cu Call? Astea nu sunt înalte şi reci, ci aproape, chiar jos. Mi se pare c-aş putea să le smulg de pe cer şi să le simt căldura plăcută, radiantă, în palmele făcute căuş.

Prea aproape, prea aurii.

Nu sunt stele.

Mă opresc în tufişuri, uluită.

Luminile fac parte dintr-un sat, care se află sus, în *copaci.*

Casele atârnă de pe trunchiurile copacilor ca nişte bărci, ca nişte burţi pline. Înăuntru, oamenii se mişcă precum nişte siluete, se urcă pe scări de jos, de pe pământ. Nu-şi fac griji c-o să dea foc la pădure, cu lămpile-alea de prin copaci? Nu există electricitate în afara Avanpostului. Şi cum au ataşat casele de copaci? Mă furişez mai aproape.

Oamenii se strigă unii pe ceilalţi, cu voci care par fericite, în plină sărbătoare. Oare şi ăştia-s bandiţi? Dacă sunt, oare ce au auzit de la asociaţii lor de pe dragă? Oare sunt încântaţi de victoria lor? Oare ştiu că unii dintre noi au scăpat în pădure?

Trebuie neapărat să încerc să îi găsesc pe ceilalţi. Nu pot să recuperez draga de una singură.

Noaptea s-a lăsat de tot, iar eu sunt obosită şi mi-e frig. Îmi desprind în sfârşit privirea de frumosul şi imposibilul sat al bandiţilor şi-mi croiesc drum înapoi printre tufişuri. Găsesc un loc de odihnă unde să pot să mai zăresc un licăr de lumină printre copaci.

Ghemuindu-mă pe pământ, mă acopăr cu frunze şi pământ. Nu există niciun pericol să adorm. E prea frig şi sunt prea aproape de bandiţi ca să fac asta. Dar în timp ce stau întinsă acolo, pe întuneric, le mai fac o promisiune.

O *să plătiţi pentru că mi-aţi furat nava!*

Capitolul 14

Lumina zorilor pătrunde printre copaci. Sătenii s-au trezit şi se strigă unii pe ceilalţi. Îmi întind membrele îngheţate şi mă ridic pe jumătate, ţinându-mi capul sub tufişuri, dar înălţându-mă destul încât să văd satul la lumină pentru prima oară.

Nu mi-am închipuit aiurea.

Casele îmi aduc aminte de cuiburile de viespi sau de rândunici de pe sub obloanele caselor din Avanpost. Sunt ca navele acelea mici pe care le studiam la şcoala de mecanică, cele care navigau cu energie eoliană. Cadrele lor de lemn se văd din copaci, iar traversele suple, aurii, sunt acoperite cu pânză. Modul în care sunt concepute îmi aduce aminte de planoare, iar hainele sătenilor şi cadenţa cuvintelor lor îmi sunt şi ele cunoscute. Chiar *sunt* bandiţi.

Mi se pare ciudat, un soi de canibalizare, cum îşi construiesc structurile din lemn şi le ataşează chiar de echivalentele necioplite ale traverselor. Dar e eficient. S-au descurcat cu ce-au avut la dispoziţie.

Când am conceput blindajul pentru dragă, încercam să asigur protecţia noastră împotriva bandiţilor fără să ştiu foarte multe despre ei. Nu o să mai fac greşeala asta.

Mă intrigă modul lor de a construi. Vreau să arunc o privire de mai aproape. Vreau să ştiu cum

procedează.

Trebuie să le fie greu să ancoreze casele pe crengi. În timp ce mă strecor prin tufişuri, văd locurile în care bandiţii au fost nevoiţi să taie crengi din copaci ca să creeze mai mult spaţiu pentru case.

De ce să construiască atât de sus? Le-o fi teamă de ceva de la sol?

Degetele-mi sunt înţepenite şi reci şi suflu peste ele, ţinându-mi mâinile asemenea caselor din copaci, ca să ajungă mai mult aer. Mă-ntreb dacă să îndrăznesc să risc să mă apropii mai tare când satul începe să se pună în mişcare.

Unii bandiţi coboară scările, roind. Alţii coboară saci şi cutii la sol. Părţile de pânză ale caselor par că respiră şi se umflă, apoi cad la pământ încet, plutind ca baloanele şi unduindu-se în coborâre.

Desfac tabăra.

Oare a dat cineva vreun semnal? Mi-a scăpat mie?

Odată înlăturată toată pânza, echipe de bandiţi urcă în copaci folosindu-se de frânghii. Detaşează traversele de lemn şi le coboară spre oamenii care aşteaptă la sol. Odată ce temeliile caselor sunt coborâte, bandiţii le dezasamblează şi le înfăşoară în pânză. Apoi, împăturite, le iau pe umeri. Chiar şi mergând pe jos, o să fie mai rapizi decât draga când se pune în mişcare.

Ridic capul puţin mai sus ca să-i văd cum pleacă, iar frunzele verzi din faţa mea se leagănă. Întind mâna

în faţă ca să le opresc.

Deci *aşa* ne urmăresc, aşa au atât de mulţi oameni! Aşa au rezistat atât de mult timp, iar conducătorii Avanpostului nu au reuşit niciodată să-i scoată de tot la iveală! Bandiţii au sate, şi mai şi trăiesc în mişcare.

Se-aude un sunet, în spatele meu. Mă fac mică, mă întorc, şi văd…

O fată. Cu părul negru, cu hainele umede. Slăbuţă. Priveşte fix spre tufişurile în care mă ascund. Scrâşnetele aspre ale frunzelor îmi zgârie urechile şi părul, scoţând nişte sunete de parc-ar spune *te văd.*

E Eira.

Nu are rost să mă ascund. Mă ridic pe jumătate, încet. Mi-a ascultat ordinele şi a sărit de pe dragă, dar oare mi-e aliată sau inamică? Tot ce-ar trebui ca să ne dea de gol în faţa bandiţilor ar fi un strigăt.

Părul Eirei e încâlcit, hainele-i sunt murdare, iar buzele vineţii. Mă întreb dacă şi ei îi e la fel de frig cum îmi e mie, şi în ce loc din pădure şi-a petrecut noaptea.

Spune ceva, dar nu aud ce.

Eira se furişează cu un pas mai aproape. Abia se-aude ceva. Se pricepe mai bine să păstreze tăcerea decât mine.

Buzele i se mişcă din nou şi, de data asta, reuşesc să-mi dau seama ce spune.

Căpitane, veniţi cu mine!

În spatele nostru, aud un geamăt şi o izbitură în

lemn, şi pe bandiţi strigând. A căzut ceva. O traversă. Un copac. Aş vrea să mă întorc şi să văd ce s-a întâmplat, dar nu vreau să stau cu spatele la Eira.

Brig, spune ea, pe muteşte. Din nou, văd cuvintele pe care le rosteşte, dar nu le aud. *Naomi. Pe-aici!*

Am reuşit cu toţii.

Oare o să mă ajute să recuperez nava?

Există doar un mod prin care pot afla.

— Cum m-ai găsit? o întreb eu pe Eira în timp ce mă conduce prin pădure.

— *Am venit să mă uit mai bine la bandiţi,* şopteşte ea, ţinând o creangă în loc ca să nu mă plesnească peste faţă.

E un gest binevoitor, dar aproape inutil – cum sunt atâtea crengi care cresc în sus şi-n jos în desişurile pădurii, sunt deja zgâriată toată.

— Cât de repede v-aţi găsit toţi trei?

— N-a durat mult, spune ea. Brig şi cu mine am ajuns la mal în aproape acelaşi loc. Apoi a văzut-o pe Naomi că se chinuia şi s-a dus după ea. E rănită.

Arunc o privire în urmă în direcţia taberei bandiţilor.

— Cât mai e până acolo? întreb eu. Nu vreau să le pierd urma.

— Nu e departe.

— Cât de gravă e rana lui Naomi?

— Mie nu mi se pare că arată bine. Dar ea spune

că e bine. E rănită la braţ.

După câteva momente, apar şi ei, murdari, zdrenţăroşi, stând în verdele, maroniul şi cenuşiul pădurii.

— Căpitane, spune Brig, ridicându-se în picioare.

Are o tăietură la şaua nasului.

— Aţi reuşit!

— Am reuşit! spun eu. Cu toţii am reuşit!

Ei trei şi-au ţinut unul altuia de cald pe durata nopţii, dar par la fel de înfrigurați şi de înfometaţi cum mă simt şi eu. Naomi îşi ţine braţul într-un mod ciudat, iar sângele i-a îmbibat mâneca. Partea de jos a bluzei i-a fost ruptă ca să şi-o lege în jurul rănii.

— M-am lovit de ceva în apă când am ajuns jos, spune ea. O să fiu bine.

— Rana-i adâncă, mă informează Brig.

— Măcar nu mai ţâşneşte sângele, spune Naomi. Hai să o luăm din loc! Suntem prea aproape de bandiţi!

— Nu vreau să-i pierd de tot, spun eu. Avem nevoie de ei.

— Pentru ce? întreabă Eira.

— Ca să ne luăm nava înapoi.

Privirea lui Brig o întâlneşte pe-a mea peste capetele celorlalţi doi. Ştie că ăsta e următorul pas. Bine.

— Avem ceva timp, nu mult, cât demolează ei satul, spun eu. Dar nu putem să-i pierdem. Au informaţii de care noi avem nevoie. Şi o să trebuiască

să furăm de la ei dacă vrem să nu murim de foame. Eu nu am mâncare deloc. Voi aveţi?

Toţi trei clatină din cap.

Nu.

Întind rigla şi briceagul lui Brig, cel pe care l-am confiscat când i-am percheziţionat camera cu Tam. Brig ridică din sprâncene când vede, dar nu spune nimic.

— Ce altceva mai avem?

— Am astea.

Eira scoate un pix şi un creion din buzunar.

— Suntem un grup de soldaţi de ispravă, spune Naomi. Toţi ne-am lăsat puştile în urmă.

— Oricum ni le-ar fi nenorocit apa, subliniază Brig.

— Putem să-i desenăm şi să-i măsurăm până ni se supun, spune Eira, iar pe figura lui Brig se întipăreşte un zâmbet.

Îi privesc atent faţa lui Naomi, căutând semne ale durerii. Văd hotărâre şi epuizare pe faţa ei. E cea mai în vârstă dintre noi, cu mulţi ani mai în vârstă decât noi.

— I-a curăţat cineva rana?

— Eira s-a descurcat bine azi-noapte cu asta, spune Naomi.

— Puteţi să-mi spuneţi cum, mai exact, o să ne recuperăm nava?

— Încă nu ştiu, răspund eu. N-am avut timp să mă gândesc.

— Nu v-aţi imaginat că blindajul dumneavoastră o

să eşueze, nu? întreabă Eira.

— Blindajul ei *nu* a cedat, spune Naomi. Era un trădător pe navă. A dezactivat sistemul de minerit, iar bandiţii au intrat prin transportor. Fără trădător, bandiţii n-ar fi reuşit niciodată să urce la bordul navei.

Ceaţa se agaţă de copacii de un verde-închis din fundal. Hainele noastre – murdare, tot umede – se contopesc cu mediul înconjurător, deci mi se pare că feţele celorlalţi ies puternic în evidenţă în timp ce se uită la mine şi unii la alţii.

— E posibil, spun eu, ca trădătorul să fi sărit cu noi.

— Nu sunt eu, spune Brig. Vreau să ajung acasă. Am familie acolo.

— Şi eu, adaugă Eira.

— Niciunul dintre voi nu are cum să dovedească asta, spun eu. Va trebui să vă credem pe cuvânt.

— E adevărat.

Eira nu pare ofensată.

— Eu nu am familie, spune Naomi. Dar navele astea sunt viaţa mea. Am fost în fiecare voiaj cu draga. Vreau să-l duc pe ăsta până la capăt.

— Nici eu nu am familie, spun eu.

Brig râde uşor.

— Nu cred că vă bănuieşte nimeni pe dumneavoastră.

Cu toţii vrem să recuperăm nava, dintr-un motiv sau altul. Brig şi Eira îşi doresc să se întoarcă la Avanpost. Nava este casa lui Naomi şi creaţia mea.

— De ce l-aţi încuiat pe Tam? întreabă Naomi.

Ceilalţi doi se întorc să mă fixeze cu privirea.

— Am găsit aur în camera lui, spun eu. Chiar atunci când s-a declanşat alarma. Naomi şi cu mine trebuia să găsim arme şi să ajungem pe puntea de minerit. N-aveam de gând să-i dau lui Tam o armă pe mână atât timp cât nu ştiam cine era sau ce altceva mai ascundea. Ar fi putut să mă împuşte în spate.

— O să-i dea bandiţii drumul, spune Eira. Dacă el era trădătorul, o să se bucure să-l vadă. Dacă nu, poate să se predea la fel ca restul lumii.

— Dacă într-adevăr a fost Tam, lucra cu altcineva, spun eu. Era cu mine când a fost dezactivat sistemul de minerit.

Dacă nu a fost Tam, cine-a fost? Câţi trădători sunt?

Întrebările atârnă în aerul plăcut al pădurii, între noi.

— Va trebui să avem grijă, spune Brig, după un moment. Nu vrem ca bandiţii să-şi dea seama că suntem aici.

— Probabil că ştiu deja, spun eu. Probabil ţin legătura cu bandiţii de pe dragă. În mod sigur ştiu că unii dintre noi au sărit. Poate au şi văzut când s-a întâmplat. Iar cadavrele noastre n-au fost aduse de valuri la mal.

Doar când mă gândesc la apă, la fluviu, mă apucă neliniştea şi vreau să ajung pe navă.

— Îi urmărim pe bandiţi şi ne dăm seama cum să-i doborâm. Ne descurcăm noi cumva, spun eu. Am deja câteva idei după acele ore petrecute observându-i, dar încă nu sunt pregătită să vi le împărtăşesc.

Pun rigla înapoi în buzunar şi ţin în mână cuţitul, pregătit de atac.

— Brig, tu eşti în frunte! Naomi e următoarea, apoi Eira. Eu vin ultima.

Vreau să stau cu ochii pe ei, pe toţi.

Eira tremură când şi când în timp ce ne furişăm încet prin tufişuri, chiar dacă o fantă de lumină a zilei începe în cele din urmă să pătrundă printre copaci. Dar nu se plânge. Niciunul dintre noi nu se plânge. Naomi priveşte în urmă şi-mi oferă un zâmbet amar, cu buzele strânse, de parc-ar spune: *S-ar putea să fie şi mai rău de-atât.*

Faptul că Brig este înalt presupune că e nevoit să se aplece şi să rămână constant jos. Naomi şi Eira trebuie doar să-şi aplece capetele. Brig ţine nişte crengi negre şi aşteaptă ca Naomi să le ia de la el, ca să nu fie plesnită peste faţă când trece prin tufişuri. Are o frunză-n păr şi mă mănâncă degetele să i-o smulg. Nu pentru că aş vrea să-l ating, ci pentru că îmi place ca lucrurile să fie în regulă.

N-ar trebui să fim în pădure, să ne fie frig şi foame, cu părul plin de gunoaie. Ar trebui să fim în siguranţă, la căldură şi hrăniţi ca lumea, pe nava mea. Oricine-a făcut asta va plăti. Furia clocoteşte în mine, şi apuc

strâns cuţitul.

Brig spunea că eu sunt singura persoană despre care el *nu* credea că e trădătorul. Dar eu nu pot spune acelaşi lucru despre el.

Şi despre niciunul dintre ei.

Capitolul 15

Când bandiţii au trecut cu toţii mai departe, când nu mai auzim zgomotele pe care le scot în timp ce-şi croiesc drum prin pădure, noi patru ne strecurăm într-un luminiş.

— *Mai întâi hrana,* şoptesc eu.

Bandiţii nu s-au sinchisit să ascundă dovezile existenţei taberei lor. Au făcut curăţenie şi au luat ce le-a trebuit, dar sunt urme de paşi peste tot, urme de târâre pe pământ, gropi pentru foc cu lemne arse. Şi grămezi de gunoi. Muştele bâzâie de zor în jurul lor. Cu toţii ne-apucăm să scotocim în linişte prin resturi, scoţând bucăţi de carne, coji de legume, un cotor de măr. Rămăşiţele bandiţilor îmi ridică nişte semne de întrebare. *Ce fel de animale vânează? Cum au găsit un măr aici?*

— Îi simt lipsa lui Tam, spune Brig, scuipând o bucată de ceva stricat pe pământ.

Încerc să dau la o parte ruşinea de a mânca din grămada de gunoi a bandiţilor. Cu cât le înfulec mai repede resturile, cu atât pot să pornesc mai curând pe

urmele lor. O să mă ţină în viaţă destul încât să îi înfrâng.

— Haideţi să mergem, spun eu, după alte câteva îmbucături. Nu vreau să-i pierd.

— Am putea să ne despărţim, propune Naomi. Doi dintre noi ar putea să rămână aici şi să scotocească după orice pot, iar doi ar putea să le dea de urmă şi să se întoarcă aici după ceilalţi. Noi suntem mai rapizi decât ei. Nu cărăm nimic după noi.

M-am gândit şi eu la asta. Nu vreau să pierd timp, dar e adevărat că avem nevoie de hrană şi trebuie să aflăm ce putem din tabăra abandonată. Dar pe cine las răspunzător de orice pereche din care eu nu fac parte? Dintre toţi aceşti oameni în care nu am încredere, presupun că pe Naomi o bănuiesc cel mai puţin.

— Naomi şi Eira vor rămâne aici, spun eu, Brig şi cu mine vom lua urma bandiţilor şi ne vom întoarce după voi. Ne întâlnim acolo unde aţi dormit azi-noapte.

Eira aruncă o privire spre Naomi. Sunt sigură că Eira o să fie prea bună ca să spună că ea nu vrea să rămână în urmă. Aşa şi e.

— Tu mergi din nou primul, îi spun eu lui Brig.

Noi doi pornim la drum pe cărarea lăsată de bandiţi după ce şi-au desfăcut tabăra. E mult mai uşor aşa decât să ne croim drum forţat prin tufişuri. E clar că bandiţii ştiu unde merg. Ăsta e terenul lor.

Aşa cum nava e terenul meu.

Un sunet. Un strigăt?

Brig nu pare să-l fi auzit. Îl apuc de haină ca să-l împiedic să înainteze, iar el se întoarce surprins, fixându-mă cu ochii lui albaştri, întorc repede capul în direcţia fluviului.

Alt strigăt. Iar la distanţă se aude cumva sunetul apei?

— *Ai grijă!* îi şoptesc eu lui Brig. Hai să ieşim de pe cărare! Să ne îndreptăm spre râu. Cred că într-acolo au luat-o.

Ne ghemuim şi pornim încet. Frunzele şi crengile ne zgârie hainele, părul, pielea. Mă dor picioarele de la cum mă chinui să stau pe vine.

Apoi, îi văd pe bandiţi. Sunt un puhoi, adunaţi pe un banc de nisip cenuşiu şi sclipitor, care iese în evidenţă pe fluviu.

Cât de departe suntem de dragă? Arunc o privire în urmă, în aval, şi o văd, tăcută şi nemişcată. Mă forţez să privesc în altă parte, să-mi înghit furia.

Buzele lui Brig se mişcă. Numără. Încearcă să-şi facă o idee cu câţi bandiţi avem de-a face.

Lumina soarelui sclipeşte pe suprafaţa apei din amonte şi, la început, nu mi-e clar ce văd pe bancul de nisip. Dar pe măsură ce mă uit, devine tot mai clar. Prinde contur.

Bandiţii îşi transformă casele în bărci.

Îndoaie traversele aurii, leagă pânzele peste curburi. Aşa cum au făcut şi prin copaci, dar acum fac asta pe apă.

Brig se uită în urmă şi-mi întâlneşte privirea.

Arhitectura lor e atât de practică, de simplă. Dar pe mine asta nu mă păcăleşte. E nevoie de o minte ascuţită – de mai multe minţi ascuţite – ca să vii cu nişte concepte atât de curate, de directe şi, totuşi, atât de complexe.

Unii dintre bandiţi vâslesc deja în aval, în direcţia dragei încă tăcute; ceilalţi asamblează mai multe bărci şi pornesc în amonte. Cred că vor să încerce să reconstruiască satul în alt loc.

Brig şi cu mine pornim în amonte de pe bancul de nisip, în căutarea unui punct de observaţie sigur, pentru a urmări operaţiunile de pe navă sau – sper – pentru a găsi un punct prin care să trec şi să văd mai bine.

În timp ce ne furişăm pe mal, privesc din tufişuri, încercând să-mi dau seama cum asamblează fiecare barcă, enervată din nou că nu pot să văd exact cum funcţionează totul. Probabil că pânza e impermeabilă, ca să împiedice ploaia să le intre în case, iar apa râului să le îmbibe şi să le scufunde bărcile. Dar *cum* le făcuseră impermeabile?

Bărcile astea – cu pânzele bătute de vânt şi cu tijele curbate străbătând apa – fac să fie posibilă mişcarea. Mai mult decât atât, bandiţii au soarele-n faţă în timpul zilei şi stelele strălucind deasupra capului noaptea. Nu sunt închişi înăuntru. Văd. Se folosesc de fluviu în loc să-l distrugă.

Învaţă din asta, Poe, îmi spun eu. *Aşa o să-i dobori.*

Deşi cea mai mare parte a satului se mută mai departe în amonte, câteva bărci vin în aval să întâlnească draga.

Tăcerea de pe navă mă încurajează. Bandiţii par să fi fost incapabili să înceapă din nou activitatea de minerit. Când am aruncat în aer panoul de control, e posibil să fi avariat mai mult decât comenzile pentru blindaj. Ideea-mi dă speranţă.

Mă întreb de ce au făcut sătenii tabere la distanţă de la bun început. Sunt câteva motive care-mi vin în minte. Dacă mergea ceva prost şi îi omoram pe bandiţii care încercau să urce la bord, nu i-am fi observat pe ceilalţi din sat, dacă erau la o distanţă mai mare în amonte faţă de navă. Şi, bineînţeles, ar fi fost greu de determinat locul exact în care s-ar fi oprit draga.

Sau mai există un motiv, unul despre care încă nu ştiu destul încât să mă gândesc la el.

Câteva minute mai târziu, văd ceva şi-mi stă inima-n loc.

Urme de paşi. Lăsate de bocanci ca ai noştri.

Urmele sunt mai mici decât ale lui Brig, mai mari decât ale Eirei şi ale lui Naomi, şi nu sunt ale mele, pentru că eu nu am mai fost niciodată în partea asta a malului.

A mai reuşit cineva să scape de pe navă.

Fără un cuvânt, îl trag pe Brig de mânecă. După ce se întoarce, arăt spre urmele de pe malul plin de noroi

împrejmuit cu iarbă. El ridică din sprâncene spre mine.

A mai scăpat cineva? Sau i-au dat bandiţii drumul?

O altă bifurcaţie în drum, o altă împletitură pe fluviu. Oare să mă iau după urmele astea ca să văd dacă sunt mai multe sau să merg în continuare spre dragă, ca să aflu ce se-ntâmplă? Care e cea mai bună metodă de-a ne recupera nava? Sunt nehotărâtă. Îi fac semn lui Brig să se lase mai jos în smârcul plin de buruieni cât mă hotărăsc eu.

Nu putem să vorbim cu voce tare atât de aproape de bandiţi. Arăt spre urme cu o mână şi în direcţia dragei cu cealaltă, apoi ridic din umeri.

În ce parte s-o luăm?

Brig se prinde ce vreau să spun. Se gândeşte un minut, cu o expresie calmă şi meditativă. Apoi, arată spre urme.

Am hotărât încotro mergem. Arăt spre dragă şi îi fac semn să o ia într-acolo.

— Nu e vorba de faptul că nu am încredere în tine, spun eu, când stăm ascunşi mai aproape de mal.

— Ba *este* vorba de faptul că nu ai încredere în mine, îmi răspunde Brig, dar tonul lui e blând şi mă întreb dacă se amuză. Dar dacă spun opusul faţă de ce cred cu adevărat?

— S-ar putea, zic eu. Şi poate că mi-am şi dat seama de asta.

Nu mă străduiesc să fiu amuzantă, dar el îmi

zâmbeşte, rapid şi cu toată faţa, ca o străfulgerare. Simt şocul acelui zâmbet, momentul neaşteptat de legătură.

— Nu văd vreun loc bun prin care să trecem, spun eu.

Mă enervează treaba asta, pentru că vreau să mă apropii mai mult de dragă. Am putea traversa chiar şi un râu atât de lat şi de adânc, pentru că în urma trecerii noastre cu draga au rămas pietre şi bolovani sfărâmaţi, dar am fi complet expuşi sub cerul mare şi albastru. Ne aşezăm amândoi pe vine. După un timp, ne obosesc picioarele şi îngenunchem, apoi ne sucim în diferite poziţii. Ne ghemuim pe jumătate. Îngenunchem pe jumătate. Când te ascunzi alături de cineva, ai un sentiment ciudat de intim, pentru că eşti în sincron cu fiecare respiraţie şi cu fiecare mişcare a lui. Eu nu sunt obişnuită să stau nemişcată atât de mult, şi cred că nici Brig nu e, deşi trebuie să recunosc că se pricepe mai bine să păstreze liniştea decât mine.

— Câţi ani aveai când ţi-ai început pregătirea militară? îl întreb eu, încet, arătând cu degetul spre decoraţiile militare de pe haina lui.

— Şaisprezece, şopteşte el. Acum două veri.

Încep să mă familiarizez cu bucata de pământ pe care ne-am instalat. După liniile clare, făcute de mâna omului, ale dragei, complexitatea pădurii şi a ţărmului mi se par uimitoare. Pietre mari şi mici îmi pătrund în carne. Clipocitul apei la mal, vântul care-mi mângâie

pielea, mirosul de pin, noroi şi fructe coapte.

— Ai făcut parte din garda Amiralului?

Înainte să apuce să-mi răspundă, vedem amândoi o mişcare de partea cealaltă a râului şi rămânem nemişcaţi. Bandiţii ies din tufişuri, ducând cu ei o barcă. Mi-aş dori să fim mai aproape, ca să-i pot vedea mai bine, să le pot vedea feţele.

Mă întreb ce au aflat Naomi şi Eira. Sper că sunt prudente şi, în cazul în care sunt prinse, nu le vor spune bandiţilor că e şi altcineva aici cu ele.

Mă întreb dacă persoana care-a lăsat acele urme de bocanci ne urmăreşte. Din copaci. Din tufişuri. De oriunde altundeva de-a lungul fluviului. Ideea că e posibil să fie aşa face să mă treacă fiorii. Bandiţii aflaţi pe nava mea au coborât rampa, astfel încât ceilalţi să poată urca. E concepută pentru a se sprijini de uscat, dar ei o folosesc ca să aducă barca înăuntru, aşa că rampa e împinsă direct în apă. Barca lor e suficient de mică încât să o tragă pe rampă după ei, iar în absenţa scrâşnetelor dragei, aud sunetul lemnului zgâriind metalul.

Unii dintre bandiţi se apleacă spre exterior să atingă blindajul nemişcat de pe partea laterală a dragei în timp ce vin la bord.

Nu o atingeţi! Nu e un animal de companie care să fie mângâiat. E o lamă menită să vă taie. Să vă omoare pur şi simplu.

Lasă rampa afară, cu barca pe ea.

Panica pe care-am încercat să o stăpânesc mă înjunghie în inimă.

Suntem atât de aproape! Trebuie neapărat să-mi recuperez nava. Dacă am încerca să urcăm la bordul dragei acum?

— Cât de bine ştii să înoţi? îl întreb eu pe Brig.

— Nu mă descurc rău, spune el.

Mă priveşte, priveşte barca.

— Crezi că reuşim să trecem fără să ne vadă nimeni?

În acel moment, aud oameni strigând. A mai plecat o barcă de la ţărm. Iar sus, pe puntea dragei, şase bandiţi s-au adunat cu planoarele lor. Sunt peste tot.

— Să dea dracii, murmur eu în barbă.

Ia-o *uşor, Poe!*

Vreau să mă întorc pe nava mea, dar trebuie să o iau încet. S-o fac cum trebuie, ca să nu fim prinşi.

Studiez draga, iar mintea începe să mi-o ia la vale. Trebuie să urcăm la bord înainte să activeze ei blindajul. Dar un singur cuţit nu o să fie suficient împotriva lor. Bandiţii au armele noastre. Eu încă mă boscorodesc pentru că mi-am lăsat-o în urmă pe a mea.

Dacă aş construi un soi de capcană care să oprească nava, sau nişte capcane mai mici care să-i prindă pe bandiţi în timp ce se deplasează între navă şi ţărm? Ce materiale aş putea folosi? Eu sunt obişnuită cu oţelul. Aici nu-i decât lemn şi piatră.

Trebuie să existe o cale. Sunt sigură că mi-a scăpat mie ceva.

— Ce-ai observat la bandiţi de când îi urmărim? îl întreb eu pe Brig.

— Copiii, spune el.

— Poftim?

Ăsta nu e răspunsul pe care-l aşteptam.

— Nu sunt mulţi, spune el. Desigur, poate că-i ţin în case, în siguranţă, dar n-am văzut mulţi d-ăştia mici.

N-am acordat atenţie numărului de copii. Nici măcar n-am apucat să număr câţi bandiţi am văzut în sat. Am fost prea absorbită de casele pe care le transformau în bărci. De mecanismele modului lor de viaţă, nu de oameni în sine.

— Nu am observat, recunosc eu în faţa lui Brig. Eram concentrată pe case. Pe bărci.

— E bine şi-aşa, spune el. Când ştii ce construieşte cineva, ştii cine este.

Simt un val călduros de satisfacţie – e adevărat, are dreptate –, apoi mă izbeşte un gând. Dacă se uită cineva la blindajul dragei, crede că mă cunoaşte?

Bun. Asta-i bine.

Chiar mă cunoaşte.

Capitolul 16

Îmi ghiorţăie stomacul de foame, iar gâtul mi-e uscat ca iasca atunci când se face vremea să ne

întoarcem, Brig şi cu mine luăm apă în palme dintr-un pârâu care se varsă în fluviu; îmi notez în minte că trebuie să găsim sau să şterpelim ceva în care să putem să ţinem apă.

Brig merge în faţă până înapoi la locul nostru de întâlnire, aproape fără nicio greşeală. Deşi nu-mi stă în fire, sunt impresionată. Sunt locuri în care ar fi fost uşor să fie tentat să ocolească. Pe alocuri, copacii sunt înghesuiţi laolaltă – alteori, formează coridoare naturale, iar lumina pătrunde blând printre ramurile lor, Brig şi cu mine nu scoatem un cuvânt.

Naomi şi Eira s-au întors deja şi stau pe nişte copaci răsturnaţi. Ridică privirile; se citeşte uşurarea pe feţele lor când văd că suntem noi.

— Aţi aflat ceva? întreb eu. Aţi găsit ceva de mâncare?

— Păi, spune Naomi, se poate spune şi aşa.

Apoi, iese cineva de după un copac din spatele ei.

Tam.

Cu hainele încă umede de la apa fluviului, cu mâinile ridicate ca să văd că nu are nimic în ele.

— Cum ai scăpat? îl întreb.

Ţin braţele jos, în caz că trebuie să iau cuţitul în mână. Tam şi cu mine ne confruntăm în luminiş, cu toţi ceilalţi stând în jurul nostru. Brig e la nivelul cotului meu. Să mă apere? Să îl ajute pe Tam să mă doboare?

— M-au găsit bandiţii, spune Tam. Mi-au dat drumul, ca să mă alătur celorlalţi pe navă. Toţi dormim

înghesuiţi câte opt sau zece într-o cabină.

Faţa lui e vânătă – fruntea, obrajii, nasul, bărbia –, şi la fel îi sunt şi braţele şi antebraţele. Oare l-or fi bătut bandiţii?

— Nava nu funcţionează, aşa că aseară am ieşit prin trapa pentru deşeuri.

— N-aveau pe nimeni care stătea de pază?

— Ba da, spune el, dar am trecut de ei.

Povestea lui pare dubioasă. Prea simplă. Dar vânătăile de pe corpul lui se potrivesc cu cele pe care le-ar putea căpăta cineva care ar ieşi prin trapa pentru deşeuri şi ar ateriza pe gunoaie şi pe pietre în apă.

— Am adus mâncare.

Tam înclină capul spre un sac de pânză aflat în spatele lui, aproape de unul dintre copacii căzuţi.

— Ceva care n-o să se strice dacă se udă un pic.

— Eira, spun eu, ia sacul şi arată-ne ce e în el!

Ea se supune, târând sacul verde din pânză în mijlocul cercului nostru larg, mai aproape de mine decât de Tam. Scoate alimentele unul câte unul.

Are conserve de carne. Morcovi. Cartofi. Îmi lasă gura apă.

E şi o plită de tabără mică şi cam prăpădită, cu un rezervor mic cu kerosen care vine prins de ea.

— Ai încercat s-aduci cu tine o bucătărie întreagă, spune Brig.

— N-am vrut să mor de foame, spune Tam.

Apoi, Eira scoate o oală ciobită din sac. Clatină din

cap.

— E de mare mirare că nu te-ai scufundat cu atâta greutate în spate.

— Am scos greutatea pe trapă mai întâi, spune Tam. Tură de probă.

Mai e mâncare şi un cuţit. Îi cer Eirei să mi-l dea.

— Poţi să pun restul în sac, îi spun eu lui Tam.

El se mişcă de parc-ar avea şi corpul plin de vânătăi şi ia toată mâncarea în braţe.

— O să gătesc ceva din asta la cină, acum.

— Nu prea ai cum să găteşti aici. O să se vadă sau o să se simtă mirosul.

— Bun, spune Tam. Atunci daţi-mi cuţitul înapoi, vă tai mărunt mâncarea şi v-o asezonez. Dacă tot suntem nevoiţi să mâncăm cartofi cruzi, măcar să aibă şi ei un gust.

— De ce să am încredere în tine cu un cuţit? întreb eu. Ai furat aur.

Tam îşi pierde un pic din stăpânirea de sine.

— V-am spus. N-am fost eu. Nu ştiu cum a ajuns în camera mea!

— Şi vrei să te cred.

— Am avut timp să vin cu o poveste mai ca lumea, spune el. Dar ăsta-i adevărul.

— Poate că eşti pur şi simplu prea prost ca să vii cu o poveste mai ca lumea.

Eira inspiră adânc.

— Bine, spune Tam, pe un ton pozitiv.

Încearcă să fie tipul şarmant şi sincer care era pe dragă, dar nici măcar lui nu prea-i iese. Suntem în pădure, încercând să găsim o cale prin care să ajungem la navă, dar avem foarte puţine şanse să reuşim. Din nou, panica reuşeşte să mi se furişeze în minte. O dau la o parte.

— Tai eu mâncarea.

Ţin cuţitul lui Tam ridicat. Eira îmi dă un morcov, iar eu îl feliez în oală şi simt tăişul ascuţit pe deget. Tai morcovi, cartofi şi fâşii de carne conservată, iar ceilalţi mă urmăresc. Cu toţii suntem precauţi şi înfometaţi în lumina amurgului.

Îi dau oala lui Tam, iar el începe să asezoneze mâncarea.

— Spune-ne ce fac bandiţii, zic eu. Ce ai aflat despre ei?

— Încearcă să pună din nou nava în funcţiune, spune Tam. Ştiu că dumneavoastră sunteţi cea care a tras în panoul de control şi ştiu că aţi reuşit să scăpaţi. Numele dumneavoastră e înjurătură pe dragă în momentul de faţă.

— Îmi ştiu numele?

— Bineînţeles că vă ştiu numele.

Tam ridică din sprâncene.

— Nu doar că sunteţi căpitanul, dar dumneavoastră aţi proiectat şi blindajul, şi aţi aruncat în aer panoul de control. Sunt furioşi pentru că aţi scăpat.

— Nu am observat pe nimeni care să ne fi căutat, spun eu.

— Nu pierd vremea în privinţa asta, zice Tam. Cred că o să vă întoarceţi când o să rămâneţi fără mâncare. Şi că nu puteţi să staţi departe de navă. Vor s-o repună în funcţiune cât de repede pot. Trebuie să ajungă undeva.

— De unde ştii toate astea?

Sigur n-ar vorbi ei atât de liber în faţa unui inamic.

Tam ridică din umeri.

— Lumea vorbeşte când mănâncă. Şi eu încă găteam toată mâncarea.

— Cine e liderul lor? întreb eu. El sau ea mai e pe navă?

— Nu ştiu.

E rândul meu să ridic din sprâncene. La câte mai zice că a auzit trăgând cu urechea, *p-asta* cum de n-a aflat-o?

— Pe bune, zice el. N-au vorbit despre asta în faţa mea, şi nu toţi bandiţii au venit la coadă la masă. Unii au luat mâncare pentru ceilalţi. N-am reuşit să îmi dau seama.

Clatin din cap. Nu ştiu dacă să cred o iotă din ce spune.

— Toată chestia asta o să devină foarte obositoare, spune Tam, amestecând mâncarea în oală. Trebuie să vă hotărâţi dacă aveţi încredere în mine. Şi trebuie s-o faceţi repede. V-am pregătit cina. S-ar putea să vă fi

otrăvit.

Îmi întinde oala.

— Tu guşti primul, spun eu.

Tam ia câteva îmbucături, scoţând mâncarea cu mâinile, apoi îi dă lui Naomi oala, ca să mănânce. Când termină, ea i-o dă mai departe Eirei, care mănâncă, apoi îi dă oala lui Brig. Când îmi vine rândul, o ţin în poală. Aştept să văd dacă resimte careva efecte negative.

— Câţi bandiţi aţi numărat azi, când urmăreaţi satul? le întreb eu pe Eira şi pe Naomi.

Nu mă încântă foarte tare faptul că Tam aude toate astea, dar se pare că nu prea avem de ales.

— Şaptezeci şi trei, spune Naomi. Unii au plecat şi s-au întors. Am încercat să nu numărăm pe nimeni de două ori.

— Noi am văzut treizeci şi patru, spune Brig, iar eu dau din cap în semn de confirmare.

— Sunt vreo douăzeci şi opt de bandiţi pe dragă în permanenţă, după cum îmi dau seama după cantitatea de mâncare pe care am gătit-o, spune Tam. Plus prizonierii. Noi eram nouăsprezece.

— Au un lider în sat? le întreb eu pe Naomi şi pe Eira.

— Cred că principalul lor lider e pe navă, spune Eira.

Naomi aprobă din cap.

— Sunt câţiva în sat care par a avea o anume

autoritate, dar am senzaţia că ei raportează altcuiva.

— Câţiva dintre ei tot vin şi pleacă de pe navă, spune Eira.

— Brig şi cu mine am văzut şi asta, spun eu. V-aţi putut da seama ce au de gând să facă?

— Sunt încântaţi de aur şi de capturarea navei, zice Naomi. Vorbesc de victorie şi de cantitatea de aur de la bord. În afară de asta, n-am reuşit să ne dăm seama de foarte multe lucruri.

— De ce vrea toată lumea aur cu atâta ardoare? întreabă Eira.

— Aurul e bun la multe chestii, spune Naomi.

— La bijuterii şi bani, spune Eira. Şi la mai ce?

— Nu se murdăreşte, spune Brig.

Mi-am pus şi eu aceeaşi întrebare rostită de Eira mai devreme.

La ce bun atâta aur?

Ce ştiu eu despre aur? De ce l-aş vrea *eu*?

Ca să fabric lucruri.

— E uşor de prelucrat, spun eu. Şi e conductor.

— Conductor? întreabă Eira.

— Pentru electricitate.

Rostind cuvântul, simt o scânteie cum se-aprinde în interiorul meu, o idee cum îmi străbate circuitele din creier.

Dacă bandiţii vor să *folosească* aurul pentru nenumăratele sale întrebuinţări practice? Cele la care noi nu am fost nevoiţi să ne gândim la fel de mult în

Avanpost, unde am adunat laolaltă tot ce era de valoare, unde avem mai multe resurse şi facilităţi pentru a fabrica lucruri?

Noi îi jefuim de ceea ce au, şi nu au mult.

Nici nu-i de mirare că vor să ne omoare.

Dacă bandiţii vor să folosească aurul pentru a fabrica lucruri, iar eu vreau să-l folosesc în acelaşi scop, oare la fel vrea şi *Amiralul?*

N-am auzit ca el să vrea să construiască ceva. Şi ar fi trebuit să aud. Sunt unul dintre cei mai buni maşinişti ai lui. Mereu spune asta. Dar e adevărat? Sau m-a momit aiurea ca să mă ocup de un lucru care reprezintă un paravan pentru adevărata lui misiune?

Îmi reamintesc că am făcut o înţelegere cu Amiralul. Eu am fost cea care i-a propus ideea blindajului. Nu voiam decât să-i omor pe bandiţi.

N-am gândit mai departe de-atât.

— Dacă vor aur atât de mult, întreabă Brig, de ce crederi c-au ars ultima dragă în loc să ia pur şi simplu aurul?

— Au scos aurul de pe navă înainte s-o ardă, spun eu. Probabil au crezut că asta e singura dragă pe care o avem. Poate au crezut că, dacă au distrus nava, n-o să ne întoarcem. Situaţie care le era convenabilă, chiar dacă s-ar fi folosit şi ei de dragă.

— Şi nu suportau felul în care afecta râul, spune Brig.

— Asta de unde o ştii? întreb eu, suspicioasă.

— Am auzit tot felul de lucruri când eram în armată, zice Brig.

— Dar n-am rămas deoparte, spune Eira. Am revenit cu o navă nouă, una care i-a omorât în loc să le ia aurul.

Datorită mie.

— Toţi sunt obsedaţi de *Lily,* spune Tam. Le place la nebunie să încerce să îşi dea seama cum funcţionează ea.

— Nava nu e o fată, îl contrazic eu.

— Normal că e. „Lily” e nume de fată, zice Tam.

— *Gilded Lily* e un nume tâmpit, spun eu.

— Hoinarii nu sunt de părerea asta, spune Tam. Li se pare că e perfect.

Mă enervez când îl aud că pomeneşte celălalt nume al bandiţilor.

— Nu sunt hoinari, din punctul nostru de vedere, zic eu. Sunt bandiţi. Aşa să le spui.

— Da, să trăiţi! spune Tam. Şi văd că dumneavoastră tot Căpitan vă spunem, nu?

— Chiar *este* căpitan, spune Brig.

— Cu toţii puteţi să-mi spuneţi Poe, zic eu. E mai scurt. Şi dacă suntem prinşi, e mai puţin evident cine sunt.

Dar tonul meu îi avertizează: *Nu luaţi asta ca pe un semn de familiaritate. Îmi veţi spune Poe pentru că aşa e mai bine în momentul de faţă. Nu pentru că suntem prieteni.*

— De la ce vine prescurtarea? întreabă Tam.

— Posy, răspund eu.

Brig râde în gura mare, apoi încremeneşte, iar faţa îi rămâne fără expresie.

— Ştiu, zic eu. Nu mi se potriveşte.

Mă ridic şi-mi scutur resturile de mâncare de pe mâini.

— Tam poate rămâne cu noi pentru moment. Stau eu prima de veghe. În curând va apune soarele.

Mă îndepărtez, sperând că o să creadă că sunt prea departe ca să-i aud, apoi, uşor, dau câţiva paşi înapoi. Vreau să ştiu ce spun când nu sunt eu prin preajmă.

La început, nimic. Poate c-o să adoarmă cu toţii. Am ambele cuţite în buzunar. Al lui Tam şi al lui Brig. Sunt în siguranţă. Atât timp cât sunt trează.

Printre copacii întunecaţi, simt frigul în degete şi mirosul fumului de la tabăra bandiţilor. Încă mi-e foame. M-am săturat să fiu înfrigurată şi singură.

Apoi, cineva vorbeşte. Tam. Desigur.

— Deci, spune el, o ştiai pe Poe dinainte.

Probabil că vorbeşte cu Naomi, pentru că ea e cea care răspunde.

— Da.

— Ai fi fost în stare, la vremea aia, să-ţi dai seama că avea să devină ucigaşa cu cel mai mare succes din istoria Avanpostului? întreabă Tam.

— Chiar dacă ai susţine că ea e responsabilă

pentru morţile tuturor bandiţilor, spune Naomi, sunt alţii care au ucis mult, mult mai mulţi decât Poe.

— Dar ea a proiectat cea mai eficientă armă pe care-a văzut-o Avanpostul de ani de zile, spune Eira. De-asta o iubeşte Amiralul atât de mult.

De ce ştie Eira chestia asta despre mine? O ştie toată lumea?

Nu m-am gândit la rata omorurilor mele în termenii ăştia.

Iar Amiralul nu mă iubeşte.

— *Asta* o să-i cam strice procentajele, spune Tam. Nu cred că trebuia să piardă nava.

Încearcă să transforme totul într-o glumă, dar cât din degajarea lui lejeră, veselă e prefăcătorie?

Înţeleg. Totul poate fi o glumă sau poate fi extrem de serios. Poate c-am făcut o alegere greşită în noaptea în care Call a murit. Poate c-ar fi trebuit să fie amuzant, cum zăcea Call acolo, întins pe punte. Poate-ar fi trebuit să râd de cum avea ochii holbaţi.

Nu ai mereu timp să alegi în momentul în care supravieţuieşti. Uneori, corpul ia decizii în locul tău. Râzi. Zbieri. Încremeneşti.

Nu-i învinovăţesc întru totul pentru că au vorbit despre mine. La urma urmei, sunt liderul lor, şi nu e uşor să-mi faci faţă. Şi eu aş vrea să ştiu mai multe despre mine. Dar nu-mi place deloc. Îmi aminteşte de cum şuşoteau cei de la şcoală despre mine înainte să venim la depozitul de fier vechi în copilărie. *Nu e-n*

regulă. E ceva ciudat cu ea. E stângace când încearcă să vorbească cu oamenii. Uneori parcă nici nu se uită la tine.

— E adevărat, întreabă Eira, că băiatul pe care-l iubea ea a murit pe dragă? Că a făcut blindajul din cauza lui?

Nu le spune, îi zic eu lui Naomi, în gând. *Nu trebuie să ştie.*

— Da, răspunde Naomi.

Doar un cuvânt. Îi plăcea Call. Tuturor le plăcea.

— Spune-ne cum era *el,* zice Tam. Cum era persoana de la care-au început toate astea.

Nu de la Call au început toate astea, îmi vine să spun, *ci de la bandiţi.*

Dacă m-aş duce hotărâtă înapoi în luminiş şi le-aş spune despre Call?

Despre cum mă simţeam când mergeam cu el prin depozitul de fier vechi? Cu metalul sclipind peste tot, cu muchii ascuţite prin toate părţile, dar cu mâna lui pe umăr, pe spate, mereu blândă? Buzele lui, gura lui. Lumina apusului pe faţa lui, în timp ce ne îndreptam spre casă, mâinile noastre murdare, pline de cicatrici, atingându-se. Uneori aruncam câte-o privire până-n capătul curţii, spre el, şi câteodată, nu întotdeauna, se întorcea şi mă privea, ferindu-şi ochii cu mâna.

Dar nu l-am orbit.

N-am fost niciodată prea mult pentru el.

Nici acum nu cred că aş fi.

Nici acum, după tot ce-am făcut.

Nu pot să le spun despre tine, Call.

Nu ar înţelege în veci. Nu te-ar înţelege aşa cum eşti tu.

— Era puternic ca Poe, spune Naomi. Cred că era unul dintre puţinii bărbaţi care se puteau întrece cu ea. Era şi foarte bun. Era uşor să-ţi dai seama cum gândea. La fel şi ea.

Nu-mi place treaba asta. Nu-mi place faptul că află alţii despre el, când n-ar fi putut să-l înţeleagă niciodată aşa cum era. Şi totuşi, nu vreau ca Naomi să se oprească din vorbit. E o plăcere să ascult pe altcineva – pe cineva care-a vorbit cu el, care l-a cunoscut, câtuşi de puţin – rostindu-i numele şi spunând ce îşi aminteşte despre el.

— Crezi că e *uşor* să-ţi dai seama ce gândeşte? întreabă Brig, care pare şi el surprins c-a început să vorbească. *Poe?*

— Da, spune Naomi. În tot acest timp, a fost foc şi pară de furie.

— Furie? întreabă Eira. E atât de calmă!

— Furie, confirmă Naomi. Aşa a fost şi în timpul primului voiaj.

Poftim? Nu în timpul primului voiaj! Atunci nu eram furioasă.

Aud pe cineva mişcându-se, nişte frunze trosnind.

— Dar, atunci, a fost vorba de dragoste, spune Naomi. Unii oameni ard mereu.

Capitolul 17

Printre copaci, stând de veghe, ţin cuţitul într-o mână. Cu cealaltă, închid şi deschid rigla lui Call. E un ritual pe care mi l-am dezvoltat în multe nopţi nedormite; degetele şi palma deschid repede rigla, apoi cooperează pentru a o închide.

Înainte de dragă şi de planul nostru de evadare, Call abia dacă încălca vreo regulă. Era unde trebuia să fie, făcea ceea ce trebuia să facă. Era statornic. Era puternic.

Dar într-o noapte, imediat după ce ne-am mutat în căminul maşiniştilor, l-am văzut umblând la etajul femeilor. Uşa dormitorului pe care-l împărţeam cu alte cinci fete era deschisă. Nu s-a oprit şi nu s-a uitat în camera noastră, dar îi cunoşteam silueta.

Am coborât din pat şi m-am furişat afară, ca să-l urmez. Nu era permis să rătăceşti noaptea. Oare se întâmplase ceva?

L-am ajuns din urmă. Luminile slabe de siguranţă de pe scări luceau uşor în timp ce coboram spre etajul principal. Nu m-a aşteptat aşa cum făcea de obicei, aşa că am mers în spatele lui, urmărindu-i muşchii cum îi jucau sub bluză, privindu-i ceafa, părul negru, tuns scurt, ca întotdeauna. Mi-am închipuit cum ar fi fost să-mi trec degetele prin el – era surprinzător de moale. M-am întins şi i-am atins braţul când am ajuns la etajul

principal. S-a întors spre mine. În lumina slabă, ochii îi erau aproape gri. Aş fi crezut c-avea să fie mai moale, având în vedere că abia se trezise din somn, dar braţul lui părea şi mai bine definit.

— Ai visat? l-am întrebat.

Avea o expresie pe care nu i-o mai văzusem.

— Vreau să fur ceva, a spus el.

— Ce? am întrebat eu, surprinsă.

El nu a răspuns.

Ne-am furişat prin hol spre bucătărie. Dulapuri industriale uzate, blaturi de lemn pline de tăieturi adânci suferite de-a lungul anilor. Amândoi lucraserăm cu rândul în bucătărie, curăţând tăvi şi spălând vase, sau ajutând la prepararea meselor. Noaptea, părea un loc străin, fiecare suprafaţă prelua din lumină sau o reflecta în moduri pe care eu nu le puteam anticipa.

Call a deschis unul dintre dulapuri. A scotocit prin ce se găsea acolo: fainã, zahăr, biscuiţi, pâine. Fructele ţinute la rece – mere, pere. Asta voiam eu să fur. Am inspirat adânc şi le-am mirosit, miroseau proaspăt, a exterior.

Am luat o pară, una care-ar fi fost roşie la lumină deplină, şi am muşcat din ea. Call s-a întors când a auzit sunetul.

— Vrei una? l-am întrebat, dar el n-a răspuns. O să ne găsească cineva, am continuat. Dacă mi-ai spune ce încerci să furi, ar merge mai repede.

M-a privit, iar în ochi i se citea confuzia. Ştia cine

eram, dar nu mă urmărea foarte atent.

Atunci mi-am dat în sfârşit seama că era somnambul. Vorbea în somn. Ar fi trebuit să mă sperie sau să mă îngrijoreze lucrul ăsta, dar nu era aşa. Cumva, avea o logică. M-am gândit: *Poate că de-aia nu termină niciun vis. Se trezeşte ca să îi caute finalul.*

Call s-a lăsat jos, aşezându-se pe podea, cu spatele la dulapuri.

Eu am îngenuncheat în faţa lui.

— M-am săturat să mă simt singur, a spus el. Tu nu?

— Adică să-ţi fie foame? l-am întrebat eu.

Pentru că din ce alt motiv am fi fost în bucătărie?

— Nu, a spus el. Să fiu singur.

— Nu prea.

— Nu prea te-ai săturat? a întrebat el.

— Nu, am răspuns eu. Nu prea sunt singură. Eşti tu aici.

M-a tras aproape de el. Era cald, braţele-i erau puternice, şi m-a sărutat, puternic şi sigur pe el. Am fost surprinsă, dar nu m-am temut. Apoi, eu m-am trezit cu spatele la dulapuri, iar Call era lipit de mine, şi ne-am ridicat împreună, el se juca în părul meu, mi se părea atât de plăcut să mă ţină, să-l am chiar lângă mine.

Apoi s-a desprins de mine şi m-a privit fix.

Şi am ştiut că era treaz.

— Poe, a spus el.

Amândoi respiram greoi.

— Visam. Te sărutam.

— Şi chiar ţi se întâmpla ţie? am întrebat, ca să fiu sigură, pentru că el era cel care urmărea visele de obicei, era în exteriorul viselor lui.

— Da, a spus el.

— Bine.

I se citea uluirea pe faţă.

— Dar mi se întâmplă *cu adevărat.* Acum sunt treaz. Ne sărutăm.

— Păi, acum nu, am spus eu. Te-ai oprit.

El a râs, încet, pentru că ar fi putut să ne prindă cineva. Tot putea să ne prindă cineva în momentul ăla, dar nu mă interesa.

— Şi nu te deranjează, a spus el. Că ne sărutăm.

— Nu, am spus eu. Nu mă deranjează. Aş vrea să o iei de la început.

Nu mai căuta altceva în afară de mine. M-a privit, m-a sărutat, a râs din nou când a găsit para pe care o ţineam încă în mână. Am mâncat-o înainte să plecăm din bucătărie, pe rând, eliminând dovada locului în care fuseserăm şi a ceea ce făcuserăm.

Capitolul 18

În clipa în care mă trezesc în întunericul dimineţii, ştiu ce urmează. O simt în oase, răscolindu-mi sufletul, ca pe o chemare a sângelui. Mă ridic brusc în capul

oaselor.

Se aude trosnetul unei ramuri. Brig. El a stat ultimul de veghe.

— *Căpitane?* zice el, încet, ca să-i lase pe ceilalţi să doarmă.

— O să se mişte, spun eu, iar când văd că nu pare să înţeleagă, zic: *Draga.*

Vocea mi-e nerăbdătoare, pentru că *bineînţeles că e nava, nava e singurul lucru care contează.*

— Ai grijă de ceilalţi, îi spun. Ai grijă să rămână aici.

Oare să-i las unul dintre cuţite lui Brig, în caz că-i dă Tam bătăi de cap? Dar dacă-l folosesc împotriva mea? Nu mă pot hotărî.

Apoi…

Tensiune. Vacarm. Uruit.

Urlet.

Sunetele îmi fac inima să o ia la goană.

Fluviu, piatră, motor, aur.

Nava mea merge din nou.

Brig face ochii mari.

— De unde ai ştiut? întreabă el, cu mirarea citindu-i-se pe faţă.

La cum mă priveşte o secundă – de parcă l-aş fi surprins, de parcă l-aş fi uluit – îmi aduce aminte de Call când s-a trezit şi şi-a dat seama că ne sărutam, şi un junghi cât se poate de limpede şi de ascuţit îmi străbate corpul, pe care nava l-a făcut să vibreze.

Îi dau lui Brig unul dintre cuţite.

— În caz că ai nevoie de el, spun eu, mă întorc imediat.

Apoi îl las acolo, stând în pădure cu cuţitul în mână.

Alerg cât de repede pot, printre crengi care mi se agaţă de braţe, printre pietre şi bucăţi de pământ care mi se prind de picioare. N-are nicio importanţă cât zgomot fac. Nava mea îmi acoperă urmele, cu scrâşnetul ei cumplit, minunat.

Lumina e încă slabă când ajung la ţărm. Aşa că trec râul. Apa întunecată, ca de satin, mi se prelinge peste picioare, muşchiul îmi alunecă pe sub tălpi în timp ce calc pe el. Mă împleticesc, înot, alunec. Mai aproape, mai aproape, cât de aproape pot.

Vin.

Sunetul a trezit şi satul bandiţilor, iar luminile pâlpâie. Unii sunt sus, în copacii din preajma ţărmului, alţii mai jos, vin mai aproape. Zorii luminează deja orizontul când ajung eu pe celălalt mal.

Cu cât ajung mai aproape, cu atât o simt mai intens. E mai puternică şi mai adâncă decât pulsul, e o senzaţie care-mi face dinţii să clănţăne şi-mi frământă măruntaiele. Apoi, aud un sunet subţire şi aproape, peste zvâcnetul dragei.

Urale. Bandiţii de la bord au izbucnit în urale pentru că s-au pus în mişcare. Stau pe puntea de sus,

siluete şi forme care ridică pumnii în aer în direcţia compatrioţilor lor de pe ţărm. Şuier în timp ce răsuflu.

Daţi-vă jos! Plecaţi! Nu e a voastră!

Ia stai aşa! Sunt pe punte.

Ceea ce înseamnă că nu au reuşit să repună blindajul în funcţiune, îndreaptă draga spre cealaltă parte a ţărmului, cel vestic. Nava mea îşi croieşte drum peste râu, încet, calculat. Şi am dreptate. Blindajul e complet nemişcat.

Folosindu-mă de navă ca să mă ascund, traversez din nou, menţinând suficientă distanţă încât să nu fiu lovită de pietrele care zboară, acum că draga ajunge din nou la albia râului.

Aveţi grijă! le murmur eu bandiţilor, printre dinţii încleştaţi. *Să n-o aduceţi pe uscat, că o distrugeţi şi va fi peste capacităţile mele să o repar aici.*

Întorc draga la timp, aducând-o cu laterala spre bancul de nisip dinspre vest. Nu-i mai aud pe bandiţi, dar îi văd destul de bine. Fac cu mâna şi trimit semnale unii către ceilalţi, cei de pe dragă şi cei de pe ţărm.

Cum o să învingem noi atâţia?

Nu-i învingem. Va trebui să le distragem atenţia. Şi să le scădem numărul. Am nevoie de o idee legată de cum am putea să le facem pe amândouă.

Luminile încă pâlpâie în copaci. Probabil că unii dintre bandiţi au rămas în casele lor, iar alţii au coborât să vadă nava în mişcare. Mă întreb din nou cum reuşesc să aibă lămpi fără electricitate, lângă atât de

mult lemn.

Apoi, ca un chibrit apropiat de surcele, îmi vine o idee despre cum să-mi recuperez nava. S-ar putea ca Naomi să-mi fi aprins scânteia ideii când am auzit-o vorbind despre mine azi-noapte.

Unii oameni ard mereu.

I-am făcut bucăţele. Acum o să-i aprind ca pe lumânări.

Capitolul 19

Pe drumul de întoarcere spre tabăra noastră, observ că a cioplit cineva cuvinte şi nume în copaci. Cuvintele sar în ochi, negre, ca nişte cicatrici, pe albul scoarţei. Sunt zgârieturi vechi; au avut timp să se vindece, să se umple de licheni. Dar tot le pot citi.

În mare parte, sunt nume. Şi câteva date.

Pe alocuri, sunt două nume cu o inimă între ele.

N-ar trebui să cioplesc nimic. S-ar putea să ne dea de gol, să arate că a mai trecut cineva pe aici. Ar observa că tăieturile sunt noi. Dar dacă aş alege un cuvânt, care ar fi acela?

Răzbunare.

Brig apare de după unul dintre copaci. Nu mi-am dat seama că eram atât de aproape de luminiş. Şi el are cuţitul scos. Niciunul dintre noi nu dă să-l pună la o parte pe-al lui. Are ochii înfundaţi în orbite şi ageri.

Câteva şuviţe de păr mi-au scăpat din împletitură

şi-mi cad în ochi. Le dau la o parte cu dosul palmei.

— Va trebui să o luăm din loc.

— Deci nava e din nou în mişcare?

— Da, spun eu. Dar blindajul tot nu funcţionează, întind mâna pentru ca Brig să-mi dea cuţitul. Mi-l înapoiază cu grijă, cu tăişul îndreptat în direcţia opusă mie. Degetele mele se întrepătrund cu ale lui pe mâner. Nu avem cum să evităm asta. Ochii noştri se întâlnesc scurt, apoi el lasă mâna jos şi pornim prin luminiş.

Ceilalţi sunt treji şi ne aşteaptă, Naomi îşi ţine braţul în poală, Eira stă lângă ea. Observ că are încă pixul şi creionul în buzunarul bluzei. Trebuia să i le iau. Poţi să înjunghii pe cineva cu ele, să-i bagi vârful unui creion drept în timpan, în ochi, în timp ce doarme, în timp ce e treaz.

Merg în continuare spre Tam. Stă aproape de unul dintre buşteni, cu spatele sprijinit de el.

— Veşti bune, Tam, spun eu. Ne-ai adus exact ce aveam nevoie.

Sunt atât de aproape de el, încât vârfurile picioarelor mele le ating pe ale lui. Dacă se ridică în picioare, o să ne privim ochi în ochi. Se lasă uşor pe spate, sprijinindu-şi coatele pe buşteanul din spatele lui. E un gest nonşalant, dar creează distanţă între noi.

Chiar îl intimidez, câtuşi de puţin. Bine. Nu suport să am nevoie de oameni. Dar chiar am. Pentru asta.

— Mâncare, spune Tam, ridicând din umeri. Toată

lumea are nevoie de ea. Nu-i greu să-ţi dai seama de lucrul ăsta.

— Nu doar mâncare, spun eu.

Deschid briceagul lui Tam. Cred că mânerul e făcut din ceva corn de animal, gros, cu pete maronii-închis şi aurii, dar aproape translucid pe alocuri. Cunosc materialul, pentru că Amiralul are un briceag ca ăsta, dar mai mare. Mult mai mare. Spune că provine de la un bizon, un animal care a dispărut de multă vreme. Întorc briceagul lui Tam spre lumina care pătrunde printre copaci. Toţi ceilalţi tac. Oare cred că o să atac? Tam ţine ochii pe mâinile mele în timp ce se ridică.

Brig se apropie de mine. Mă întreb din nou: ca să protejeze sau ca să atace? Oare Brig şi Tam colaborează? Ce combinaţii s-au făcut împotriva mea, în echipajul nostru alcătuit din rămăşiţe? Sunt atât de multe combinaţii posibile! Brig şi Tam. Naomi şi Tam. Eira şi Tam. Brig şi Naomi. Naomi şi Eira. Eira şi Brig.

Sau patru contra unu.

Noi cinci, într-un cerc mic, cu privirile fugind dinspre unul spre celălalt, întrebându-ne: *Cine eşti?*

— Datorită ţie, spun eu, putem recupera nava.

O pun pe Eira să schiţeze o hartă cu satul bandiţilor aşa cum e în prezent. Netezim pământul ud, iar ea trage linii cu creionul în noroi. Memoria ei e precisă, excepţională, iar mâna ei e sigură. Chiar şi în condiţiile astea nu tocmai ideale, ea reprezintă satul

într-o manieră simplă şi clară. Brig îngenunchează ca să vadă mai bine.

Arăt spre harta pe care Eira a desenat-o pe pământ.

— Trebuie neapărat să-i doborâm înainte să-şi dea seama cum să repornească blindajul. Altfel, şansele noastre să reuşim să ne reîmbarcăm sunt aproape nule.

— De acord, spune Naomi.

Îşi ţine braţul cu foarte mare grijă. Oare vocea ei e mai slabă decât ieri?

— Ne depăşesc numeric, precizez eu. Şi au arme mai bune.

— Noi avem două cuţite, spune Tam, sec. Şi un creion şi un pix. Şi o oală de gătit.

— Avem nevoie de ceva cu care să-i distragem şi să-i facem să coboare de pe navă, spun eu. Să-i facem să se concentreze pe altceva.

— Dar de ce ar face asta? întreabă Naomi. Stau frumos la locurile lor. Au nava, au aurul, au toate lucrurile de care le pasă.

— Nu, spun eu. Ei ţin la satul lor. Şi la oamenii de pe ţărm.

Eira îşi trage sufletul. Tam strânge din buze.

Oare echipajul meu poate face faţă la aşa ceva? Brig a fost în forţele armate. Naomi a fost pe dragă şi a văzut scene de violenţă.

Dar Eira e cartografa, artistă. Iar Tam e bucătar.

Oare o să fie în stare să ucidă?

De parcă ar şti ceea ce gândesc, Tam mă priveşte în ochi.

— Am văzut sânge, spune el. Am tăiat oase.

Dar oare animalele ale căror oase le-ai tăiat erau vii sau moarte? îmi vine să întreb. În schimb, întind mâna pe după Tam, după geanta lui.

— Cu puţin noroc, spun eu, şi mulţumită ţie, nu vom fi nevoiţi să vedem prea mult sânge şi oase.

— Ce vrei să spui?

— Ce am spus şi mai devreme.

Iau rezervorul cu kerosen. E mic, dar cu vreascurile şi cu flacăra, şi planurile potrivite, ar trebui să fie suficient pentru a demara lucrurile. Şi odată ce incendiile devin destul de puternice, sunt greu de oprit.

— Ne-ai adus exact ce aveam nevoie.

Brig inspiră adânc.

— O să le dăm foc la case.

— Exact. Mergem în amonte, aproape de noul lor sat. Adunăm surcele.

Bat uşor în desenul Eirei.

— Noaptea, când e mai puţin probabil să ne prindă, ne furişăm în sat şi punem vreascurile grămadă la baza copacilor. Îmbibăm cât de multe putem în kerosenul lui Tam şi dăm foc la tot. Sperăm că lemnul şi pânza se vor aprinde repede, iar focul are şanse mari să se răspândească spre copaci şi case. Ceilalţi bandiţi o să îl vadă din dragă.

O scânteie de uşurare mi se aprinde în inimă. E un plan real, practic, pentru a recupera nava. Nu avem mare lucru, dar avem ceva.

Va fi o distragere perfectă. Bandiţii vor trebui să părăsească draga ca să ajute. Dacă pornim un incendiu destul de mare, s-ar putea să le scadă numărul. Permanent.

Şi, la urma urmei, bandiţii ne-au dat foc primii.

— Nu a plouat, spune Naomi. Totul e uscat. Focul s-ar putea extinde pe neaşteptate.

Are dreptate. S-ar putea să fim noi înşine prinşi în incendiu. Va trebui să fugim direct spre fluviu sau spre un pârâu, dacă găsim unul prin apropiere.

Iar bandiţii ştiu că unii dintre noi sunt aici. O să aibă oameni care stau de pază.

— Dacă ne prind, ne împuşcă, spune Tam.

— Deci va trebui să avem grijă, spun eu. Şi să facem linişte.

— Cum aprindem focurile? întreabă Eira. Nu avem chibrituri.

— De-asta e Tam genial, răspund eu. N-a adus doar kerosenul. A adus şi plita de gătit. Folosim mecanismul de aprindere al plitei ca să pornim focurile.

— Dacă mor oameni?

Eira are faţa cernită.

— E un mod cumplit de a muri, spune Tam, cu o voce sumbră. Am văzut accidente în bucătărie. Chiar şi dacă te răneşti în urma unui foc e cumplit.

Naomi lasă capul în jos.

Brig are maxilarul încleştat.

— Ce altă variantă avem? întreabă el, scrâşnind din dinţi.

Poate că e bine că Naomi le-a spus povestea lui Call. Ca să ştie de ce sunt bandiţii în stare.

— N-aş face asta dacă nu ne-ar fi luat nava, spun eu.

N-aş face asta dacă nu l-ar fi omorât pe Call.

Dar asta e.

Au făcut-o.

— Am putea să ne întoarcem pe jos la Avanpost, spune Eira, după o pauză de o clipă.

— Poe nu o să facă asta.

Tam e cu ochii pe mine.

— Eu sunt căpitanul navei, spun eu. E treaba mea să o aduc acasă.

— Şi pe noi? întreabă Eira. Tot treaba ta e să ne duci şi pe noi acasă?

— Bineînţeles, spun eu. Vreau să aduc înapoi cât mai mulţi membri ai echipajului e posibil.

Eira râde.

— Hai, că *asta* a fost convingătoare tare!

Sunt surprinsă. Am vorbit serios. N-am zis ce trebuia?

— Dacă ne întoarcem fără navă şi fără aur, Amiralul o să ne omoare, spune Naomi, încet. Era să ne omoare data trecută. Invenţia lui Poe a salvat primul

nostru echipaj. Până la unul.

— Dacă oricare dintre *voi* vrea să fugă, n-are decât s-o facă, spun eu.

Mi se citeşte dispreţul în glas. De parcă ar fi cea mai laşă, meschină, *stupidă* idee de care am auzit.

Echipajul tace. Draga nu. Ne reaminteşte că merge din nou, luând-o în sus pe fluviu, de neoprit.

Fără noi.

— Are cineva o idee mai bună? întreb eu.

Urmează o pauză. Eira e prima care vorbeşte.

— Eu nu.

Brig clatină din cap.

Tam oftează.

— Nu-mi vine nimic altceva în minte.

— Atunci haideţi să supunem la vot, spun eu. Toţi cei care sunt pentru ideea de a-i ataca pe bandiţi în noaptea asta să ridice mâna.

Brig şi Naomi ridică mâinile. După o secundă, Eira face la fel. Tam e ultimul care ridică mâna, cu o mişcare ezitantă.

— Atunci rămâne stabilit.

Îndrept privirea spre ei.

— Nu fuge nimeni.

Capitolul 20

— În regulă, spun eu. Va trebui să adunăm vreascuri mai târziu, dar mai întâi ar trebui să ne

despărţim din nou şi să mai aruncăm o privire la ce fac bandiţii. Tam, tu vii cu mine şi cu Brig să vedem unde e draga acum. Eira şi Naomi…

Eira expiră, vizibil enervată.

— Eira a trebuit să stea cu mine data trecută, spune Naomi, cu o sclipire în ochi care dispare repede. Nu sunt atât de rapidă ca voi toţi, nu cu rana asta.

Dar vreau să fim despărţiţi în grupurile astea din câteva motive. Brig şi cu mine suntem cei mai puternici fizic, deci putem să-l luăm pe Tam cu noi, pentru că el e factorul cu cel mai mare grad de necunoscut. Tot în Naomi am cea mai mare încredere, deci are logică să fie ea la conducerea celuilalt grup.

— Nu e vorba de asta, spune Eira, pe un ton spăsit. Doar că m-am săturat să mă tot uit la satul bandiţilor.

— Avem nevoie de tine acolo, Eira, spun eu. Vreau să observi orice schimbare şi să ne desenezi o versiune actualizată a hărţii când te întorci. Când soarele e sus pe cer, la prânz, o să ne întâlnim aici, ne uităm pe hartă şi adunăm surcele.

— Cred că *voi* trei ar trebui să staţi cu ochii pe sat, spune Eira. Poate observaţi ceva ce ne-a scăpat nouă.

Are braţele încrucişate, ochii îi strălucesc.

— Şi tu ştii să desenezi planuri, scheme. Sunt sigură că poţi să ne ajuţi să actualizăm harta.

Mă provoacă.

Dar are dreptate.

S-ar putea ca eu să văd ceva ce i-a scăpat ei.

Şi viceversa. Nu m-ar deranja să stea Naomi cu ochii pe navă câteva ore.

— Foarte bine, spun eu.

Draga poate funcţiona şi fără mine câteva ore.

Nu-i aşa?

Tam şi cu mine suntem până la coate în gunoi, în gunoiul bandiţilor. Duhneşte, e lipicios, scârbos, rânced şi foarte, foarte interesant. Pentru că nu mi-e la fel de foame, pot să fiu mai atentă la ce dezvăluie resturile. Brig stă de şase în timp ce noi cotrobăim prin gunoaiele lor.

— Stai cu ochii pe el, îi spun eu lui Tam. Dă-mi de ştire dacă-l vezi furişându-se prin spate să ne omoare.

Tam râde. Mie nu-mi ardea de glume.

Dimineaţă, bandiţii au gătit, au făcut curăţenie şi s-au întâlnit în grupuri mai mici. Spre disperarea mea, nu am reuşit să ne apropiem destul de mult încât să auzim ce spun. S-au căţărat în casele din copaci şi, după mişcările pe care le făceau, se pare că-şi împachetau din nou câteva dintre lucruri. Lucru care m-a surprins. Am crezut c-o să stea câteva zile în locul ăla, având în vedere că draga e atât de lentă.

Ceva mai târziu, au pornit în direcţia fluviului.

Ce caută acolo? mă întreb eu. E bine c-au plecat, ca să putem arunca o privire prin sat, dar mă nelinişteşte faptul că au plecat cu toţii, împreună. Ce au de gând?

— Uite aici!

Tam ridică o bucată de pâine. E plată, nu e uşoară şi pufoasă ca aceea pe care-o făcea el la bordul dragei, dar totuşi. *Pâine.* Genul pentru care e nevoie de grâu pentru a o prepara şi de cuptoare pentru a o coace.

— De unde crezi c-au luat-o? întreb eu.

Tam ia o gură, de probă, din colţul pâinii.

— E din grâu, spune el, dar e diferit de al nostru.

Iau şi eu o bucată şi o mestec, numărând şi gândindu-mă. Sunt şaptesprezece case în sat, şi în fiecare locuieşte un grup. Grupurile par a varia între trei şi patru persoane, până la şapte sau opt. Casele sunt uşoare şi portabile, dar nu sunt de calibru mare. Nu ar rezista la nămeţii grei ai iernii – nu sunt destul de bine izolate. Nu permit cuptoare sau ideea de a sta într-un singur loc o perioadă lungă, lucru care la un moment dat ar fi necesar, pentru a ierna, sau din cauza bolilor, sau pentru a aduna hrană.

Am fost atât de copleşită de admiraţie la vederea frumuseţii arhitecturii lor, de casele care se pliază şi devin bărci, apoi se desfac la loc, şi nu m-am gândit destul de departe şi de bine.

Ăsta nu e modul obişnuit de viaţă al bandiţilor.

— Grâul nu creşte pe fugă, spune Tam. Trebuie să aibă ei o recoltă pe termen lung pe undeva.

— Deci trebuie să fie mai mulţi decât acest grup, spun eu. Undeva, câţiva dintre ei cultivă pământul.

— Sau fac troc cu cei care cultivă.

Toate astea se potrivesc cu ce a observat Brig mai devreme: lipsa copiilor. Acum are logică. Normal că nu şi-ar lua copiii într-o călătorie în căutarea prăzii dacă ar avea un loc sigur în care să-i poată lăsa.

— Şi nu e Avanpostul, spun eu. Nu fac troc cu noi.

— E destul de palpitant, spune Tam.

Curbura obrazului lui face să pară că zâmbeşte, chiar şi când nu zâmbeşte. Are nasul în vânt, pistrui, iar părul lui de culoarea nisipului e tot încâlcit. E prea mic şi n-are ce căuta aici.

— Cum ţi-ai dat seama de asta? întreb eu.

— Ştii tu. S-ar putea să fie mai mulţi oameni aici. Nu doar bandiţii.

— Asta nu e palpitant, spun eu.

Alte grupuri adaugă variabile misiunii. Din ce în ce mai mult, am siguranţa că trebuie să fac asta *repede.*

— E problematic.

— Dar nu te-ai întrebat? zice Tam. Lumea-i mare. Ştiu că au murit mulţi oameni pe vremea Pustiirii, când Uniunea s-a retras din Teritoriu. Dar dacă bandiţii au găsit o cale de a locui acolo, poate c-au găsit şi alţii.

Muştele bâzâie în jurul gunoiului. Privirea mea o întâlneşte pe a lui Tam peste grămada de resturi.

— Cu cât terminăm cu asta mai repede, cu atât e mai bine, spun eu. O să se întoarcă!

Arunc o privire în direcţia în care se ascunde Brig. I-am spus să stea într-un loc unde să-l pot vedea şi nu i-am dat niciun cuţit. E acolo, ghemuit în iarbă, la zece

metri distanţă. Ne urmăreşte. Fac un semn scurt cu capul spre el, iar el ridică bărbia, în semn că m-a observat, apoi îşi îndreaptă din nou atenţia către cărarea pe care au luat-o sătenii când au plecat spre fluviu.

— Tu ştii cine sunt părinţii tăi? întreabă Tam.

— Ciudată întrebare, spun eu.

Am găsit o bucată de material textil, îmbibată în ceva grăsime. De la carne? De la gătit? S-ar putea să fie bună pentru pus focul, şi nu cred că bandiţii i-ar simţi lipsa. O îndes în buzunarul de la piept, de unde iese ca o batistă scârboasă. Ce importanţă are?

— Or să ne miroasă înainte să ne vadă, spune Tam, iar eu pufnesc – nu în râs la gluma lui, ci mai degrabă în semn că recunosc adevărul spuselor lui.

— Ce fel de carne e asta?

Iau o bucată de os cu zgârci şi i-o dau lui Tam.

— E de la vreun animal care se găseşte pe-aici, sau or fi adus-o cu ei?

— Pare-a fi pun.

Tam ia o muşcătură mică.

— Are gust de vânat, zice el, strâmbându-se. Ceva pasăre. S-ar putea s-o fi prins pe-aici. O fi prepeliţă? Nu ştiu.

Am ajuns aproape de fundul grămezii de gunoi. Având atâţia oameni de hrănit şi de îngrijit, bandiţii nu aruncă foarte multe.

— Deci presupun că *nu* ştii cine sunt părinţii tăi,

spune Tam.

— De fapt, ştiu, spun eu, studiind un leş mic, despre care sunt aproape sigură că e de veveriţă. Mi-o aduc aminte pe mama.

Nu mă sinchisesc să îi spun că e moartă. Probabil că şi-a dat deja seama de asta.

— Dar tu?

Tam îşi scutură cojile de legume de pe mâini şi respiră adânc.

— Trebuie să-ţi spun ceva, zice el.

— Ce? întreb eu.

Nu acum, mă gândesc. *Singurul lucru care trebuie să ne preocupe acum e să recuperăm nava.*

Apoi, Brig e lângă de noi. Nici nu l-am văzut apropiindu-se.

— Vin bandiţii încoace, spune el. Trebuie să plecăm.

Ajungem în luminiş înaintea lui Naomi şi a Eirei, lucru care are logică, pentru că ele aveau mai mult de mers până la dragă, iar noi am ajuns înapoi mai devreme decât plănuiserăm. Dar pe când soarele ajuns la zenit îşi începe coborârea, mă îngrijorez. Oare Naomi e bine?

Devasta am vrut ca de să rămână în apropierea satului, mă gândesc, fumegând. *De ce m-a provocat Eira? De ce am lăsat-o să mă provoace?*

Tam, Brig şi cu mine ne petrecem timpul adunând

toate vreascurile pe care le găsim – tufe uscate, crengi şi frunze.

— Cum cărăm noi toate astea până-n satul bandiţilor? întreabă Tam, cu ochii pe mormane.

— Cu sacul adus de tine, spun eu. Şi dacă ne dăm jos cămăşile, le folosim şi pe-alea ca să mai împăturim câte ceva.

Tam clipeşte, iar eu dau ochii peste cap.

Avem haine pe dedesubtul cămăşilor şi, oricum, e penibil să ne preocupe decenţa vestimentară într-un moment ca ăsta.

— O să dureze ceva vreme şi-o să fie nevoie de foarte multe drumuri ca să ajungă toate acolo, spun eu.

N-am vrut să adun vreascuri mai aproape de satul bandiţilor – dacă ne vede sau ne aude careva dintre ei, acum că zgomotul dragei a început să mai piardă din intensitate în timp ce merge în aval pe râu, tulburând apa?

— O să trebuiască să începem să cărăm imediat ce se întorc Naomi şi Eira.

Lucrăm în linişte, punând beţe grămadă, de parcă am face o mulţime de focuri de tabără, Brig se apropie mai mult de mine.

— Fainã demonstraţie de democraţie ai făcut acolo, spune el. Când ne-ai pus să votăm.

— Aşa-i? zic eu. Sunt sigură că te-a luat prin surprindere.

— Nu prea.

Vocea lui Brig e profundă, iar atunci când vorbeşte pe un ton scăzut, are o tonalitate aproape ca a dragei. Trebuie să mă aplec spre el ca să-l aud. Miroase-a mere şi a pin, curat, în ciuda faptului că a înotat prin fluviu şi a dormit pe pământ.

— De ce nu?

— Pentru că vrei ca toată lumea să fie implicată în plan dacă facem asta. Vrei să participăm toţi, aşa că încercăm să fie o reuşită.

— Ai dreptate, spun eu. Şi apropo de asta, am o întrebare pentru tine.

Brig îşi aşază mai bine lemnele pe care le cară.

— Dă-i bătaie.

— De unde o cunoşti pe Eira?

— Am lucrat împreună la o comandă, spune el.

— Pentru Amiral?

— Da, spune Brig, iar acum se simte o emoţie în vocea lui – o *fi... jenă?*

— Ce comandă era?

— Avea legătură cu arta.

Brig e dornic să încheie discuţia; priveşte în urmă la celelalte mormane de beţe, aproape cu jind. Mă gândesc la Eira şi la toată munca ei, şi brusc îmi dau seama despre ce e vorba.

— Fresca, spun eu. Aia e?

— Da, zice el. Eu sunt jumătate dintre bărbaţii din imagine.

— Poftim?

Nu sunt sigură ce vrea să spună.

— Jumătatea de sus sau jumătatea de jos?

Brig râde, de-a binelea.

— Vreau să zic că jumătate dintre bărbaţii din fresca aia sunt făcuţi cu mine drept model.

— Pe bune? întreb eu.

Presupun că ar putea fi adevărat. Corpurile sunt doar nişte recipiente; Eira copiază stilul obişnuit al figurilor din fresce. Iar când mă gândesc la corpul lui Brig, el chiar *este* genul de siluetă înaltă, suplă, atletică, unul dintre prototipurile pentru perfecţiune. Call avea acel gen de corp. Amiralul îl are pe celălalt – îndesat, musculos, ca de taur. Mă întreb dacă el e în cealaltă jumătate de frescă, pe lângă faptul că e conducătorul, cel care stă în partea de sus a navei.

— Poe! Brig! ne strigă Tam pe nume, pe jumătate şoptit. *Uitaţi-vă!*

Siluetele lui Naomi şi Eira se strecoară printre copaci, în soarele de după-amiază târzie. Pornesc prin tufişuri, cu paşi mari, să mă întâlnesc cu ele.

— Îmi pare rău, căpitane! spune Naomi când putem vorbi fără să strigăm în gura mare şi să-i alertăm pe bandiţi. Am mers încet pe drumul de întoarcere, din cauza mea, adaugă ea.

Faţa-i pare mai pământie decât era azi-dimineaţă.

— Hai să ne uităm la rana aia, zic eu.

— Nu cred c-o să ne placă ce-o să vedem, spune

Naomi.

Tam caută prin geantă după o soluţie antiseptică pe care-a adus-o ca să-şi cureţe mâinile înainte de a găti; i-a curăţat rana lui Naomi cu ea azi-noapte. Eira se freacă pe mâini cu nişte soluţie din aceea, apoi începe să desfăşoare fâşia de pânză pe care-a legat-o în jurul braţului lui Naomi când i-a bandajat rana.

— Ce se-ntâmplă cu draga? întreb eu, în timp ce degetele Eirei trag cu blândeţe de material, iar Naomi se pregăteşte să ţină piept durerii.

— E în mişcare, spune Naomi. Cam în acelaşi ritm în care mergeam noi cu ea. Echipamentul de minerit pare în regulă. Blindajul tot n-a pornit încă.

Îşi trage sufletul în timp ce Eira desface bucata de cârpă aflată cel mai aproape de rană. Încă nu are septicemie – am văzut câteva răni de genul ăsta la depozitul de fier vechi, unde oamenii voiau să lucreze în continuare şi nu s-au tratat aşa cum trebuia –, dar nu arată bine. Tăietura e neregulată, iar din marginile ei ţâşneşte sânge şi puroi.

— Fir-ar să fie! exclamă Naomi, privindu-şi rana.

— O curăţ eu de data asta, spune Tam. A mai trebuit să bandajez răni, în bucătărie.

Tam se apucă de treabă, iar Naomi priveşte spre mine.

— Căpitane, spune ea, e ceva ce trebuie neapărat să ştii.

Eira aprobă din cap. Şi ea pare istovită. Şi-mi aduc

aminte – şi Tam voia să-mi spună ceva. Dar nu dă vreun semn că vrea să aducă subiectul ăsta în discuţie. E concentrat pe rana lui Naomi.

— Ce s-a întâmplat? întreb eu.

— Bandiţii au omorât un membru al echipajului.

Naomi tresare în timp ce Tam îi curăţă rana în lungime cu soluţia antiseptică.

Mi se face rău. Dar nu sunt surprinsă. Aşa au promis prima oară, când l-au omorât pe Call. *Să-i zici Amiralului vostru că ne-am săturat să luaţi de la noi. Să-i zici că asta e ultima oară când mai lăsăm pe careva în viaţă.*

Ştiam că minţeau când au spus că o să ne lase să scăpăm cu viaţă dacă ne predăm.

— Ţi-ai dat seama cine a fost? întreb eu.

— Nu, spune Naomi. Un bărbat. Cu părul şaten. Dar avea toată faţa plină de lovituri.

Îşi acoperă faţa cu braţul în timp ce Tam îi curăţă rana.

— Cadavrul arăta rău.

— L-am găsit când ne croiam drum spre ţărm, spune Eira. Era în aval faţă de dragă.

— Era încurcat în trestiile aflate de-a lungul râului, spune Naomi. Părea că bandiţii se descotorosiseră de el pe trapa pentru deşeuri.

Tam îi bandajează din nou braţul, iar ea îi mulţumeşte printr-un semn din cap.

— Poate că încerca să scape.

Tam termină de legat rana. Are o figură sumbră. O fi de la cum arată rana lui Naomi? Sau e pentru că-şi dă seama cât e de norocos că bandiţii nu au pornit nava când încerca să se strecoare prin trapă?

Chiar a fost vorba de noroc? Oare e ceva adevărat din tot ce a spus despre tentativa lui de evadare?

— Eşti sigură că era vorba despre unul dintre oamenii noştri?

Mă gândesc la bărbaţii de pe navă care aveau părul şaten. Corwin, capelanul, cine mai era…

— Purta uniforma noastră, spune Naomi, dar nu şi bocanci.

Asta pare-a fi un argument în defavoarea evadării. De ce să încerce cineva să iasă prin trapa pentru deşeuri desculţ dacă încearcă să o rupă la fugă?

Probabil că bandiţii au luat bocancii înainte să se descotorosească de cadavru. La urma urmei, sunt prădători.

Iau sacul lui Tam şi încep să înghesui beţe în el, cu degetele ţepene de furie.

— De când murise?

— Nu de mult, spune Eira. Nu era vreun semn că-l ajunseseră animalele.

Face o grimasă când aude cum sună cuvintele.

— Şi nu era prea umflat de apă.

— Ce aţi făcut cu cadavrul?

— L-am abandonat, spune Naomi. Nu am vrut să atragem atenţia. Şi n-am avut timp să-i săpăm un

mormânt cum se cuvine.

Era singura opţiune, sincer vorbind, dar tot nu-mi place gândul că un membru al echipajului meu pluteşte cu burta-n sus pe fluviu, îmi aduce aminte de momentul în care a trebuit să lăsăm cadavrul lui Call în urmă. Lacrimile şi furia cresc în mine, şi le împing pe amândouă înlăuntrul meu, dar nu departe.

La noapte, ne vom întoarce.

Termină-l tu pentru mine.

Obişnuiam să-i spun lui Call finalurile viselor lui când el nu le ştia.

Termină tu asta pentru mine, Call.

De-ar putea s-o facă!

Capitolul 21

— Ar putea fi ultima noastră masă ca grup, spune Tam, cu o voce profundă, prefăcut ameninţătoare.

Pune ultima porţie de mâncare în bol.

Încercăm să prindem puteri pentru când o să trebuiască să cărăm totul spre marginea satului bandiţilor, pregătindu-ne pentru aprinderea focurilor. În noaptea asta, n-o să dormim deloc.

— Ţi se rupe inima, aprobă Eira, intrând în jocul lui.

Tam îi zâmbeşte larg.

— Vrei să spui că s-ar putea să nu scăpăm cu viaţă din treaba asta? întreabă Brig.

— Bineînţeles că nu, spune Tam. În curând vom fi

înapoi pe dragă, mâncând împreună cu ceilalţi. Atât am vrut să spun.

Probabil adrenalina, gândul la ce va să vină mă aduc în pragul unei ilarităţi isterice. Toată povestea asta e ridicolă, imposibilă. Stau în pădure, mănânc alături de un grup de oameni adunaţi la întâmplare, am de gând să dau foc unui sat. Şi cu toţii ne prefacem că am putea să ne întoarcem la dragă, când sunt atâtea lucruri care-ar putea merge prost.

— Deci, spune Tam. Avem biscuiţi, carne şi brânză. Cine vrea să înceapă?

— Căpitanul ar trebui să mănânce primul, propune Brig.

— Nu, refuz eu. Naomi ar trebui. E rănită.

Naomi ridică bărbia. Am spus ceva greşit.

— Începeţi cu Eira.

Eira clatină din cap.

— Brig a dormit cel mai puţin. El ar trebui să mănânce primul.

Îmi vine să râd. Cum o să recuperăm noi nava dacă lucrurile merg aşa? Suntem lihniţi, dar mai degrabă am flămânzi decât să ne recunoaştem slăbiciunea.

Ce mai echipaj!

— Bine.

Tam ia un biscuit din oală şi i-l dă Eirei, care e cel mai aproape de el.

— Toată lumea să ia ce vrea şi să dea oala mai departe.

Ia o muşcătură zdravănă din biscuit.

— S-ar zice că deja se ştie că nu e nimic otrăvit.

— Hai să mai analizăm o dată planul până nu sentunecă într-atât încât să nu mai vedem harta, spun eu după ce mâncăm.

Ne înghesuim în jurul desenului precis al Eirei din noroi.

— Brig, începe tu!

Vreau să fiu sigură că toată lumea are planul bine pus la punct.

— Mai întâi, terminăm de cărat vreascurile la marginea satului, spune Brig. Aşteptăm până când adorm şi sting toate luminile. Apoi, ne furişăm în sat. Avem două echipe care stivuiesc vreascuri la baza copacilor – Poe şi cu mine, Tam şi Eira. Naomi va turna kerosen peste fiecare grămadă imediat ce terminăm.

Naomi preia firul planului.

— Începem cu copacul din mijloc şi o luăm spre exterior. Astfel, în cazul în care ne aud şi nu reuşim să ajungem la fiecare copac, putem să începem cu focurile de la copacii din centru şi să sperăm că se răspândesc.

Îi fac semn Eirei să continue.

— După ce terminăm, spune ea, ne retragem în pădure şi ne croim drum înapoi încoace, spre luminiş, ca să ne întâlnim, dacă nu cumva suntem descoperiţi, iar bandiţii sunt pe urmele noastre.

— Caz în care mergem în aval, în locul în care a fost atacată iniţial draga, spune Naomi.

— Pentru că ei se aşteaptă să fugim în adâncul pădurii sau să ne îndreptăm spre locul în care e draga acum, adaugă Eira.

— Odată ce ne adunăm, evaluăm pagubele şi hotărâm următorul pas, spun eu. Dacă planul nostru cu focurile decurge bine, ceilalţi bandiţi o să vină pe ţărm ca să-i ajute pe săteni. Furăm una dintre bărcile lor şi câte arme putem, şi ne îndreptăm spre dragă ca să o recuperăm.

Liniştea pădurii pare a ne înconjura când termin de vorbit. Când planul e expus astfel, e uşor să-i observi toate lacunele. Nu e infailibil, precum o navă, cum aş vrea eu să fie. Sunt atât de mulţi factori nesiguri! Atât de multe moduri în care poate merge prost!

Faţa bătută de vreme, plină de durere, a lui Naomi e aproape imposibil de citit. Tam radiază energie în timp ce îşi încrucişează braţele şi fixează harta cu privirea, Eira înclină capul, gândindu-se, iar mintea ei ageră, ordonată, se pune în mişcare. Brig se lasă pe spate şi fixează pădurea cu privirea, gândindu-se la ceva, iar forţa lui alertă, solidă, îşi face simţită prezenţa în fiecare mişcare.

Sper să pot avea încredere în ei.

Pun bocancul în mijlocul hărţii Eirei, acoperind câteva dintre casele bandiţilor, lăsându-mi urma tălpii în inima satului lor.

— Hai să-ncepem!

Capitolul 22

Felinarele din copaci se sting.

În afară de unul.

Se lasă noaptea. Mai târziu, la fel, lumina aceea rămâne aprinsă.

E casa din copac din stânga celei aflate chiar în centru, de unde aveam noi de gând să începem. Am adus toate vreascurile în apropierea satului şi încă nu ne-a observat nimeni. Ne ghemuim împreună deasupra betelor, crengilor şi rămurelelor, focul nostru uriaş neaprins.

— *Credeţi că ştiu că venim?* şopteşte Eira.

Am crezut că o să obosim şi-o să ne moleşim pe măsură ce se lasă noaptea. În schimb, simt un soi de energie apărând în aer, între noi. Nu ştiu ce e. Hotărâre? Teamă? Nu pot să văd feţele celorlalţi în lumina slabă a stelelor şi a lunii, dar parcă venele noastre, ale tuturor, s-au prefăcut în aur, conduc electricitatea, aruncă scântei şi trec de la unul la altul.

De parcă, pentru moment, am fi conectaţi cu toţii.

— Dacă lumina nu se stinge în curând, spun eu, schimbăm planul. Începem cu copacii cei mai apropiaţi de noi şi ne croim drum spre mijloc.

Cerul nopţii e negru ca tăciunele. Curând, culoarea i se va deschide, ajungând la cel mai închis albastru.

Suntem în zori. Când se îngână ziua cu noaptea.

— Să încercăm mâine, oare? întreabă Tam.

Tonul lui e temător. Plin de speranţă.

— Nu, spun eu.

Nu ne surâd astrele, dar poate că n-o să ne surâdă niciodată. Ar putea să repună blindajul în funcţiune în orice moment. Şi unele lucruri chiar *sunt* în favoarea noastră. Nu plouă. Am reuşit să aducem toate vreascurile aici fără să fim prinşi. Suntem aproape. Atât de aproape!

Iar acum doi ani am făcut o promisiune.

Brig, Tam, Eira şi cu mine alergăm chirciţi, întrecându-ne până la casa din copac cea mai apropiată, ducând cu noi bluzele şi sacul lui Tam, pline de vreascuri. Crengile se îndoaie şi se rup de umerii mei goi în timp ce trecem pe-acolo.

— *Acum,* şoptesc eu din nou, imediat ce ajungem la baza primului copac impunător şi lăsăm vreascurile pe pământ.

Mânuim rapid bucăţile de lemn, stivuindu-le cât de iute putem. Ceea ce părea atât de mult acum pare foarte puţin în comparaţie cu masivitatea trunchiului de copac.

Iarăşi trebuie să schimbăm planul.

— Dublaţi vreascurile la fiecare pom, le şoptesc eu celorlalţi.

Suntem la o răsuflare distanţă unii de alţii, iar ei

mă ţintuiesc cu privirea. Înainte să apuc să explic – *ar fi mai bine să facem să ardă jumătate dintre copaci decât să se răspândească prea puţin* – ei scot sunete prin care-şi exprimă acordul.

Sunt de partea mea.

— Spuneţi-i lui Naomi că poate începe imediat ce terminăm noi cu prima grămadă, îi spun eu lui Brig.

Tam, Eira şi cu mine alergăm, fără zgomot, înapoi spre grămezile de vreascuri, ca să adunăm mai multe. Brig ni se alătură câteva clipe mai târziu. O luăm la goană printre copaci şi punem vreascurile la poalele lor. Am frecat cu pământ hainele pe care le purtăm, astfel încât să nu strălucească prea puternic pe lângă copacii cufundaţi în întunericul nopţii, dar tot pot să văd albul ochilor şi dinţii celorlalţi, în timp ce ne furişăm de colo-colo.

Mirosul kerosenului pe care-l toarnă Naomi se simte puternic în aer în timp ce noi, ceilalţi, ne vedem de treabă. Îl inspir adânc – acel miros de chimicale inflamabile, *cunoscut.*

Îmi aduce aminte de nava mea.

Oare bandiţii îl simt? Oare, în visele lor, se întreabă ce anume e? Îşi aduc aminte de prima navă care a ars? O să îşi aducă aminte de ce merită asta?

Noi cinci ne adunăm în pădure, cu răsuflarea tăiată. Nu mai avem vreascuri, nu mai e kerosen, în afară de puţinul rămas la plită, pe care mi-am legat-o de spate cu o curea. Nu am încredere în altcineva să

pună focurile.

— A venit momentul, spun eu.

Cerul s-a mai luminat o treaptă sau două în timp ce noi dădeam zor, iar acum pot să văd pelicula de pământ şi transpiraţie de pe membrii echipajului meu. Bandajul lui Naomi. Degetele agere, delicate ale Eirei. Gura lui Tam, cu strâmbătura sarcastică din colţ, care nu dispare niciodată. Tăietura de pe nasul lui Brig, de când a sărit de pe dragă. Zgârieturile din ultimele câteva zile şi din noaptea asta. Pădurea ne-a umplut pielea de zgârieturi de la crengi şi copaci. A gravat şi a scrijelit pe pielea noastră o limbă pe care nu o înţelegem.

Niciunul dintre noi nu a fost prins, încă.

— Te ajut eu, se oferă Brig.

— Nu, refuz eu. O fac singură.

— Te aşteptăm aici până termini, spune Naomi.

Tam se întoarce cu spatele, de parcă n-ar putea să suporte să mă vadă având în vedere ceea ce urmează să fac, iar Eira îmi pune mâna pe umăr.

— Nu, spun eu. Aşa o să aveţi un avantaj. *Mergeţi.* Vă ajung din urmă.

O ezitare. Apoi, Tam înaintează prin tufe, fără să arunce o privire în urmă sau să-şi ia la revedere. Simt energia dintre noi cum se pierde, cum dispare. Naomi îmi face un semn din cap şi îl urmează, iar Eira, după ce aruncă o privire rapidă spre Brig, pleacă şi ea.

— Pleacă de-aici, îi spun eu lui Brig. Ţine-i pe toţi

lângă tine, dacă poţi. Nu ştim ce-o să facă focul. O să vă găsesc cât de repede pot.

Nu aştept să-l văd plecând.

Mă las repede jos, la pământ. La baza copacului, gata să îmi încălzesc mâinile reci şi inima obosită cu acest foc, mă aplec. Aprind plita cu bricheta. Pâlpâie şi se trezeşte la viaţă, o flacără albăstrui-portocalie, o molie, o bătaie de inimă. O ţin aproape de vreascuri.

Flacăra se aprinde.

Nu am timp s-o văd urcând. Trec la următorul copac.

Apoi, la următorul.

Focurile trosnesc în timp ce absorb kerosenul şi mistuie vreascurile. Răsuflarea îmi răsună puternic şi sălbatic în urechi în timp ce alerg spre următorul copac. Oare bandiţii nu mă aud? Nu mă simt, nu-mi simt mirosul, gustul, nu ştiu că vin?

Nimeni, nimic nu se mişcă în case.

Îmi stă inima-n loc. Dacă sunt goale? Dacă bandiţii au reuşit să dispară cumva ca măgaru-n ceaţă? Dacă şi-au abandonat satul?

Nu sunt destul de atentă când pun al cincilea foc, iar flăcările îmi ating degetele. Şuier de durere şi-mi bag repede mâna în pământ ca să sting flacăra.

Nu-i a bună.

Îmi dau seama.

Nu mai am ce face acum.

Nu băga în seamă durerea. Mergi mai departe.

Mâna arsă îmi tremură în timp ce aprind focul la al şaselea copac. Îmi văd la lumină pielea băşicată şi stomacul mi se întoarce pe dos. Pielea s-a strâns şi e fierbinte, stratul de deasupra s-a desprins şi e carne vie. N-ar fi trebuit să sting focul cu pământ. Acum, grăunţe mici de pământ îmi intră în rană.

Tam avea dreptate. Ar fi fost cumplit să mor arsă. Mă doare de tâmpesc, dar mai am copaci de aprins.

Un zbieret răsună în noapte.

— Foc! strigă cineva, de sus, dintr-unul dintre copaci. FOC!

Vocea îngrozită a unei femei. Cineva îi răspunde, tot cu un strigăt.

Chiar *sunt* aici. În case, în copaci.

În întunericul plin de fum, mâna încă mă doare, iar luminile încep să se aprindă deasupra mea; îmi dau seama de ceva: *Nu vreau să fiu aici când se întâmplă asta.*

Când urlă şi mor. N-am fost niciodată acolo. Nici când i-a tăiat draga în bucăţi.

Nici n-am fost acolo când a murit Call.

Mai am de pornit două focuri.

Oare mă pot vedea în întuneric? Un demon chircit lângă flacăra alb-albăstrui-portocalie?

Flăcările se năpustesc asupra copacilor ca nişte îndrăgostiţi. Îi ling cu limbile lor, pâlpâie, îi ating, îi gustă, apoi…

Un vuiet mistuitor.

Am ajuns la ultimul copac. Răsuflu şuierat, pregătindu-mă sufleteşte pentru a înfrunta durerea.

În momentul de dinainte să ating vreascurile cu plita, fac altă greşeală. O mişcare de deasupra îmi atrage atenţia, şi ridic privirea.

O siluetă profilată în lumina felinarului. Cineva lasă în jos o scară.

Bineînţeles, încearcă să scape. Ar trebui să ard copacul. Dar e ceva cu forma acelei umbre.

Las plita jos, pun mâna bună pe scară.

Call?

Silueta se profilează pe pereţii de pânză. Vine mai aproape.

Ar putea fi adevărat.

Dacă a supravieţuit? Dacă eu doar am crezut că era mort? Dacă l-au luat bandiţii cu ei?

Ştii ce ai văzut Poe! Ştii că m-ai văzut mort!

Nu-mi spune că eşti mort. Call! Nu-mi spune ce am văzut!

Ideea dinlăuntrul meu e o pasăre enormă, care fâlfâie din aripi, un peşte uriaş, care se-mpiedică în propriile aripioare. De când e aici? Gândul ăsta? Speranţa asta flămândă, cu gura căscată?

Încă din prima noapte în care am văzut casele bandiţilor, am fost atrasă de ele, ca molia de flacără, deşi nu-mi stătea în fire. Poate din cauza asta.

Vin, Call!

Urc pe scară, ajung în copac. Îmi las ceva din piele

pe trepte când uit de mâna rănită şi mă folosesc de ea. Scara scârţâie uşor sub greutatea mea.

O siluetă întunecă pragul. Vine să mă întâmpine. Buzele mi se deschid, ochii mi se închid.

Call. Mi-a fost dor de tine! Mai mult decât pot spune. Sau respira. Sau trăi.

Ştii cum a fost să exist fără tine?

Deschid ochii.

Capitolul 23

Ultimul lucru pe care-l observ înainte ca silueta să mă ia de mână:

Echipajul meu.

Arunc o privire în urmă şi le văd ochii reflectându-se în tufişuri, ca ai unor animale. Mă urmăresc.

S-au întors.

Le-am spus să nu o facă, dar ei au făcut-o, *îmi pare rău!* îmi vine să spun. Am căutat trădătorul în toţi, Brig.

Naomi. Eira, Tam.

Trebuia să-mi fi dat seama că eu eram.

Capitolul 24

Întinde mâna după a mea.

În momentul ăla, văd greşeala pe care-am făcut-o.

Nu e Call.

Înalt, slab, cu ochii negri, e mai în vârstă decât a

apucat Call să fie. E bărbatul care era la conducere în noaptea în care au pus stăpânire pe prima dragă. Bărbatul care mi-a dat mesajul pe care să-l duc înapoi la Avanpost: *E ultima oară când mai lăsăm pe careva în viaţă!*

I-am văzut umbra şi l-am transformat în Call. M-am gândit la noaptea aceea, la o navă care ardea cu flăcări mari, şi m-am trădat pe mine însămi. Mi-am spus că s-ar putea să fie în viaţă Call, când ştiam că era mort.

Banditul mă apucă de mâna arsă şi mă târăşte în căsuţa din copac, şi simt durerea, simt nervii arzând, văd faţa individului care l-a omorât pe Call…

Nu e Call.

Lumina se stinge.

Când îmi revin, banditul stă faţă-n faţă cu mine. Mâinile şi picioarele îmi sunt legate. Îmi ia o clipă să mă concentrez, să privesc prin jur, în umbre, şi să îmi obişnuiesc ochii, dar când îmi dau seama unde sunt, îmi vine să râd.

Cabina căpitanului.

Sunt din nou pe nava mea.

Deşi în cabină există un pat şi un scaun, m-au sprijinit de perete, nituri şi îmbinări apăsându-mi pe coloană.

Totuşi, nu m-au omorât din prima. Şi cineva mi-a bandajat rana. Mâna mi-e înfăşurată în tifon, iar pielea

din jurul ei e curată. Restul – din ce văd eu, oricum – e jegos, sunt tot îmbrăcată în bluza pe care-o aveam pe dedesubt şi în pantalonii de uniformă, iar în picioare am bocanci.

— Câţi au murit? întreb eu.

Banditul are pielea arsă de soare şi murdărie sub unghii. Ţine cuţitul lui Brig, şi pe cel al lui Tam, în mâini.

Ar fi trebuit să-i dau un cuţit lui Brig.

Oare l-au capturat?

Şi pe ceilalţi?

Apoi observ că din buzunarul bluzei mele lipseşte obişnuita greutate a riglei lui Call. *Nu se poate.* Oare mi-a căzut din buzunar în timp ce ardeam copacii? Când urcam pe scară?

Oare a ars?

Îmi vine să-l întreb pe bandit dacă a luat-o, dar nu pot, nu fără să dau de gol cât de mult înseamnă pentru mine. În schimb, îmi repet întrebarea de mai devreme, făcând-o să pară mai exactă.

— Câţi *bandiţi* au murit?

Îmi mişc picioarele şi îmi aduc genunchii în faţă, încercând să nu intru-n panică pentru că mi-am pierdut rigla şi pentru că am fost legată în halul ăsta.

— Nu ne numim bandiţi, spune el. Ne numim hoinari.

Bagă ambele cuţite în buzunarul de la bluză.

Oare şi rigla e acolo?

Apoi se ridică şi întinde braţele, atingând tavanul jos. E un chin. Mi-aş dori să pot face la fel.

— Iar tu eşti liderul, spun eu.

E cel care era la conducere în noaptea în care a murit Call; e cel care acum ocupă cabina căpitanului – cabina *mea.*

— Acum conduc şi echipajul tău, spune el. Au fost de acord să ne ajute, în schimbul vieţilor voastre.

Se aşază la loc pe scaun, bătând cu degetele în genunchi.

— Poe Blythe. Fost căpitan al acestei nave. Proiectanta acestui blindaj. O să ne-ajuţi să-l reparăm.

Arată spre mâna mea.

— Ţi-am bandajat arsura. E gravă, dar tot o să fii în stare să lucrezi.

Se aşteaptă să-i fiu recunoscătoare? Îl studiez îndeaproape. Are multe zone cărunte amestecate cu negrul părului lui. E ras. Are o privire indescifrabilă şi gura nu-l dă deloc de gol.

— Nu o să vă ajut să reparaţi nava, spun eu.

Apoi, pun din nou întrebarea. Până nu-mi răspunde, nu încetez.

— *Câţi bandiţi au murit?*

— Mă cheamă Porter, spune el. Nu vrei să ştii câţi membri ai echipajului tău au murit, înainte să întrebi câţi dintre ai mei au murit?

— Ştiu că ai omorât cel puţin unul, spun eu. Cadavrul era în râu.

— A încercat să scape prin trapa pentru deşeuri.

Porter trage scaunul mai aproape de mine. Privirea lui e calmă, lipsită de teamă, deşi un picior i se tot mişcă în sus şi-n jos, fremătând de energie.

— Fără bocanci?

Porter ridică din umeri.

— N-a fost la fel de norocos precum prietenul tău, Tam.

— Tam nu e prietenul meu, spun eu.

O să încerc să-i acopăr pe ceilalţi cât de mult pot. E mai bine dacă Porter crede că lucrez singură.

Dar după cum ridică din sprâncene, cred că nu muşcă momeala.

— Fie că e, fie că nu e, o să-l găsim. O să-i găsim pe toţi!

Porter împinge scaunul şi se ridică din nou. De când sunt trează, e în mişcare continuă. Mă termină gândul că eu nu sunt.

— Niciunul dintre ei nu contează pentru mine, spun eu.

Adulmec aerul din cabină, încercând să simt ce nu-mi spune Porter. Oare pe hainele lui se simte miros de moarte cumplită, prin ardere, prin pârlire?

Sunt mirosuri cunoscute. Material textil ars, kerosen, altceva, ce nu prea pot să descriu, dar recunosc. Ceva rece.

Porter aruncă o privire spre mine, apoi încă una spre uşă. Îmi aduce aminte de o pasăre, care priveşte

totul, care stă cu aripile pregătite.

— Dacă repari blindajul, o să ştiu că eşti cu adevărat Poe Blythe, spune el.

Mai că-mi vine să râd. Ce joc mai e şi ăsta? Asta vrea să repar blindajul ca să-mi dovedesc propriul nume? Şi de ce ar vrea cineva să fie în locul meu?

— Toată lumea ştie că eu sunt Poe Blythe.

Mă gândesc cum arăt, probabil – părul împletit încâlcit, hainele jegoase, faţa murdară, plină de furie.

— Ai spus-o cu gura ta. Echipajul meu ţi-a spus.

— Tot echipajul ştie că Amiralul a *spus* că eşti Poe Blythe, zice el. Înainte nu te ştiau.

— Naomi mă ştia, spun eu. Secundul. Am fost împreună în celălalt voiaj.

Porter ridică din umeri.

— Nu pot s-o întreb pe ea. N-am găsit-o încă.

Neliniştea clocoteşte în mine. E un semn bun? Că n-au capturat-o în pădure? Sau e de rău? Era bolnavă. Sper că au rămas ceilalţi cu ea.

— *Tu* ştii, spun eu. M-ai văzut pe navă. Acum doi ani. *Gata.*

E prima oară când o spun. Când recunosc că ne-am mai văzut.

Că îl ştiu, şi ştiu de ce e-n stare.

Porter nu clipeşte.

— Asta nu-nseamnă că eşti aceeaşi persoană care-a construit armura.

Mă apucă de partea superioară a braţului şi se

apleacă spre mine.

— Din ce ştiu eu, Poe Blythe e un mit.

Un mit adevărat! îmi vine să spun. *Din cauza ta. Tu l-ai omorât pe Call!*

— Cu cât cooperezi mai repede, cu atât va fi mai uşor, spune Porter. N-o să mănânci şi n-o să bei până nu lucrezi, îmi dă drumul la braţ şi deschide uşa.

— Vin imediat.

— Câţi? întreb eu, în timp ce el mă lasă în urmă. Câţi au murit în incendiu?

Dispare fără să-mi răspundă.

Dar eu cred că pot să aproximez.

Pentru el: prea mulţi. Pentru mine: nu destui.

Capitolul 25

Următoarea persoană care intră e o tânără care pare cu vreo câţiva ani mai în vârstă decât mine, cu părul lung şi roşcat, şi cu o puşcă prinsă în curele de spate. Imediat ce intră, îmi dau seama că e furioasă.

Se aşază pe scaun şi-şi apropie faţa de a mea. De parcă ar vrea să arate că nu-i e teamă. Şi nu-i e – nu văd nicio urmă de teamă pe faţa sau în mişcările ei. Dar mă urăşte, şi vrea să ştiu chestia asta.

Nici măcar n-aşteaptă să vorbesc eu prima.

— Îţi lasă prietenii acolo, afară, zice ea.

Prieteni. Toată lumea foloseşte cuvântul ăsta.

Mă întreb dacă l-ar folosi cineva pentru mine.

— N-au decât să moară sau să se întoarcă pe navă, continuă ea.

Dar noi nu pierdem resurse să-i căutăm.

— Aţi încercat asta mai devreme, spun eu. Şi n-a mers. V-aţi dat seama c-aveţi nevoie de mine ca să reparaţi blindajul.

— Poate! zice ea, ridicând din sprâncene. Sau poate-ai intrat direct în mica noastră capcană când ai încercat să-ţi pun foculeţele.

Mă face să par penibilă. Nu încerc să stau mai dreaptă. Ar însemna că mă afectează ce spune ea. Dar îmi îndrept privirea spre a ei.

— Sau s-ar putea, spune ea, ca ei să te fi dat de gol. Poate te-au trădat. S-ar putea să fie la cantină acum, toastând pentru capturarea ta. Nu ştii dacă e *ceva* adevărat în tot ce-ţi spun!

Are un accent pe care nu ştiu de unde să-l iau; unul care nu prea sună ca al celorlalţi bandiţi. Când se lasă pe spate şi-şi încrucişează picioarele la nivelul gleznelor, observ că şi bocancii îi sunt diferiţi – au un design mai aerodinamic decât am văzut până acum, iar pielea din care sunt făcuţi e de calitate. Dar sunt făcuţi pentru a fi folosiţi – sunt scâlciaţi şi uzaţi. Mi-ar plăcea să-i încerc.

— Nava ia foarte mult aur, spune ea. Sistemul de minerit funcţionează în regulă.

Nava.

Încerc să afişez o figură inexpresivă, dar ceva de

pe faţa mea pare a-i arăta că înţepătura ei şi-a atins ţinta. Îmi zâmbeşte, un zâmbet care e mai puţin o expresie a unei emoţii şi mai mult o grimasă calculată.

— Pe *tine* cum te cheamă? întreb eu.

— Nu răspund la întrebarea asta, spune ea.

Îşi suflecă mânecile, încheindu-le frumos nasturii. Oare are de gând să mă lovească? Are cicatrici pe braţe. S-a ars şi ea, dar acum ceva vreme. Deşi rănile s-au vindecat, cicatricile fac să pară că o parte din pielea ei are o hartă pe ea. O invidiez pentru fiecare mişcare lejeră, pentru bluza ei albastră cu nasturi care e relativ curată, pentru părul ei lucios.

— Am auzit toate zvonurile despre tine. Umblă vorba că noi ţi-am omorât pe cineva drag într-un voiaj de-acum doi ani, şi te-ai hotărât să porneşti pe urmele noastre.

Să nu îndrăzneşti să vorbeşti despre Call!

Mă întorc cu spatele, dar ea se mută astfel încât să mă fixeze cu privirea.

— Coloniştii iau *mereu,* spune ea.

Puşca din spatele ei e îndreptată spre tavan, ca un deget care face un gest acuzator sau obscen.

— Asta faceţi voi.

— Voi nici nu vă dăduserăţi seama cum să exploraţi voi înşivă aurul, spun eu. Am jucat corect.

— Tu crezi că voi ne-aţi luat numai aur?

Se aşază la loc, dar toţi muşchii-i sunt încordaţi şi orice aparenţă a relaxării a dispărut.

— Vreau să repari nava asta, *Poe,* spune ea.

Când îmi aud numele-n gura ei, îmi vine să mă strâmb, dar mă abţin.

— Păcat că nu depinde de tine, *Lily,* spun eu.

— Nu aşa mă cheamă.

— N-ai vrut să-mi zici cum te cheamă, zic eu. Aşa că ţi-am dat numele navei mele.

— Acum e nava noastră, spune ea. Şi tu *chiar* o să repari blindajul. Iar eu o să te dau dragei de mâncare şi-o să o las să te toace mărunt.

Mă îndepărtez de perete, astfel încât să stau mai dreaptă-n capul oaselor.

— Ei, *asta-i* ceva concret, spun eu.

— Am chestia asta în plan de ceva vreme, zice Lily.

Încearcă să mă apuce de mâini. Eu încerc să le iau repede din faţa ei, dar mişcarea bruscă îmi dezlipeşte bandajul de piele şi şuier fără să vreau. Aşa că nu mă dau din nou înapoi când începe să-l dezlege, cu mişcări din degete iuţi şi pline de încredere.

— Coborâm pe puntea de minerit ca să poţi să lucrezi la repararea panoului, spune ea. Dacă încerci să evadezi, te calc pe mâna arsă. Te lovesc cu piciorul în coaste. Fac tot ce-i nevoie să fac.

Nu mă îndoiesc că ar fi în stare să o facă. Pentru că eu cred că ştiu ce s-a întâmplat. De ce mă urăşte într-un mod atât de concret.

— Blindajul meu a omorât o persoană pe care o iubeai, spun eu.

Apoi, pentru că am trăit-o şi eu, modific ultima parte.

— O persoană pe care *o iubeşti!*

Buzele lui Lily sunt o linie subţire. Privirea ei mă arde.

— Şi zi, cine-a fost? întreb eu. Tata? Mama? Sora? Un prieten? Un iubit?

Cu o mişcare rapidă, Lily se apropie de mine, micşorând distanţa mică dintre noi, aşa încât îi văd ochii, pistruii, gura curbată şi dinţii sclipind. Deşi nu-mi vine, clipesc.

— Repară-l! spune ea.

Oricât ar suna de tentant, oricât de recent am făcut greşeala de a spera că imposibilul ar putea fi adevărat – când am avut impresia că l-am văzut pe Call, acolo, viu şi aşteptându-mă –, e important să ţinem minte cum stau lucrurile.

Morţii sunt morţi.

Privirile noastre se întâlnesc.

— Ştii că nu pot.

Capitolul 26

Şi coborâm, în adâncul dragei.

În timp ce mergem în jos pe scări spre puntea de minerit, Lily şi cu mine suntem atât de apropiate una de alta, încât îi aud respiraţia în spatele meu. Pentru o clipă, mă gândesc să mă opresc în loc, să-mi las capul

pe spate şi să-i trag una în bărbie, luând-o prin surprindere şi doborând-o la podea, îmi citeşte gândurile, şi-i simt puşca apăsându-mi pe coloana vertebrală.

— Mişcă mai departe! îmi porunceşte ea.

Intrăm pe uşa deschisă din capătul scărilor şi inspir mirosurile de ulei de motor şi de pământ de pe puntea de minerit. Doi dintre maşiniştii mei şi un electrician ridică privirile, le pică feţele şi sunt şocaţi să mă vadă. Lucrează la panoul de control cu măruntaiele pe-afară, cel în care-am tras eu, şi sunt înconjuraţi de cabluri, de condensatoare şi de solenoizi. Mă întreb dacă au folosit fiecare piesă de rezervă ca să încerce să repare harababura produsă de mine.

— Vă salut, ofiţer Wray, ofiţer Lopez, ofiţer Jones, spun eu, iar ofiţerul Jones ridică mâna, cea pe care n-o are încurcată într-un pumn de fire roşii, ca să-mi răspundă la salut. Apoi îşi dă seama ce face şi lasă mâna pe lângă corp, aruncând o privire agitată spre Porter, care stă lângă el.

— Bine lucrat, ţineţi-o tot aşa! continui eu, în timp ce trecem pe lângă ei, de parcă aş fi căpitanul, de parcă n-aş fi plecat şi de parcă ei n-ar lucra acum pentru Porter. De parcă n-ar distruge tot ce am construit eu.

Ei vor să supravieţuiască. Înţeleg lucrul ăsta. Dar asta o să facă situaţia mai complicată.

— Sus, aici, spune Porter.

Ne face semn mie şi lui Lily să-l urmăm pe treptele de metal, spre platformă, spre platforma pe care Brig şi cu mine stăteam înainte ca bandiţii să pună stăpânire pe navă. Observ nişte saci enormi de pânză şi de rafie şi pachete cu scule pentru membrii echipajului, înghesuite şi proptite de balustrade. Sunt *peste tot.* Or fi cadavre? Înghiontesc unul cu piciorul. E plin de forme mai mici, cu cocoloaşe.

Aur. Oare chiar au luat atât de mult într-un timp atât de scurt?

— E fix ce crezi tu că e, spune Porter.

În vârful platformei, el şi Lily mă poziţionează astfel încât să am vedere la partea principală a punţii, nu în direcţia transportorului. Văd de sus ce muncesc şi cât aur au adunat. Recipientele de depozitare sunt pline. Au luat cupele de minerit de pe elevatoare şi le-au umplut cu aur. E plin peste tot de saci. Câteva dintre bărcuţele uşoare ale bandiţilor sunt pe podeaua punţii de minerit, şi sunt şi ele pline cu aur. Urmăresc mai departe şi observ că echipajul aruncă aur *dintr-o* cupă de minerit. E nevoie de patru oameni pentru a face asta. Aurul se răstoarnă pe podea. Bărbaţii cară cupa spre deschizătura prin care intră de obicei cupele în navă şi, spre marea mea mirare, împing recipientul gol în fluviu.

Ăştia aruncă aurul peste bord!

— Ce naiba faceţi? ţip eu, înainte să apuc să-mi dau seama ce se întâmplă.

Văd o faţă, fulgerător – cineva de pe podea îmi aruncă o privire, dar nu pentru mult timp.

Muncitorii răstoarnă a doua cupă.

— Ce-i în *capul* tău? îl întreb pe Porter.

De ce s-arunce cupele de minerit peste bord? Asta înseamnă că nu le pot refolosi. Au luat cam cât aur pot duce, dar n-ar vrea să păstreze echipamentul intact pentru încă un voiaj?

Gândeşte, Poe!

Dacă aruncă echipamentul, înseamnă că nu au de gând să mai facă un voiaj.

Asta-i tot, pentru ei. Voiajul ăsta cu draga va fi primul şi ultimul. Nu mai au nevoie de cupe. S-au burduşit cu aur.

De ce vor *ei* aur? Din motivele la care m-am gândit mai devreme, toate acele întrebuinţări pe care le au pentru el? Sau au nevoie de aur ca de o monedă de schimb? Datorează ceva cuiva?

Şi de ce să arunce recipientele *acum?* Ar putea pur şi simplu să depoziteze aurul în ele până când ajungem oriunde se duc bandiţii!

Răspunsul îmi vine repede. Pentru că recipientele sunt grele. *Foarte* grele. Vor să păstreze aurul, dar să se descotorosească de o parte din greutate.

Au încărcătura lor preţioasă, dar trebuie neapărat să grăbească mersul lucrurilor. Sunt îngrijoraţi în legătură cu ceva. Sau cu cineva.

— Vreţi să vă mişcaţi mai repede, zic eu. Şi sunteţi

prea grei.

— Singurii oameni care-au rămas la bord sunt cei de care avem nevoie pentru a păstra nava în stare de funcţionare.

Porter îşi sprijină coatele de balustrada platformei, dar privirea îi alunecă de-a lungul podelei, îndreptându-se din nou către trapa pentru deşeuri. Are cearcăne închise la culoare.

— I-am trimis pe toţi ceilalţi în faţa noastră. Când ajungem la destinaţie, o să dăm restului echipajului vostru de ales dacă vrea să rămână cu noi sau să moară.

Râd, tare şi rece.

— Deci acum le daţi oamenilor de *ales* înainte să-i omorâţi?

— E mult mai uman decât ceea ce ai făcut tu, spune Porter.

Fac un pas involuntar în direcţia lui, gata să mă năpustesc asupra lui, dar cătuşele mă ţin pe loc. Îmi alunecă înapoi pe partea rănită a mâinii şi simt cum una dintre băşici mi se sparge şi supurează.

— Voi împuşcaţi oameni pe la spate, spun eu. Noi am făcut blindajul *după* ce voi aţi ucis primii.

— Eu nu vorbesc despre ce s-a întâmplat pe fluviu şi pe drage, spune Porter.

— Păcat, zic eu, pentru că eu *exact* despre asta vorbesc!

Durerea şi furia mă fac să văd literalmente roşu în

faţa ochilor în clipa aia. Sânge, foc şi tot ce-au făcut bandiţii.

— Ascultă-mă o clipă!

Porter stă foarte liniştit şi, pentru prima oară, îl pot privi direct în ochi. Sunt căprui, ca ai mei, şi la fel de plini de furie.

— Tu ştii doar ceea ce ţi-a spus Amiralul, spune el. Varianta noastră nu o ştii.

— Eu ştiu varianta *mea!* îl contrazic eu. N-a trebuit să-mi spună Amiralul nimic despre voi. Am văzut cu ochii mei.

Îmi arde tot corpul. Stau să plesnesc. Vreau să scap din pielea asta. Vreau să ies din propria-mi minte, fierbinte, băşicată.

— Avea de gând să dea alarma, spune Porter. Nu am avut de ales.

— Asta-i o *minciună!* zic eu. Puteai să-l împuşti în picior. Să-l dobori fără să-l ucizi.

— Ce vrei să facem? întreabă Lily. Să *reparăm* lucrurile?

Îmi reproduce discuţia pe care am avut-o în cabina căpitanului.

— Ştii că nu putem!

Eu aveam dreptate atunci. Ea are dreptate acum.

Nu avem cum să remediem situaţia asta.

Morţii sunt morţi.

— Nu vrei să ştii ce-au făcut coloniştii? întreabă Lily. E mai rău decât să-mpuşti pe cineva în spate.

Nu vreau să ştiu. Cobor din nou privirea spre echipaj, care lucrează pe puntea de minerit, spre sacii grei cu aur, spre orice altceva în afară de oamenii ăştia care vor să ne spună nouă că orice am făcut noi e la fel de rău ca uciderea lui Call.

— Ai observat că nu avem niciun copil printre noi? întreabă Porter.

Chipul lui Brig îmi trece ca o străfulgerare prin faţa ochilor, expresia lui grijulie, atentă. El a observat.

— Îi ascundem, spune Porter. Departe de aici. Ştii de ce?

Bineînţeles că nu ştiu. Dac-aş putea să-mi mişc mâinile, mi-aş acoperi urechile. Îndur destule fără să-mi dea ăştia şi mai multe de îndurat.

— Amiralul vostru i-a luat, spune Lily. Ani întregi, *voi* aţi făcut raiduri. Ne-aţi luat copiii şi i-aţi dus în orfelinatele voastre.

Orfelinate.

Corpul îmi înţepeneşte. *Patul meu. Uşile grele. Ceilalţi copii. Singurătatea.* Eram atât de singură, până am dat de Call.

— Şi mai ziceţi că *noi* suntem bandiţi!

Vocea lui Porter e joasă şi furioasă.

— Nu e adevărat, spun. Eu am crescut într-un orfelinat. Şi mi-o aduc aminte pe mama. Îmi aduc aminte că am fost crescută în Avanpost înainte să moară ea.

— Aa, păi *tu* eşti de la Avanpost până-n măduva

oaselor, spune Lily, cu dispreţul răsunându-i în voce. Dar asta nu înseamnă că toată lumea din orfelinatele alea e de-acolo.

Arată spre un bărbat de jos, de pe punte, care are arma îndreptată spre maşinişti noştri în timp ce lucrează.

— El e Mac. Colonişti i-au luat fiica. Avea patru ani. Acum ar avea opt.

Lily se încruntă la mine.

— Am *văzut* când s-a întâmplat.

— Amiralul voia mai mulţi muncitori, spune Porter. Şi-a convins Cvorumul că era vorba despre o misiune umanitară. A susţinut că, dacă Avanpostul ne lua copiii, puteau avea acces la îngrijire medicală şi la învăţarea unei meserii. Puteau fi crescuţi pentru a suplimenta şi sprijini societatea Avanpostului.

Porter oftează, o exprimare prelungă a furiei şi a tristeţii.

— A spus că ar fi o viaţă mai bună pentru copii decât dacă ar rămâne aici, cu noi.

— Atunci ne-am pus în mişcare, spune Lily, dar ei ne tot găseau.

Fac un pas înapoi, împiedicându-mă de un sac cu aur. Niciunul dintre ei nu dă să mă prindă, dar mă îndrept înainte să cad.

— Ştiam o grămadă de copii din orfelinatul unde am locuit, spun eu. Niciunul dintre ei nu a spus că a fost furat.

— Colonistii îi iau când sunt foarte mici, îmi explică Porter. Le dau nişte medicamente, care îi fac să fie confuzi, apoi le spun că părinţii lor au murit. Mai târziu, memoria le revine la normal. Cu timpul, pot ajunge chiar să-şi readucă aminte de începutul raidului. Dar nu-şi aduc aminte exact cum au ajuns acolo unde sunt acum. Nu-şi aduc aminte de sfârşit.

Nu-şi aduc aminte de sfârşit.

Nu. Nu se poate să fie adevărat. Sau se poate?

— Termină-l pentru mine, a spus Call.

Call. De-asta te văd peste tot aici? Asta a fost începutul tău?

Capitolul 27

Chiar mi-ar plăcea ceva de băut.

Nişte mâncare.

Medicamente.

— Ai chiar aici, spune Lily. Totul.

Am ajuns din nou în cabina căpitanului. În cabina mea. Presupun că mă ţin aici pentru că e mică şi uşor de păzit. Şi dacă sunt încuiată aici de una singură, nu pot să conving pe niciunul dintre membrii echipajului care mi-au mai rămas să mă ajute. Nu cred că ar face-o. Dar Porter nu ştie lucrul ăsta.

Mâna mă doare atât de tare, încât tot uit să respir, de parcă faptul că-mi ţin respiraţia ar opri durerea.

Inspiră şi expiră, Poe!

În cercul de lumină de la lampă, o urmăresc pe Lily. E aşezată pe un scaun. Sunt din nou pe podea, cu spatele la perete. Pe birou se află un pahar cu apă şi o bucată din lipia uscată pe care-o numim „piuneză”, genul de pâine care rezistă mult pe durata unei călătorii lungi. Lângă pâine e pachetul cu medicamente din geanta mea, aceleaşi pastile care ne-au fost distribuite tuturor când am urcat la bord. Antibiotice. Ceva contra durerii.

E şi un creion pe birou, şi o copie după planul blindajului.

Blindajul meu.

Nava mea.

— Poţi să mănânci oricând eşti pregătită, spune Lily. Poţi să iei medicamentele. Tot ce trebuie să faci e să-ţi repari blindajul, împinge schemele spre mine.

În mod sigur, le-au luat de pe punte. Cine-o fi acolo, sus, la cârma navei, acum?

Şi motorul, îl aud. Nava e prea grea de-atâta aur. Descărcarea cupelor de minerit nu a ajutat suficient. Motorul nu sună pe cât de lin ar trebui. E o notă de forţare în tonul lui; se simte o oboseală în melodia dragei.

Nava mea se chinuie fără mine, înghit. Gâtul mi-e uscat. Stomacul îmi ghiorţăie. Mâna îmi zvâcneşte. Infecţia se împrăştie. O simt în corp, făcându-şi loc în forţă de la mână la membre, la minte, la inimă.

Nu vreau ca Lily să mă vadă adormind, să mă vadă

pierzându-mi cunoştinţa, dar abia mai rezist.

Sunt o gură uscată ca iasca, o burtă goală, o mână care arde mocnit. Asta e tot.

— Apă, mâncare, medicamente, spune Lily. Chiar aici. Tot ce e nevoie să faci e să ne ajuţi să-ţi reparăm nava.

Habar n-am ce fac. Nu sunt lider. Am încercat, iar şi iar, şi nu se termină niciodată.

Sunt extrem de obosită, aşa cum am fost imediat după ce draga s-a întors din primul voiaj cu blindajul, când Amiralul mi-a trimis vorbă că mersese perfect. M-am întors în apartamentul meu şi am dormit zile întregi.

Nu cred că mai sunt în stare să fac asta.

Call.

Nu sunt.

Îmi frec spatele de niturile de pe perete, încercând să rămân trează. Dacă adorm," dacă mă las moale „. Call va muri şi el.

Pentru că eu sunt cea care şi-l aminteşte cel mai bine. Eu sunt cea care l-a iubit cel mai mult.

O să fiu mereu îndrăgostită de el?

Oare sunt condamnată să trăiesc mereu aşa, dorindu-mi-l mereu, tânjind mereu după cineva pe care e imposibil să-l am?

Call nu e aici. Nici nu mai am rigla lui. A dispărut orice urmă a lui.

Îmi sprijin ceafa de perete.

Nu am dragoste.

În momentul ăsta, aici, pe nava pe care am pierdut-o, nici ură nu am.

— Ştiu ce încerci să faci, spune Lily, cu o voce furioasă.

Pentru o clipă, am impresia c-o să mă scuipe, c-o să urle la mine, şi aştept cu nerăbdare.

— O să mori ca să ne faci în ciudă, spune ea.

Ridic din umeri. E una dintre mişcările pe care chiar sunt în stare să le fac.

Buzele lui Lily se unesc şi devin o linie, de furie. Eu zâmbesc. Mi se închid ochii.

În ULTIMA NOAPTE din viaţa lui Call, eram sus, pe punte, căutând stele. Dar în prima noapte pe dragă, eram în adâncul ei, la datorie, ascultându-i scrâşnetul care zgâria pe creier.

— Pe mine nu mă deranjează că-s în tura de noapte, i-am spus eu lui Call. Oricum n-aş fi putut să dorm.

— Pe mine nici atât.

Avea o dâră de ulei pe obraz. Ochii lui albaştri erau cel mai profund şi viu lucru din încăpere.

Tot corpul meu vibra de pulsul dragei. Îmi reverbera la picioare; părul mi se electrizase, iar din cozile împletite îmi săreau scântei. Urcaserăm pe platforma punţii de minerit, stăteam şi ne uitam la codurile scrijelite pentru semnalele sonore şi la mesajele pe care le scriseseră alţii acolo cu mult timp

înaintea Avanpostului, când draga aparţinuse unei lumi diferite.

TE e un prost făcut grămadă, scrisese cineva. *RJ+EL,* scrijelise altcineva.

— O să ne dea ăştia jos de pe navă, i-am spus eu lui Call, la ureche, în timp ce el mă cuprindea cu braţele, apăsându-mi cu palmele zona lombară.

Inima mea bubuia lipită de a lui, şi mi-am strecurat un deget pe sub gâtul bluzei lui, atingându-i o claviculă.

— Şi e doar prima noapte, am mai spus.

— Ar fi nasol, a zis el, aşteptând, cu buzele la o răsuflare distanţă de ale mele. Oare să ne oprim?

— Nu.

Nu.

Mă trezesc cu acel cuvânt în minte, iar corpul îmi arde.

Febră. Din vis? De la rană? Sau pentru că sunt pregătită să fac ceea ce e nevoie să fac?

Arunc o privire spre birou. Mâncarea, apa şi medicamentele au dispărut. Schemele sunt tot acolo.

Acum le-aud. Sunetele care m-au trezit. E ceva de cealaltă parte a uşii. Se-aud mişcări, cuvinte rostite încet.

Mă ridic în picioare sprijinindu-mă de perete şi ridicându-mă prin lunecare.

Cine intră?

Mă las jos, în colţul în care se va deschide uşa. Aproape că n-am loc să mă mişc aici. Va trebui să fiu foarte atentă.

Uşa se deschide, încet. Cineva nu vrea să mă trezească.

Din hol plutesc mirosuri dense, îmbietoare.

Mi se înmoaie genunchii.

Mâncare.

E ceva cald. Sănătos. Proaspăt. Usturoi. Carne. Salvie?

Apoi, intră cineva pe uşă.

Nu Lily.

Nu Porter.

Tam.

Gândurile mi-o iau razna, îmi zboară prin minte.

E mână-n mână cu ei.

L-au trimis să stea de vorbă cu mine.

Mi-a adus mâncare.

Suntem la câţiva centimetri distanţă unul de altul. Are o puşcă în spate şi-o tavă plină de mâncare.

Mă caută. Crede c-o să mă găsească în pat sau lipită de perete.

În fracţiunea de secundă care-i trebuie pentru a mă găsi, fac o mişcare, sărind cu toată forţa pe care o am.

Cu un singur gest, ridic mâinile, izbind tava cu cătuşele, de dedesubt, şi arunc totul prin aer. Mâncarea e fierbinte, mă arde, îl arde, iar el ridică braţele pentru a-şi feri ochii. Îl împing pe pat, el cade,

iar eu îi iau puşca din spate. Nu e uşor, şi sunt nevoită să pun un genunchi pe el, să mă folosesc de propria greutate pentru a-l imobiliza.

Dar apoi i-o iau.

— *Poe!* spune Tam.

Nu l-ar fi trimis ei de unul singur, aşa că mă întorc spre uşă, pe care-şi face loc în forţă Lily, cu o puşcă deja îndreptată către mine.

Ţinta mea nu face doi bani cu cătuşele-astea la mâini. Nici în picior n-o nimeresc. Dar nimeresc uşa din apropierea ei, iar ea sare în spate.

Face o greşeală. N-a stat în cabinele astea la fel de mult ca mine.

Dac-ar fi intrat, eu n-aş fi reuşit să ies. Mi-ar fi putut bloca ieşirea.

Dar în situaţia dată, ies pe uşă, ea ţine puşca îndreptată spre mine, iar eu stau cu faţa spre ea, mergând cu spatele de-a lungul coridorului şi trăgând pe tot drumul, cu o ţintă catastrofal de proastă, făcând o risipă absolută de muniţie, apoi…

Dă norocul peste mine.

O dată în viaţă.

Tam vine s-o ajute pe Lily şi în clipa aia trag din nou şi nimeresc. Nu-mi dau seama pe cine. Cineva cade, altcineva se împiedică în el, iar eu…

Eu alerg.

Sunt doar câteva locuri în care să te poţi ascunde

pe o navă.

Dar…

Eu am fost pe altă navă, în altă viaţă.

Alături de Call.

Şi cunoşteam toate locurile secrete. Până la unul.

Capitolul 28

Dac-aş putea să urc treptele.

Dac-aş putea să mă apropii de puntea de comandă.

Dac-aş putea să ajung la debaraua de lângă puntea de comandă.

Dac-au lăsat debaraua descuiată.

Dacă. Iar şi iar şi iar.

Urcând treptele, adrenalina mi-o ia la goană prin vene şi mă poartă cu ea, deşi transpir mult prea tare pentru o încăierare scurtă şi vreo două şiruri de trepte. Casa scării e goală. N-a auzit nimeni împuşcăturile? De ce n-a ieşit nimeni din celelalte cabine de pe hol?

Le e prea frică?

Nu răsună alarme. Lily şi Tam nu ştiu să le pornească? Nu vor să recunoască faptul că m-au pierdut?

Aud paşi pe treptele din spatele meu. O singură persoană. Oare-am tras destul de bine ca să-l las inconştient pe unul dintre ei?

Chiar şi dacă n-a fost aşa, în mod sigur au fost

nevoiţi să se despartă. Lily sau Tam să urce, celălalt să coboare, căutând să vadă dac-am fugit spre partea superioară a navei sau jos, spre puntea de minerit. O să vrea să blocheze căile de scăpare imediat.

Data trecută, am sărit de pe punte. În seara asta n-o să fac asta. Ies de pe scări cu un etaj mai înainte şi mă îndrept spre puntea căpitanului.

E acolo o debara, una adâncă şi îngustă, cu câteva flecuşteţe prin ea. Nu ştie toată lumea de ea, pentru că, atunci când e deschisă uşa punţii de comandă – lucru care se întâmplă des, pentru ca oricine cârmuieşte vasul să audă mai bine sunetele de jos ale navei –, intrarea debaralei e greu de văzut, încetinesc când ajung la puntea de comandă. Uşa *chiar* e deschisă. Prind o secundă, arunc o privire rapidă spre puntea de comandă, complet luminată, cu noaptea întunecată la fereastră şi cu o siluetă stând înăuntru. E Porter, la cârma navei. Mi se pare că e singur, dar după aceea o umbră se apropie de el, dintr-un colţ.

Ăla-i Brig?

Oare m-au trădat, cum a zis Lily? Or fi deja toţi la bord?

Nu te lăsa distrasă.

Respiraţia mea e zgomotoasă şi greoaie, dar cred că nava mea o să acopere zgomotul. Deschid cu vreo doi centimetri şi jumătate uşa de la puntea de comandă. La fel ca majoritatea uşilor de pe navă, e o uşă glisantă, pentru a face economie de spaţiu. O mai

împing doi centimetri şi jumătate.

Oare-aud pe cineva venind pe hol?

Am ajuns la debara. Dac-aş putea să mai împing un pic uşa…

Paşi, mai aproape.

Trebuie să-mi asum riscul, închid repede la loc uşa de la puntea de comandă şi apuc clanţa de la debara. E descuiat. Aproape că izbucnesc în plâns de uşurare.

O deschid exact cât să mă strecor înăuntru.

Doamne, dă să nu mă vadă!

Sunt prinsă ca într-o CURSĂ. Ca într-un mormânt. Ca într-un cocon tăiat şi doborât.

Debaraua nu e goală, şi mă împiedic de ceva.

Mă proptesc cu mâinile în faţă pentru a-mi atenua căderea şi mă prind de un material textil gros, care mi se agaţă de faţă şi mă împiedică să mai înaintez. Mă lovesc cu genunchii de nişte grămezi tari, pline de cocoloaşe, de pe podea.

Dau orbeşte în spate cu piciorul, lovind nebuneşte, până când simt uşa, apoi o împing ca să se închidă. Un ricoşeu metalic, un *clang* şi un *clic.* S-a închis.

Sunt înăuntru.

Abia îmi trag sufletul. Un dreptunghi de lumină, subţire ca desenat cu creionul, pătrunde pe după cadrul uşii. În sfârşit, îmi desprind mâinile de materialul textil şi mă ridic iute de pe lucrul acela pe care stăteam cu genunchii.

Îmi pun mâna arsă pe piept, în încercarea de a-mi domoli inima care bubuie.

E un truc pe care i l-am arătat lui Call într-o noapte, după un vis urât.

— Inima mea nu încetează să bubuie, mi-a spus el.

— Reaminteşte-i unde e, am spus eu şi i-am pus mâna pe inimă. Reaminteşte-ţi cine eşti.

Şi-a lăsat mâna acolo, şi mi-am ţinut-o şi eu pe-a mea. Simţeam ritmul. *Call. Call. Call,* am spus în locul lui.

Call. Call. Call.

Împing grămada de pe podea cu piciorul. Imediat ce fac asta, sunt copleşită de uşurare şi-mi dau seama de ce. *E aur.* Au depozitat mai mulţi saci aici. Dar cum rămâne cu materialul textil care pare că atârnă din tavan, pluteşte, se întinde ca să mă învăluie?

Îi ating colţurile cu mâna bună. Pipăi de-a lungul lui, şi-n sus, sus, sus. E ataşat de ceva, dar o parte din el s-a desprins. Dau cu mâna de o suprafaţă netedă, dar nu e metal. Nu e la fel de rece.

E o bucată de lemn curbat.

O barcă? Şi atunci îmi dau seama. Bandiţii au depozitat câteva dintre planoarele lor aici.

Se-aude o voce, aproape de uşă.

— Du-te sus, pe punte! strigă cineva.

Lumina din jurul pragului pâlpâie, în timp ce oamenii trec în grabă pe lângă ea.

Ei cred c-am sărit din nou.

Dar nu o să fac aceeaşi greşeală de două ori.

De data asta, nu-mi părăsesc nava.

Capitolul 29

Mintea mea e un amestec de gânduri haotice care-au luat-o la goană, iar corpul se luptă cu febra şi teama.

Concentrează-te!

Ce se întâmplă mai departe? Trebuie să rămân în faţa bandiţilor, dar nu sunt sigură de strategia lor. De ce n-au pornit alarma când am evadat? Nu vor să ştie toată lumea că am scăpat, să iasă şi să mă caute?

Nu. Nu vor.

Bandiţii au făcut o greşeală strategică lăsând atât de mulţi colonişti la bord să se ocupe de bunul mers al lucrurilor pe navă şi păstrând doar atâţia oameni de-ai lor cât să ne ţină la locul nostru. Nu pot să-mi pună echipajul să mă caute – dacă mă ajută în loc să mă dea pe mâna lor? Şi mai simplu de-atât, bandiţii au nevoie ca echipajul să rămână pe poziţii şi să menţină draga funcţională.

O aud cum merge, cu motorul încă trudind. Nu aude nimeni ce-aud eu? Nava are probleme.

E ceva real – ceva ce nu pot repara, cum e blindajul – sau e prefăcătorie?

Aşa aveau de gând să mă scoată din ascunzătoare?

• • • • • •

Nu pot să stau prea mult într-un loc, altfel o să mă găsească. Dar mă doare tot corpul de oboseală.

Unde-ar trebui să merg în continuare? Pe puntea de minerit, la două niveluri dedesubt, sau altundeva?

Dacă mă duc cu un nivel mai jos, la cantina navei şi la cabine, sunt câteva locuri unde mă pot ascunde. Oare m-ar ascunde careva din echipaj în cabina lui? Ştiu unde i s-a repartizat fiecărei persoane locul de dormit înainte, dar se prea poate ca bandiţii să fi mutat pe toată lumea.

Am puşca lui Tam. Dar am şi cătuşele astea. Dacă reuşesc să ajung la bucătărie, sigur o să găsesc o furculiţă sau *ceva* cu care să le desfac. Şi Tam spunea că au destule cuţite în bucătărie.

Tam.

Dacă sunt nevoită să-l omor pe Tam?

Oare aş fi în stare?

Aud un scrâşnet, de parcă s-ar fi prins ceva ciudat la motor. Dar n-am mai auzit nava „vorbind” aşa, şi mă ajută să mă hotărăsc.

Trebuie să ajung pe puntea de minerit.

Deschid uşa debaralei, foarte, foarte încet.

Arunc o privire afară. Nu e nimeni pe hol. Ies pe furiş, închid uşa, fiecare mişcare mi-e enervant, dureros de calculată, astfel încât să nu atragă atenţia

celor de pe punte. Cine-i acolo acum? Oare tot Porter îmi cârmuieşte nava, sau a plecat să mă caute?

Din prag, aud vocea cuiva necunoscut, încremenesc.

— Ei cred că a sărit de pe punte. Dar e întuneric. N-am reuşit să o vedem în apă.

— Cineva mi-a spus că era rănită.

O altă voce necunoscută, de bandit.

— N-a mâncat şi n-a băut nimic de când au adus-o la bord.

Prima voce.

— Şi s-a ars când încerca să dea foc copacilor. Era vai de ea. Dacă a sărit din nou, s-ar putea să nu fi supravieţuit de data asta.

— Să sperăm!

Bine. Gândiţi-vă voi aşa în continuare. Gândiţi-vă că sunt jos, în râul întunecat, nu sus, la bordul dragei.

Am fost căpitanul navei ăsteia.

Acum sunt fantoma ei.

Jos, jos, jos, cu bocancii făcând cât mai puţin zgomot pe metal posibil. Trec de primul nivel şi mă îndrept spre puntea de minerit în momentul în care încep să văd lumini strălucitoare, străfulgerări în coada ochiului, puncte negre pe alocuri. Mă prind de balustradă.

Nu.

Să nu leşini aici!

Treptele sunt cel mai periculos loc pentru mine în momentul de faţă. Ar fi uşor să fiu prinsă venind sau plecând. Şi trebuie să ajung pe puntea de minerit ca să-mi fac o idee cu privire la ce se întâmplă cu motorul.

Fiind mult mai aproape, îl aud mai bine. Nu-mi imaginam nota discordantă din timbrul lui, murmurul care arată că e ceva în neregulă. Trebuie neapărat să îmi dau seama ce e. Nu putem pierde nava.

Alunec pe o treaptă şi cad, prinzându-mă de balustradă cu mâinile mele stângace, în cătuşe. Capul mi se duce pe spate şi mă lovesc de o treaptă cu o bufnitură seacă. Deşi mă doare groaznic, mă gândesc doar: *Cât zgomot am făcut?* Puşca din spatele meu e ca o coloană vertebrală externă, care se freacă dureros de nodurile coloanei mele adevărate.

Sunt o epavă. Trebuie neapărat să mănânc ceva şi să scap de cătuşele astea înainte să încerc să fac vreo mişcare.

Mă târăsc cât pot de repede pe cele câteva trepte care mă duc înapoi pe palier şi arunc o privire pe hol.

Nimeni. Nimic.

Du-te!

Intru împleticindu-mă în cantină şi mă folosesc de marginile unei mese pentru a mă ţine în echilibru. Fac prea mult zgomot, dar agonia navei încă o acoperă pe-a mea.

Bandiţii riscă în legătură cu draga. Ei au impresia

că o să reziste destul încât să-i ducă unde vor să ajungă. Dar sunt lacomi. E prea mult aur, prea mare greutate. Îngroapă draga.

Intru pe furiş la popota navei, domeniul lui Tam. Un singur felinar e aprins – protocol de siguranţă. E clar că bandiţii au încredere în Tam. Lucrează pentru ei: o altă certitudine pe care nu am cum să o ignor. Să fi fost un trădător în tot acest timp?

În pădure, mă ajuta. Ne ajuta. Aşa credeam. A votat să mergem înainte cu incendierea satului. Dar oare i-a avertizat pe bandiţi? Şi dacă *e* mână-n mână cu ei, de ce nu i-a avertizat imediat ce ne-a găsit în pădure?

Gândeşte-te la asta mai târziu.

Deschid fiecare dulap şi arunc o privire înăuntru. Sunt recipiente enorme cu apă depozitate într-un capăt al bucătăriei. Nu îmi aduc aminte unde sunt paharele şi sunt prea însetată şi grăbită ca să mă uit cu atenţie, dar plita are oale şi tigăi depozitate sub ea. Scot una şi o umplu de la robinetul celui mai apropiat recipient. Când termin, şterg oala cu marginea bluzei şi o pun la loc.

Într-un dulap sunt pungi de făină, zahăr şi condimente. În altul sunt *piuneze.* Lăzile frigorifice sunt aproape goale, mai e doar un măr sau două prin ele.

Rămân fără mâncare. Am avut destulă cât să ne-ajungă şi pentru drumul de întoarcere, dar bandiţii nu au în plan să călătorească înapoi spre Avanpost, aşa că

au folosit-o. Şi bineînţeles, acum avem mai mulţi oameni pe navă.

Odată potolite junghiurile foamei, trag de sertarele din bucătărie până când găsesc o furculiţă. Desfacerea cătuşelor necesită gândire şi mişcări precise, şi niciuna dintre astea două nu-s punctele mele forte în momentul de faţă. Mă lovesc din greşeală la mâna arsă şi simt în fiecare nerv din braţ o durere de-mi vine să urlu. Îmi muşc atât de tare buza, încât îmi dă sângele. Inima mi-o ia la goană, face tumbe.

Preia controlul.

Pun mâna bună pe piept.

Aminteşte-i inimii tale unde e. Înăuntru, în siguranţă. Reaminteşte-ţi cine eşti. Poe. Poe. Poe.

Ţinând piept durerii, abia respirând, mă concentrez pe înfigerea furculiţei pe gaura cheii cătuşelor. Încheieturile şi degetele mi se răsucesc nefiresc, chinuitor.

Poţi să faci asta.

Apăs, iar cătuşele se desfac brusc.

Lacrimi de uşurare şi durere îmi apar brusc în ochi. Scap de cătuşe şi le îndes sub gunoiul din coş.

Dar medicamente? Ar trebui să fie o trusă de prim ajutor pe aici, din cauza riscurilor implicate de gătit – tăieturi sau arsuri. Ar trebui să ştiu unde s-o găsesc. Odată ce-am devenit căpitan, am studiat tot ce-am putut despre navă. Unde sunt extinctoarele. Unde sunt depozitate piesele de rezervă. *Gândeşte!*

În dulapul de lângă plită, pe stânga.

Acolo e, înşurubată chiar dedesubtul raftului de jos. Iau trusa de prim ajutor şi o deschid. Sunt bandaje, tifon şi, da, câteva cutii cu pastile. O să observe ce iau? Iau o doză dublă de antibiotice şi analgezice, scuturând cutia ca să-mi cadă pastile în buzunar, pentru mai târziu.

Deşi e periculos să stai mult într-un singur loc, mă opresc câteva momente, sperând că analgezicele o să-şi facă efectul rapid. Trag cu dinţii de tifon şi îmi descopăr rana. E carne vie şi ustură; e galbenă, supurândă şi infectată. Scot un unguent şi mă dau pe rană, apoi pun tifon curat.

În timp ce-mi înfăşor un bandaj nou în jurul rănii, îmi aduc aminte de cum făcea mama asta. După ce cădeam. Şi îmi juleam genunchiul pe trotuarul denivelat din apropierea magazinului la care merseserăm să cumpărăm ceai – genul ăla cu gust de pădure, zdravăn, făcut dintr-o plantă comună în Avanpost. Magazinul era la nivelul al doilea al unei clădiri. Îmi lăsasem capul pe spate, ca să mă uit în sus, sus, sus, la desenul uriaş cu Amiralul, care-şi purta ceasul de aur şi-şi ţinea chipiul în mână, privind în jos, jos, jos, zâmbind şi arătându-şi dinţii perfecţi, părul dat peste cap. Atât de viguros, atât de inimos!

Dacă mama a fost acolo să-mi lege rana de la genunchi, atunci a fost cu mine şi în Avanpost. Ceea ce înseamnă că nu am fost furată. Nu am fost smulsă de

lângă familia mea. Sunt orfană, pur şi simplu. Dar, Call.

Ce altceva mi-a spus despre mama lui? Despre familia lui? Despre viaţa lui dinainte de orfelinat?

Mi-a spus, în mare, despre vise.

Am văzut un băiat care alerga, şi iar alerga.

Era un bărbat care stătea lângă un copac, noaptea târziu, cu un felinar în mână.

Mama mergea pe un câmp şi s-a oprit să culeagă trei flori.

Îmi spun că visele astea nu înseamnă nimic. Un băiat poate alerga oriunde. Avem ceva copaci la Avanpost. E adevărat, câmpuri nu-s foarte multe pe-acolo, dar, odată, Call a cules o floare mov dintre nişte buruieni crescute în depozitul de fier vechi şi mi-a dat-o.

Ce altceva ai mai visat, Call?

Nu mai e. Şi chiar dacă mă voi obişnui vreodată cu ideea, peste *asta* cum trec? Peste faptul că nu i-am ştiut niciodată, *absolut niciodată,* toată povestea? Ştiu mijlocul şi sfârşitul, dar începutul nu-l pot afla niciodată.

Dacă nu cumva e altfel.

Dacă era într-adevăr Call bandit? Dacă *a fost* furat în copilărie?

Ar putea ei să-mi spună mai multe despre el?

Bandiţii l-au omorât. I-am văzut cu ochii mei cadavrul.

Dar dacă pot afla mai multe despre Call de la

bandiţi înainte să-i dobor? O fi ăsta un motiv să lucrez cu ei? Să le intru-n joc o vreme?

Aud chinul ascuns al motorului, asprimea şi sforţarea modului în care se mişcă nava, care devine mai nou, dar foarte repede, cronică. Şi nu cred că bandiţii au făcut treaba asta cu intenţie, ca să mă oblige să ies. Sunetele sunt subtile şi transmit că se apropie probleme într-un mod pe care numai un maşinist l-ar putea observa. Pentru cineva care cunoaşte nava atât de bine ca mine, e un strigăt de ajutor.

— *Vin!* şoptesc eu.

Lumina pătrunde în fante prin pragul uşii. A intrat cineva în cantină. Ar putea fi pe drum încoace, spre bucătărie.

Nu există altă cale de ieşire.

Deschid lada frigorifică, cea cu merele. Nu are zăvor, deci ar trebui să pot să ies când vine momentul potrivit. Intru împleticindu-mă şi mă ghemuiesc înăuntru, întinzându-mă după capac, ca să-l împing astfel încât să se alinieze cu partea inferioară a rafturilor de deasupra mea.

Paşi. Bocanci. O singură persoană.

În mod sigur, oricine ar fi, a venit pentru mai mult decât ultimul măr. Poate c-o să lase lada în pace.

Zgomote. Zdrăngăneli. Oale şi tigăi.

Tam prepară micul dejun? Dar nu cred că e momentul Cred că e încă noapte.

Nu ştiu cât timp pot să rămân ghemuită aşa, cu trupul contorsionat, cu fiecare muşchi obosit şi încordat.

Cât trebuie.

Cineva vine şi trage de ladă. Când descoperă cât e de grea, oftează surprins, şi îl simt târând-o pe podea. Nu am timp să fug, să trag, sau să mă bat; nu am timp nici să mă îndrept. Aşa că fac singurul lucru care mă gândesc c-ar lua prin surprindere persoana care m-a găsit. Ridic privirea şi-i zâmbesc, deşi la ce dureri am şi la ce furie simt, pare un rânjet răutăcios, un rânjet scrijelit pe faţa mea.

— Tam, spun eu, mă bucur să te văd!

Capitolul 30

Tonul meu îl ia prin surprindere. Îmi vine să râd. L-am atacat şi am fugit, iar acum, m-a găsit ascunsă într-o ladă din bucătăria lui. Sunt mizerabilă, miros ca un incendiu de pădure şi mă port de parcă totul ar fi în regulă.

Ei, bine, Tam, îmi vine să zic, *nimic nu mai are nicio logică, nu? Vrei să-mi spui şi mie cine eşti tu cu adevărat?*

Tace o clipă, apoi răspunde:

— Şi eu mă bucur să te văd.

— Ăsta nu e fluviul tău, spun eu. Nu e aurul tău.

Nu se preface că nu ştie despre ce vorbesc, că nu

recunoaşte cuvintele din biletele lăsate în cabina mea. *Bine.* Are o faţă mai dură decât mă aşteptam. E obosit.

Cu toţii suntem şi obosiţi şi băgaţi în priză, în acelaşi timp, iar fisurile apar în fiecare dintre noi, toţi cei de pe nava asta. O să ne forţăm şi-o să cedăm; o să ne rupem în bucăţi noi şi-o să ne ducem la fund.

— Tu ai scris biletele, spun eu.

— Da.

— Ajută-mă să ies de-aici!

Întind mâna bună.

— E penibil să vorbim aşa.

Ochii lui îmi studiază repede faţa, în timp ce mă ridică. Nu prea reuşeşte să-şi ascundă şocul când vede cum arăt. Probabil că arăt mult mai rău decât ultima oară când m-a văzut el. Mă izbeşte cât e de curat; aproape că-i radiază pielea. Nu pare-a fi el cel rănit de focul meu de armă din apropierea cabinei căpitanului. Deci, oare Lily o fi căzut?

— Tu ai lăsat biletele în camera mea, spun eu. Tu ai fost, în tot acest timp.

Mă îndepărtez de el, ca să nu poată încerca să-mi ia puşca din spate.

— Dar cum ai oprit sistemul de minerit? Erai cu mine când a fost scos din funcţiune. Căutam prin camere.

Tam strânge din buze, de parcă s-ar gândi la ce şi cum să spună.

— Şi de unde-ai făcut tu rost de o copie după cheia

cabinei mele? întreb eu. Cine ţi-a dat hărţile, să scrii pe ele? Eira?

Mă sprijin de blatul din bucătărie, încercând să-mi ascund epuizarea. Nu cred că-l păcălesc pe Tam.

— Ea e celălalt trădător?

— Eira nu mi-a dat nimic, spune Tam, cu o voce scăzută.

Pare atât de cinstit, atât de onorabil! Atât de credibil! Dar e duşman, nu prieten, indiferent cât de familiar îmi pare după atâtea zile petrecute pe navă şi în pădure. În momentul de faţă, cred că eu am avantajul – eu am o armă, iar el nu are –, dar suntem în bucătăria lui, iar el ştie de unde să facă rost de un cuţit.

— Am avut totul înainte de-a pleca din Avanpost, spune el.

— Atunci cine ţi le-a dat?

— Cineva care-a fost în voiaj ele anterioare.

— Naomi?

— N-a fost Naomi, atât îţi spun, zice el.

O expresie vecină cu furia îi apare scurt pe figură.

— Dar Brig?

Îmi păstrez tonul relaxat, ca pentru o discuţie, iar Tam e încruntat şi are vocea sugrumată. S-au inversat rolurile. Acum, el e cel care-a luat foc, iar eu sunt calmă, relaxată.

— *El* era mână-n mână cu tine?

— Nu. Niciunul dintre ei nu era. Când te-au prins

hoinarii, ne-am hotărât să ne întoarcem pe navă.

Hoinarii. Nu se sinchiseşte să folosească termenul Avanpostului. L-am bănuit atât de mult timp! Oare simt vreo trădare în confirmarea faptului că e adevărat?

— Ceilalţi execută ordinele bandiţilor? întreb eu.

— Naomi încearcă să repare blindajul.

— Naomi?

Încerc să nu-mi arăt surprinderea. Credeam că o să reziste mai mult.

— Brig?

— Nu vrea să coopereze, deci pentru moment îl ţin închis. E omul Amiralului, până-n măduva oaselor.

Tam face o grimasă; e aproape un rânjet dispreţuitor. Nu-i stă bine deloc.

Omul Amiralului, până-n măduva oaselor.

Şi asta m-am întrebat mereu. Dar când îl aud pe Tam că o spune, mi se rupe sufletul. Oare Brig a schimbat taberele nu pentru că avea încredere în mine ca lider, ci pentru că Amiralul i-a cerut să mă supravegheze?

— Şi Eira?

— Hoinarii au promis că, dacă li se alătură, poate lucra la ceva nou, spune Tam. Se săturase să deseneze hărţile şi frescele Amiralului. Nu-i plăcea să fie pionul lui.

— Nimănui nu-i place, spun eu.

— Pe tine nu pare să te deranjeze.

Tam tace. Are o voce sinceră şi tristă.

— Eşti un prost dacă ai impresia că asta sunt.

Renunţ la faţadă, iar un fior de furie îmi arde în voce.

— Amiralul e mijlocul meu de-a-i omorî pe bandiţi.

— Nu vrei nimic altceva mai mult? întreabă Tam.

Şi uite-aşa, ne trezim că suntem din nou cum eram înainte, eu stârnită, iar Tam sincer, încercând să mă convingă.

— *Tu* nu vrei mai mult decât să fii marioneta bandiţilor? întreb eu, în replică.

— Nu asta sunt.

Tam vrea să înţeleg. Vrea să rezolvăm situaţia, să ieşim din ea de aceeaşi parte a baricadei. De ce?

— Ce înţelegere ai făcut? întreb eu. Ai dat nava şi echipajul pe mâinile bandiţilor. Ca să ai tu," ce? Mai mult aur?

— Hoinarii nu vor omorî pe nimeni dacă li se alătură.

Râd, cu un sunet ca un scârţâit ruginit, la fel de urât ca cel pe care îl scoate draga.

— Ai uitat că am fost în voiajul în care au spus că ne omoară pe toţi.

— S-au răzgândit.

— *Aşa* să fie? întreb eu. Deci n-a murit nimeni din echipajul nostru de când au pus bandiţii stăpânire pe navă?

Lui Tam îi pică faţa.

Asta e diferenţa dintre noi. El e bun. El regretă

când îi mor duşmanii.

— Trei am pierdut, spune el. Cadavrul ăla pe care l-au văzut Eira şi Naomi, şi încă doi. Au încercat să evadeze. De-asta au fost împuşcaţi.

— Tu de ce-ai mai venit cu noi? întreb eu. De ce-ai sărit de pe navă? De ce-ai ajutat la punerea focurilor?

— Pentru că hoinarii te voiau pe tine, spune el. M-am oferit să fiu eu cel care să te dea pe mâna lor.

— Deci tu de fapt n-ai ieşit prin trapa pentru deşeuri, spun eu. Vânătăile alea. Echipamentul avariat. Ai pus vreun bandit să te căpăcească bine? Sunt sigur că ţi-au îndeplinit dorinţa cu bucurie.

Tam respiră adânc, cu o urmă de oftică pe faţă.

— Trebuia să pară credibil.

— Ai cam lălăit-o când ne-ai dat pe mâna lor. Ne-ai hrănit şi te-ai ţinut după noi peste tot. Cu *asta* ce-a mai fost?

— Am vrut să-ţi câştig încrederea.

Tam se apleacă, apoi spune, cu o voce sinceră:

— Încercam să aflu cine eşti cu adevărat. Să văd dacă ai trece de partea noastră. De-asta ţi-am lăsat biletele în cameră. Speram c-o să te pună pe gânduri.

Face o grimasă.

— Am încercat să-ţi spun şi despre copiii furaţi ai hoinarilor. Mai ştii? Când umblam prin mormanul de gunoi al satului? Dar s-a întors Brig, îmi aduc aminte. Discutam dacă-mi cunosc sau nu părinţii. Tam se prefăcea că află lucruri despre bandiţi în timp ce

scormoneam prin resturile lor.

— De ce să-mi spui despre copii?

— Credeam că, dacă ştii de ei, te răzgândeşti.

Nu mai am nici timp, nici energie. Mă îndepărtez de blat, rugându-mă să pot să mă ţin bine pe picioare şi să îmi pot pregăti mâinile să apuce puşca din spatele meu. Nu vreau să-l împuşc. Dar în niciun caz n-o să-i permit să mă prindă din nou.

— I-ai avertizat pe bandiţi că urma să le dăm foc.

— N-am mai apucat, spune el. Mă urmăreai prea îndeaproape. Pe lângă asta, ştiam şi că hoinarii se puseseră în mişcare. Că majorităţii dintre ei li se spusese să părăsească tabăra.

— Eu nu ştiam, spun eu. Eu am crezut că sunt oameni în casele din copaci, şi tot le-am dat foc.

Tăcere.

— Şi ce te-a învăţat *asta* despre mine? întreb eu. Ce-ai aflat şi-ai putea să le spui hoinarilor?

— Nimic, spune Tam.

Nu reuşesc să-mi dau seama ce simt în vocea lui. Durere? Jale? Privirea lui o întâlneşte pe a mea.

— Hoinarii ştiau deja că eşti nemiloasă. Speram să pot afla ceva nou.

Suntem într-un impas. Niciunul dintre noi nu e dispus să cedeze. Greutatea puştii în spatele meu mi se pare apăsătoare.

— Spune-mi, zic eu, cine a oprit echipamentul de minerit?

Întrebarea mea sună a rugăminte mai mult decât mi-aş dori, aşa că-mi corectez vocea şi o fac mai fermă.

— E nava mea, spun eu. Merit să ştiu lucrul ăsta.

— A fost Owen Fales, spune Tam.

Recunosc numele, din voiaj şi de pe lista pasagerilor. Bineînţeles că-l recunosc. Credeam că-i cunosc pe toţi.

— Unul dintre mineri.

Tam aprobă din cap.

— Era unul dintre cei cu care împărţeam patul de campanie. Stând în aceeaşi cameră cu el şi lucrând cu el pe puntea de minerit, am ajuns să-l cunosc destul de bine. Mi-am dat seama că era genul de persoană care ar fi putut ceda. Am vorbit cu el într-o noapte, i-am oferit libertate alături de bandiţi dacă mă ajuta să închid sistemul de minerit când ajungeam într-un anume punct pe fluviu.

— A fost un risc, spun eu, încercând să-mi păstrez tonul degajat. Ar fi putut să spună altcuiva. Ar fi putut să vină la mine.

— Dar n-a făcut-o, spune Tam. Mă pricep să „citesc” oamenii.

Iar eu nu mă pricep. De câte ori o să mai tot sublinieze chestia asta?

— Şi s-a hotărât să se alăture bandiţilor.

— Nu, spune Tam. Se pare că, în schimb, voia aur pentru el. Şi l-am ajutat eu să fure nişte aur. Nu mi-am

dat seama c-a ascuns o parte din el în camera mea.

Pe faţă îi apare un zâmbet ironic.

— Se pare că nu l-am citit atât de bine pe cât credeam!

— Deci ai furat de la mine, m-ai trădat şi mi-ai scos nava din funcţiune.

În momentul ăsta, ar trebui să-mi apuc puşca din spate, să o aţintesc asupra lui şi să-l fac să regrete că s-a făcut trădător.

— Mai ai şi altceva de mărturisit? întreb eu.

— Nu, spune Tam. Asta ar fi cam tot.

Stăm acolo, singuri, în bucătărie, cu nava murind sub noi. Am avut impresia că Tam era prietenul meu? Făcusem greşeala asta fără să îmi dau seama? Nu mi-am permis să am încredere-n el. L-am bănuit de la bun început. Şi totuşi, am un gol în stomac, o greutate pe suflet, pentru care credeam că mă pregătisem.

Tam înghite în sec. Când vorbeşte, pare şi el gol pe dinăuntru.

— Uite ce-i! Ajută-ne să reparăm blindajul şi să punem motorul în funcţiune ca lumea. O să mutăm aurul în amonte, acolo unde trebuie să fie. Imediat ce se rezolvă asta, poţi să mergi unde vrei. Nu trebuie să rămâi cu hoinarii.

— Eu nu-mi abandonez echipajul, spun eu. Oamenii au familii acasă.

— Echipajul te-a abandonat deja, precizează Tam.

Cuvintele lui mă izbesc din plin. Încerc să nu tresar;

să nu arăt că îmi pasă; că am îndrăznit să gândesc altfel.

— Ştiu că nu se pot întoarce la Avanpost, spune Tam, cu vorbe blânde, de parc-ar vrea să atenueze lovitura. Sunt depăşiţi numeric. Şi chiar dacă, printr-o minune, şi-ar recupera într-adevăr nava, Amiralul i-ar pedepsi pentru că le-au permis bandiţilor să pună stăpânire pe ea.

Tam ridică mâna, de parc-ar da s-o atingă pe-a mea, dar s-ar răzgândi.

— Amiralul ştia ce face când şi-a ales echipajul. Nimeni din voiajul nostru nu are o familie. Cel puţin nu una de care să le pese şi care să se fi purtat frumos cu ei.

— Brig are, zic eu.

— Aşa ne-a spus el, replică Tam. Dar nu putem fi siguri că e adevărat.

Mijeşte ochii.

— Iar în ceea ce-l priveşte pe Amiral, ştim prea multe.

— Nu ştim decât despre aur, spun eu.

— Tocmai.

Nenorocitul ăsta de aur!

— Bandiţii fac pe mironosiţele că noi distrugem râurile ca să explorăm aurul, spun eu. Dar şi ei îl vor.

— Ei nu sunt ca Amiralul, spune Tam. Ei au *nevoie* de aur.

— Pentru ce?

— Chiar tu ai spus-o în pădure, spune Tam. Are o grămadă de întrebuinţări. Drept conductor şi aliaj. Nu se alterează. Din toate motivele astea.

Eu clatin din cap.

— Aşa o fi, parţial, dar nu cred.

Mă încrunt.

— Nu sunt *chiar* atât de mulţi bandiţi. Ar putea să se descurce mult timp cu puţin aur.

Fac presupuneri, dar e ceva în legătură cu faţa lui Tam, cu ţinuta lui, care mă face să cred că mă apropii de adevăr.

— Deci, probabil că au de gând să-l dea altcuiva.

Dar cui? Şi pentru ce?

Tam nu pierde însă nici măcar o clipă. Are deja un răspuns.

— Palingeneză, spune el. Ştii ce e?

E un cuvânt complicat. N-am mers destul la şcoală încât să învăţ ceva atât de pompos. Dar nu-s proastă. Ştiu că *geneză* înseamnă „început”.

— Înseamnă renaştere, spune Tam. Creare din nou.

El se apropie cu un pas, iar eu ridic mâna arsă.

Înapoi.

Îl vreau acolo unde e. Am nevoie de spaţiu ca să mă gândesc la asta.

Ce vrea Amiralul să re-creeze?

— Pe el însuşi, răspunde Tam, de parc-aş fi pus întrebarea cu voce tare. Oamenii credeau pe vremuri că se poate folosi aurul ca să se regenereze lucruri

distruse şi fiinţe moarte. Credeau că, dacă s-a transformat ceva în cenuşă, se poate folosi aurul drept catalizator pentru a-l readuce la forma dinainte. Îi spuneau alchimie.

Readus din cenuşă. Dac-ar fi să se poată face asta, s-ar putea reconstrui o navă care a ars. Ar putea fi reînviată o persoană care a murit.

— E ridicol, spun eu. Nu poate fi reînviată o persoană care a murit.

Dar cum ar fi? întreabă o pasăre a speranţei în mintea mea. *Cum ar fii dacă s-ar putea?*

— Umblă zvonuri cum că Amiralul ar fi făcut-o deja o dată, spune Tam. Unii hoinari spun că a trăit mai mult decât orice om.

— Eu nu cred asta.

— Nu trebuie să crezi asta ca să crezi că e posibil ca Amiralul să vrea aurul ca să încerce asta, subliniază Tam.

— Amiralul nu e nebun, spun eu. E pragmatic.

Dar un gând persistent îi tot dă ghes minţii mele. E adevărat că a devenit obsedat de scormonirea râurilor ăstora.

— Un spion de-ai hoinarilor a văzut documentele de pe biroul Amiralului, spune Tam. Dosarul era intitulat „Palingeneză” şi în el erau detaliile acestui voiaj, alături de poveşti şi legende despre oameni înviaţi din morţi.

Îl cunosc pe Amiral. Genul ăsta de lucruri – mistice,

magice – nu îi stă în fire. E un om cu picioarele pe pământ, care ştie bine miza, care e prezentul. Nu-i stă în fire să viseze la lucruri imposibile.

Mie nu-mi stă-n fire să visez la lucruri imposibile.

— Poe.

Vocea lui Tam e din nou plină de căldură. Mijesc ochii şi se corectează.

— Îmi pare rău, căpitane Blythe! Vreau să te-ntreb despre prietenul tău care a murit.

Mă bag în faţa lui, îl apuc cu mâna bună de guler şi îl trag mai aproape.

— Să nu îndrăzneşti să vorbeşti despre el! şuier eu.

Tam ţine mâinile ridicate.

— E doar…

— Să. Nu. Îndrăzneşti!

Nasul meu aproape că-l atinge pe al lui. Îi simt mirosul curat, de săpun, mere şi pâine.

— Îmi pare rău, spune Tam, încet, îmi pare *rău!*

Îi dau drumul, încerc să-mi recapăt stăpânirea de sine. Îl asaltez cu tot ce-mi trece prin minte, încercând să evit orice întrebări sau discuţii despre Call.

— De ce, Tam? întreb eu. De ce toate astea? De ce să trădezi Avanpostul? Ce să ştii tu despre bandiţi? Nici măcar n-ai mai fost plecat în vreun voiaj.

În momentul în care cuvintele îmi ies pe gură, îmi trag sufletul.

Bineînţeles.

E atât de evident!

— Eşti unul dintre copiii furaţi, nu-i aşa?

Tam clatină din cap.

— Nu sunt, spune el. Dar vreau să-i ajut. Şi echipajul nostru. Vreau să plecăm *cu toţii* de-aici.

— Şi-aici sunt inclusă şi eu?

Nu înţeleg. De ce încearcă să mă ajute? De ce n-a tras semnalul de alarmă? De ce îşi bate capul să mă facă să mă răzgândesc?

— Da.

— De ce?

— Pentru că vreau să vii cu noi.

Înghite în sec.

— Te admir.

Mă priveşte într-un fel care-mi aduce aminte de Call. Dar Tam n-are cum să se refere pe bune la ce cred eu că se referă. Call şi cu mine ne ştiam de ani întregi, Tam mă ştie de doar câteva săptămâni.

Tam râde. Blândeţea de-acum câteva clipe a dispărut, iar tonul lui mă lasă fără replică.

— Nu eşti singura care-a văzut lucruri pe care n-a cerut să le vadă, spune el. Lucruri pe care şi-ar dori să le uite. Nu sunt mai tânăr ca tine.

Îl privesc în ochi şi ştiu că are dreptate.

Capitolul 31

— Ce anume ai văzut? întreb eu, îmi dau seama că Tam nu se referă la lucrurile pe care le-am văzut

împreună – la cum au pus bandiţii stăpânire pe navă, la focurile din copaci. E ceva mai profund. Ceva mai vechi. Apoi se întâmplă.

Motorul *urlă.*

Nu mă gândesc.

Că m-ar putea prinde cineva.

Că Tam ar putea încerca să mă oprească.

Că asta-i o neghiobie şi o tâmpenie, şi dă de gol cine şi unde sunt.

Fug, şi-atât.

Spre puntea de minerit.

Nu-l pot salva pe Call. Nu ştiu cum să salvez nici măcar un singur om de pe lumea asta.

Dar nava mea.

Nava mea ştiu să o salvez.

Deschid uşa care duce spre puntea de minerit şi o trântesc.

— O să strici motorul, spun eu. Opreşte-l *acum!*

Naomi ridică privirea spre mine şi face ochii mari din cauza şocului. N-am timp pentru ea. Ar trebui să-şi vină în fire. Să nu îi ajute pe bandiţi. Să nu strice motorul în halul ăsta.

Să nu creadă c-o să renunţ la navă.

— *Opreşte motorul!* strig eu, iar Tam e lângă mine, şi sunt arme îndreptate spre mine din toate direcţiile.

Mă uit în sus: Lily stă pe platformă.

— Lily! strig eu. O să te ajut! Dar trebuie să opreşti motorul!

Lily mă urăşte. Se vede şi acum, când priveşte fix în jos, apucând balustrada cu mâinile. Apoi îl văd: un bandaj înfăşurat în jurul umărului, în zona în care trebuie s-o fi zgâriat glonţul meu. Dar stă în picioare. E în regulă.

— Unde-i Porter? strigă cineva.

— N-aveţi timp să-l aduceţi! spun eu.

Nava se hotărăşte să demonstreze ceea ce spun eu, mişcându-se greoi, inevitabil. Probabil că nu mai funcţionează unul dintre propulsoare. Înjur în gând.

— O să *ardeţi motorul!*

Chiar în timp ce spun asta, motorul începe să scoată fum, să-şi arate furia – pe faptul că e obligat să facă totul să meargă, pentru toată lumea –, în fuioare care ard mocnit în aer. Mirosul de ozon e apăsător.

— O să îl *ardeţi de tot* şi ne scufundăm!

— Faceţi-o! ordonă Lily echipajului. Opriţi motorul!

Naomi ezită. Banditul de lângă ea îi dă un ghiont cu puşca.

— *Acum!*

Lily e la jumătatea treptelor de pe platformă, cu puşca pregătită.

Naomi bagă mâna în panoul de control principal, care încă are nişte fire desprinse care ies din zonele reparate prin improvizaţie. Trage de un levier. Motorul se învârte cu un ultim urlet, apoi se opreşte. Draga nu

mai e propulsată. Ne-am oprit.

— Duceţi-mă la Porter! spun eu. O să fac asta. Vă ajut să reparaţi nava.

Lily traversează încăperea cu paşi mari, iar bocancii ei fac mult zgomot în liniştea navei epuizate.

— O duc eu.

Arată spre puşca din spatele meu, de care eu uitasem în ultimele câteva clipe.

— Mâinile sus! Mac, ia-i puşca!

Ridic mâinile, iar unul dintre bandiţi îmi ia puşca din spate.

— Hai să mergem!

Lily îşi aţinteşte propria puşcă asupra mea.

— Unde? întreb eu.

— Sus, spune Lily.

Bineînţeles. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Unde sunt toate fantomele. Am mai trecut prin asta. Credeam că nu mai sunt în stare să o fac.

Ăsta nu e fluviul tău, scria pe bilete. *Ăsta nu e aurul tău.*

N-o fi.

Dar asta *chiar* e nava mea.

Capitolul 32

O fantă de lumină a semilunii intră şi iese de după norii grei; vântul îi trimite să navigheze parcă pe un cer argintiu-închis, presărat cu stele. Mirosurile nopţii, ale

ploii şi ale navei îmi umplu plămânii. Înghit aerul şi respir cât de adânc pot, ca să iau mai mult. Am avut dreptate. Încă e noapte.

Modelele blindajului meu au profunzimi şi nuanţe în lumina asta. Au un aspect aproape ornamental.

Porter se întoarce cu faţa spre noi. Ţine un felinar. Oare se uita peste margine, încerca să-şi dea seama unde suntem, de ce ne-am oprit?

Mă întreb dac-ar trebui să spun ceva. Oare să-i cad la picioare? Să ridic mâinile? Nu ştiu sigur cum să mă predau.

Aşa că nu mă predau.

— A început să ardă motorul, spune Lily. L-am oprit.

— Bine.

Vocea lui Porter e obosită şi sunt surprinsă să descopăr că lasă să se audă asta în prezenţa mea.

— Şi am găsit-o pe Poe, mai zice Lily.

— Am înţeles, răspunde Porter, sec. Unde era?

— A venit pe puntea de minerit, spune Lily. Ne-a spus să oprim motorul, că-l ardem. Zice că ştie cum să repare draga.

— Îţi mulţumesc, îi spune Porter lui Lily. Poţi să te întorci jos.

Mă priveşte.

— Chestia asta o să dureze mult?

— Nu. Niciunul dintre noi nu are timp.

— Nu sunt sigură că asta-i o idee bună, spune Lily.

Dacă plec, rămâneţi doar voi doi aici sus.

— Nu am armă, subliniez eu.

Oare ea crede că eu l-aș putea omorî cu singura mea mână bună?

Oare *chiar* aş putea?

— E-n regulă.

Porter face un semn cu capul spre Lily.

— Au nevoie de tine pe puntea de minerit. Vin şi eu imediat.

Lily se răsuceşte pe călcâie şi dă să plece.

Unii oameni ard mereu.

— Ăsta e locul în care l-am ucis, spune Porter după ce pleacă ea.

Aşteaptă.

— Nu.

Fac un pas în direcţia lui Porter.

— El nu a murit pe nava *asta.*

Porter ţine felinarul astfel încât lumina să se reflecte pe şi de pe feţele noastre. Jocul umbrelor îl face să pară mai în vârstă. Mă întreb dacă lumina îmi face şi mie asta. Eu chiar *sunt* mai în vârstă, cu o sută de ani mai în vârstă decât eram în noaptea în care a murit Call.

— De ce-aţi distrus cealaltă dragă?

— Mai întâi am luat aurul, spune Porter. N-avea rost să-l lăsăm să se irosească. Fluviul era deja nenorocit tot. Dar am ars nava pentru ca să n-o mai poată folosi colonişti. N-am ştiut că aveaţi o a doua dragă.

— Trebuia să vă fi dat seama că Amiralul nu avea să se dea bătut, spun eu. E de neclintit.

— La fel eşti şi tu.

Amiralul. Liderul nostru hotărât, cu sânge fierbinte şi încăpăţânat, figură legendară, şi totuşi atât de meticulos de uman. Faţa lui roşie, ochii lui albaştri, hainele lui de muncitor cu ziua. Aproape că-l aud în ureche, spunându-mi că are-n minte şi în inimă tot ce e mai bun pentru Avanpost, că suntem cu toţii copiii lui. Uniunea ne-a abandonat, primul Amiral ne-a luat sub aripa lui, şi la fel face şi el. Asta fac Amiralii – adună.

Amiralul meu e la putere de când mă ştiu eu şi totuşi pare că nu îmbătrâneşte mai deloc. Oare *chiar* a reuşit să facă vreo magie? Mi-l imaginez stând renăscut într-un morman de cenuşă, cu sângele picurându-i de pe dinţii placaţi cu aur. Zâmbeşte, se şterge cu mâneca la gură, se ridică şi întinde mâna, să-i fie strânsă cu dragoste şi spirit fratern.

— Se îndreaptă spre noi.

Vocea lui Porter se aude brusc în întuneric. E un uruit scăzut, precum tunetul, se simte răcoare în aer, iar pe mine mă trec fiorii.

Amiralul părăseşte rar Avanpostul. De ce acum? O *fi* auzit c-au pus bandiţii stăpânire pe navă? Cum? N-am mai ţinut legătura cu Avanpostul dinaintea împletiturii de pe fluviu.

— Oare ştie că am pierdut nava?

— Nu cred.

Porter mută felinarul în cealaltă mână.

— Cred că mereu a avut de gând să se întâlnească cu draga la finalul voiajului, deşi nu ţi-a spus nici ţie, nici vreunui alt membru al echipajului.

— Nu înţeleg, spun eu. De ce s-ar întâlni cu noi? Planul era să-i ducem noi aurul înapoi la Avanpost.

— Noi credem că el merge în acelaşi loc în care mergem şi noi, spune Porter, îmi aduc aminte ce mi-a spus Tam. Că Amiralul a ales cu grijă echipajul, că e alcătuit din oameni cărora n-o să le simtă nimeni lipsa. Oare ce o avea de gând?

— Spionul nostru raportează că Amiralul a plecat la drum cu o grămadă de paznici şi de arme, spune Porter. Noi credem că sunt pentru a păzi aurul şi a escorta draga de-a lungul fluviului. Dar n-o să ezite să le folosească pe noi dacă află că am luat nava.

Oare Porter spune adevărul? Cum pot afla cu siguranţă?

Nici măcar nu ştiu care vreau să fie rezultatul. Îmi vreau nava înapoi. Vreau ca Amiralul să ne ajute să luptăm cu bandiţii. Dar nu vreau să-mi ia nava. Sau să pedepsească echipajul.

— Nu mai ai timp, spune Porter.

În spatele lui, norii se mişcă, iar lumina se modifică.

Undeva jos, dincolo de orizont, e un soare, care aşteaptă să se înalţe.

— Nu te-am vânat când ai sărit. Te-am ţinut în

viaţă până acum. Dar ai devenit un risc inutil.

— Deci ori repar blindajul, ori mă omori, zic eu. De parc-ai putea să ne omori pe toţi.

— N-o să omor pe nimeni decât dacă nu cooperează, spune Porter.

Eu scuip cuvintele:

— „E ultima oară când lăsăm pe careva în viaţă!”

E linişte pe navă.

Faţa lui Porter se profilează în lumina lămpii. Cred că îl aud oftând.

— Îţi aduci aminte ce ţi-am spus înainte de asta?

— „Să-i spui Amiralului tău că ne-am săturat să mai ia de la noi”, spun eu.

— El ni l-a luat pe Call.

— *Nu!*

Minciuna mă înfurie peste măsură.

— Nu vi l-a luat. *Tu* l-ai împuşcat pe Call!

— Gărzile Amiralului ni l-au luat pe Call când era copil, spune Porter. Noi nu ne-am dat seama pe cine omorâserăm până n-aţi plecat voi şi n-am apucat să vedem cadavrul bine.

Înghite în sec.

— Chiar şi aşa, nu eram siguri. De-a lungul anilor, se schimbase. Dar mama lui şi-a dat seama când l-am adus acasă.

Cu părul ars de soare. Mergea pe un câmp şi a cules trei flori.

— Unde e acum? întreb eu.

Îmi tremură mâinile.

Poate-aş putea s-o văd. Poate-am putea vorbi.

— S-a prăpădit, spune Porter. A murit la câteva luni după ce-am adus cadavrul acasă.

— Dar tatăl lui Call... Trebuie să mai fi rămas cineva! Cineva care să-l cunoască!

Te rog!

— A murit înainte de naşterea lui Call.

Porter îşi mută greutatea de pe un picior pe altul. E cea mai lungă perioadă în care l-am văzut stând într-un singur loc.

— Fraţi sau surori?

— Nu avea de niciunii.

— Stai aşa, spun eu, dându-mi seama de un lucru pe care-ar fi trebuit să-l observ mai devreme, din clipa în care Porter a vorbit despre Call. De unde-i ştii numele?

Nu i l-am spus nimănui de-aici. Naomi nu l-a spus în pădure, când a vorbit cu ceilalţi. Dar i l-a spus lui Porter?

— Era numele pe care i-l dăduse mama lui. Coloniştii l-au lăsat să şi-l păstreze măcar pe-ăsta.

Coloniştii l-au furat pe Call. Bandiţii l-au omorât.

Îmi vine să-l împing pe Porter peste punte, să-i dau cu felinarul în cap, să-l zgârii pe faţă. Call era de-al lor şi l-au *ucis.* Iar familia lui Call nu mai e. Până şi posibilitatea de a-i cunoaşte mi-a fost furată. Credeam că nu mi-am dat voie să fiu sigură de asta, dar faptul

că-mi simt inima sfâşiată îmi arată că mi-am dat. Am îndrăznit să sper din nou, un pic. Nu c-aş fi putut să-l recuperez pe Call. Ci familia lui. Oameni care l-au iubit.

Nici asta nu-i pentru tine, par a-mi spune stelele.

Oare o să mă vindec vreodată?

— Ai de gând să ne ajuţi? întreabă Porter.

Mintea mi-o ia razna, cu gândul la navă, la blindaj, la Avanpost, în depărtare, ascuns vederii, la casele din copaci, la cadavrul unui băiat pe o altă navă, la căruţele de pe drum.

Oare pot să cred ce spune Porter despre Amiral? Despre Call? Despre orice din toate astea?

În cine *pot* să am încredere?

În nava mea. Dar în mine?

— Depinde, spun eu.

— De ce anume?

— De cât eşti de lacom, răspund eu.

— Nu sunt la fel de lacom ca un colonist, spune Porter.

Râd. Râsul îmi răsună în noapte, iar eu îmi încrucişez braţele.

— Dacă-i adevărat, atunci o să scăpăm cu bine. Soluţia-i simplă.

— Care-i soluţia?

— Dacă-l depăşeşti pe Amiral, spun eu, n-o să fii nevoit să te lupţi cu el. N-o să conteze deloc toate gărzile şi armele-alea.

— N-avem cum să-l depăşim.

— Lăsaţi aurul, spun eu. Lăsaţi şi nava. Treceţi în bărcuţe. Şi *fugiţi*!

O pauză.

— Nu putem să facem asta, spune Porter. Ne trebuie tot aurul, iar nava e singura modalitate prin care putem să transportăm atât de mult.

Las cuvintele lui şi înţelesul lor să rămână în aer.

Eşti la fel de lacom ca noi.

— Am înţeles, spun eu, în cele din urmă. Atunci, sunteţi morţi.

— Repară blindajul, îmi zice el. Aşa avem şanse mai mari să ne luptăm cu ei şi să-i ţinem la distanţă.

— O să ne ia prea mult timp. O să ne prindă înainte să apucăm să terminăm.

— Deci nu ai de gând să ne ajuţi, spune el.

Are o puşcă în spate. M-ar putea termina oricând.

— Ba am, spun eu. Mai e o opţiune. Un lucru pe care poţi să-l faci ca să fugi cu nava şi să păstrezi şi aurul.

— Şi cam care-ar fi ăla?

— Ce mai poţi s-arunci, care-i greu? îl întreb eu pe Porter, provocându-l şi învăluindu-mi cuvintele în repezeala şi certitudinea din voce.

— Ţi-am spus deja, zice el. N-o să omorâm pe nimeni care cooperează. Cei mai mulţi dintre colonişti au cooperat.

— Nu asta propun, spun eu.

Şi e un prost dacă are impresia că, dacă se

descotoroseşte de câteva trupuri, îl încălzeşte cu ceva. Corpurile umane sunt nimic în comparaţie cu greutatea aurului.

— Ce vrei, să-ţi zic pe litere?

— Te rog, spune Porter.

— Blindajul.

Arăt spre mecanismele care sclipesc în lumina lunii, spre dinţii de metal, mereu flămânzi după mai mult. Spre arătarea asta pe care-am făcut-o.

— De el să scapi.

Capitolul 33

Ce o laşi să facă? întreabă Lily, revoltată.

Porter îmi dă un aparat pentru tăiat metalul. Rezist impulsului de a-l porni acum, de a-l lăsa să scoată scântei care să-i orbească.

— Mac are ordine să stea cu ochii pe ea, spune Porter. Dacă e nevoie, va trage.

— Aş putea s-o supraveghez *eu,* propune Lily. Sau să fac chiar eu asta. Nu e nevoie să-i dai o armă.

Porter nu îi bagă în seamă remarca.

— Ştie cum e alcătuit blindajul mai bine decât oricine altcineva, îi explică el. Va reuşi să îl demonteze mai repede.

Îi dă şi lui Naomi un aparat.

Noi ştim să ne descurcăm cel mai bine, dar sunt sigură că Lily nu e singura neliniştită în privinţa asta.

Bandiţii şi membrii echipajului chemaţi de Porter sus, pe punte, ca să ajute cu demolarea blindajului, par cu toţii prudenţi. Porter are de gând să amestece apa cu uleiul, punându-ne să lucrăm împreună.

— Dacă dăm jos blindajul, o să rămânem prea vulnerabili.

Lily strânge pumnii de furie.

— Ştiu că ea îl poate repara.

— Ai dreptate, spun eu. Dar cum Amiralul e pe drum, nu mai avem timp.

Îi zâmbesc lui Lily.

— Şi se pare că nu sunteţi dispuşi să renunţaţi la aur. Aşa că asta e ultima noastră opţiune.

Expresia lui Naomi, în timp ce mă urmăreşte, e prudentă, de parcă ar cântări ceva în minte. De parcă nu i-ar veni să creadă ce fac. Că-mi trădez propria creaţie.

— Hai să scăpăm de el, îi spun eu. Cât de îngrijit şi de curat se poate.

Avem trei aparate de sudură şi tăiere la bord. Au fost concepute ca să ajute la reparaţiile de la bord, nu la demolări. Dar o să meargă pentru asta.

— N-avem niciun motiv să avem încredere în ea, fumegă Lily.

— Ajunge! spune Porter. Pierdem timp de pomană!

— E cea mai mare şansă pe care-o avem.

M-am spălat pe păr în baie şi mi-am dat jos tot pământul din pădure, şi port schimbul de haine care

mi-a rămas în cameră. Am mâncat mâncare adevărată la micul dejun, am luat medicamente şi am dormit o oră.

Mă simt… numai fericită nu. Chiar deloc.

Încă de când i-am zis lui Porter de blindaj, am fost plină de un *ceva* anume, dezlănţuit. Ceva sălbatic şi liber, înspăimântător, revigorant şi plin de furie.

Amiralul vrea să-i omor pe bandiţi şi să-i aduc aur. Porter vrea să repar blindajul şi să-l trag pe Amiral în piept.

Liderii ăştia. *Bărbaţii ăştia.* Insistă şi iar insistă, mă prind la colţ, se ţin după mine, îmi blochează ieşirea şi-mi cer imposibilul. Dar o să le scap printre degetele hrăpăreţe şi o să-i las fără nimic.

Amândoi au jucat un rol în moartea lui Call, deci n-au decât să plătească *amândoi.*

Lily încearcă să apeleze pentru ultima oară la Porter.

— A întârziat cu bună ştiinţă reparaţia blindajului. De unde ştii că nu asta a avut de gând în tot acest timp? Poate că n-a fost *chiar aşa* surprinsă când i-ai spus că vine Amiralul. Poate că trăgea de timp pentru ca el să poată să ne-ajungă din urmă. Poate că asta face şi acum.

Uşa care duce pe punte se deschide.

Iată-l.

Cel pe care-am cerut să-l văd.

Două gărzi îl târăsc pe Brig pe punte. Trebuie să-şi

aplece capul când intră pe uşă, aşa cum am făcut şi eu, aşa cum a făcut şi Call. Bandiţii nu sunt prea blânzi şi-l îmbrâncesc pe Brig spre Porter, dar Brig nu se împleticeşte. Ochii lui, când îi întâlnesc pe-ai mei, sunt limpezi, dar obosiţi. Tăietura de pe nasul lui e o linie roşie, curată. Nu l-au lăsat să se bărbierească, deci are o umbră de barbă şi părul îi e mai neîngrijit decât l-am văzut vreodată. Obrajii-i par supţi, de parcă timpul în care n-a mâncat a început să-l roadă pe dinăuntru. Şi totuşi, primul cuvânt care-mi vine în minte când îl văd nu e *bătut, obosit sau frânt.* E *reţinut.* Nu de către bandiţi. În el însuşi. *E omul Amiralului, până-n măduva oaselor,* a zis Tam.

Oare aşa să fie Brig?

— E adevărat? întreabă Brig, cu o voce scăzută şi cunoscută.

— Scăpăm de blindaj.

Ţin aparatul de tăiere ridicat.

— Bandiţii nu au experienţă cu chestiile astea. Ştii să foloseşti una de-asta?

Brig n-a lucrat în depozitul de fier vechi cum am lucrat eu. Şi tot e cel mai probabil să fie el câinele de pază al Amiralului. Dar vreau să văd ce-o să facă. Ce-o să spună.

Oare o să mi se alăture?

Jur că-i văd un licăr de zâmbet pe buze, o flăcăruie în ochi.

— Da, spune el.

••••••

Câteva minute mai târziu, Brig, Naomi şi cu mine atârnăm de frânghii de pe o parte a navei. Mac şi alţi doi bandiţi ne păzesc cu armele. Un alt bandit îl amarează pe Brig, Lily se ocupă de Naomi, iar Porter mă coboară pe mine. Cred că a considerat că oricine altcineva s-ar putea să mă arunce în apa învolburată a fluviului, de dedesubt.

Poate că ei trei *chiar* o să ne lase să cădem. Ar putea. Ar fi o modalitate simplă de-a scăpa de căpitan şi de secunzi dintr-o lovitură. Cu o mână tot bandajată şi înfăşurată, nu sunt la fel de agilă şi de rapidă cum mi-ar plăcea să fiu. M-ar putea doborî uşor.

Brig şi Naomi au aparatele. Funcţionează cu acetilenă şi cu oxigen în stare gazoasă din rezervoarele mici, iar când flăcările sunt aprinse, scuipă scântei aprige. Ţin în mână un creion cerat, pe care-l folosesc ca să marchez cele mai bune locuri în care să facă ei tăieturile. Imediat ce termin de marcat, o să folosesc şi eu un aparat. În toată draga, echipajul atârnă de frânghii, tăind cu ferăstraie, lovind cu ciocane, folosind tot ce le pică-n mână. Răngi. Chei. Deşurubează şi scot din balamale; se îngrijorează în faţa acelui puzzle creat de mine cu ani în urmă, la Avanpost, în siguranţă.

Dar blindajul e zdravăn. Solid. Nu cedează uşor.

Aud bombăneli şi înjurături murmurate, şi înghesui

creionul cerat în buzunarul de la piept.

— Brig, spun eu, dă-mi aparatul tău un minut.

Are mânecile suflecate şi văd arsuri de la aparatul de sudură pe braţele lui în timp ce-şi croieşte drum spre mine, apăsând pe lateralul navei cu bocancii pe când înaintează.

— Ce faci? strigă Mac, privind în jos.

— Vreau să încerc, spun eu, trăgându-mi mănuşile de piele ca să-mi protejez mâinile.

Brig îmi dă creionul şi torţa, cu grijă.

Aduc flacăra pe semnul de pe metal. Transpiraţia îmi picură pe spate în timp ce fac tăietura, împingând cu ghetele în partea laterală ţepoasă, zimţată, a navei mele. Aparatul şuieră şi aruncă scântei; oamenii lovesc draga peste tot în jurul meu, cu toţii aruncaţi în luptă deşi cu alegerile pe care noi şi ceilalţi le-am făcut.

Apoi, cedează. Oare scârţâie?

Mă desprind la fix.

Blindajul cade. Mişcarea pare lentă; parcă mă scufund cu ea, prăbuşirea greoaie, inevitabilă trage ceva în mine. Mă ţin mai strâns.

Nu te lua după ea în jos.

Jos, bucata de blindaj cade în apă precum o piatră supradimensionată aruncată de un copil.

Oare-i ajut pe bandiţi să meargă mai repede? Sau îi dau Amiralului şansa de a mă ajuta să-i termin? Poate voi reuşi să-i distrug pe amândoi, pe Porter şi pe Amiral, pe oamenii care l-au omorât pe Call. Îi aduc

laolaltă, îi las să se omoare între ei, şi scap prin crăpături.

Oare o să meargă? O să reuşesc în sfârşit să fug?

Nu sunt complet sigură de ce face oricine de pe dragă ceea ce face. Şi aici mă includ şi pe mine.

Oare o să mă aleg cu ceea ce vreau din chestia asta?

Sau o să distrug singurul lucru care mi-a mai rămas?

Capitolul 34

Îmi tremură braţele, mă dor mâinile, iar faţa mi-e murdară şi fierbinte. Braţele-mi sunt acoperite de arsuri, pe alocuri, unde scânteile mi-au pârlit mânecile bluzei. Mâna rănită îmi zvâcneşte, deşi am încercat să o iau uşor. Cu toţii am lucrat toată ziua la demontarea blindajului, din zori şi până-n seară. Simt căldura unei arsuri solare ciupindu-mă de nas şi de ceafă.

Ceilalţi o să lucreze toată noaptea, în timp ce Brig, Naomi şi cu mine furăm câteva ore de odihnă. Lovirea şi demontarea blindajului încă are loc prin toată nava, ca o melodie disonantă despre distrugere şi tăiere.

Tam şi oamenii de la bucătărie duc pâine şi supă pe punte pentru cină. Rămân aproape de balustradă, vrând ca Brig şi ceilalţi să mănânce primii, dar Tam însuşi îmi aduce prima porţie mie. Se uită la partea laterală a navei şi fluieră. Draga seamănă cu un câine

de-ăla sălbăticit care aleargă pe străzile lăturalnice ale Avanpostului, râios şi plin de pete, cu bucăţi de blană smulse sau care atârnă.

— De ce te-ai hotărât să faci asta? întreabă el. Iubeşti nava. Îi urăşti pe hoinari.

— *Tu* de ce te-ai hotărât să faci asta? întreb eu, readresându-i întrebarea. De ce te-ai întors împotriva propriilor oameni?

El îşi îndreaptă privirea spre mine, cu o expresie neobişnuit de sinceră.

— Tu nu te-ai săturat niciodată s-auzi aceeaşi poveste?

— Ce poveste?

— Povestea Avanpostului.

Încă ţine tava, dar pare să fi uitat cu totul de ea; tava se înclină, o farfurie alunecă. Întind mâna şi-i iau tava, ţinând-o în echilibru cu mâna bună în timp ce-l ascult. Vocea lui Tam e plină de emoţie.

— Cum ne-a abandonat restul lumii, cum ne-a adunat laolaltă primul Amiral şi cum ne chinuim din răsputeri să supravieţuim la marginea Teritoriului.

Da. M-am săturat. Sunt sătulă *până peste cap* de povestea asta – de cum ne-a părăsit Uniunea şi cum ne-au protejat Amiralii de-atunci încoace – de-mi vine să urlu. De-asta am vrut să *fugim*, Call şi cu mine. De-asta aveam de gând să plecăm, împreună. Era timpul pentru ceva nou, nescris. Mi se pune un nod în gât, iar lacrimile-mi înţeapă ochii.

— Bineînţeles că m-am săturat de ea, zic eu. Dar nu se mai poate spune altă poveste.

— Eu am început să mă întreb dacă era adevărată, spune Tam. Dacă oamenii care locuiesc în afara Avanpostului nici măcar n-au *vrut* să se întoarcă acolo? Dacă au plecat cu un motiv?

Nava se mişcă. Undeva, dedesubt, am pierdut din blindaj, iar mişcarea înclină tava şi împinge vasele unele în celelalte. Tam şi cu mine întindem mâna să le prindem; el apucă farfuria cu supă, degetele mele strâng pâinea. Apa cade, se varsă pe punte, e pierdută.

— Când am aflat ce făcuserăm, cum le luaserăm copiii bandiţilor, am ştiut că trebuia să fac ceva, spune Tam. Tu îţi imaginezi cum e să fii luat de lângă tot ce cunoşti? De unde ţi-e locul?

— Ştiu ce înseamnă să-ţi pierzi familia, răspund eu. Locul tău. Am fost crescută într-unul dintre orfelinate.

Tam pare şocat. Probabil că a uitat lucrul ăsta despre mine.

Şi adevărul e că *pot* să-mi închipui cum ar fi. Prea bine. În întunericul nopţii, să vină cineva şi să te ia. Să te aducă într-o altă noapte îngrozitoare, cu stele şi lumini false, cu multe clădiri şi mulţi oameni, şi să spună cineva *Asta e casa ta,* şi să ştii că nu e corect, să strigi după ajutor.

Dar nu vine nimeni. Nu ai ocazia să pleci. Nu mergi acasă.

Şi când încerci, ei nu-ţi mai recunosc faţa în

întuneric, nu-ţi mai recunosc forma, şi aşa ajunge altcineva să-ţi termine povestea.

Capitolul 35

Până la sfârşitul zilei următoare, e clar că am avansat. Scânteile sar aproape de mâinile şi de faţa lui Brig, în timp ce el taie metalul. O altă bucată de blindaj cade cu un pleoscăit în apa de dedesubt, iar nava pare că oftează de uşurare. Îi spun lui Porter că putem încerca în curând motorul, pentru că am pierdut deja mult din greutate.

Mi-e greu să privesc piesele şi mecanismele pe care le-am proiectat căzând în fluviu, să privesc nava lăsată fără apărare. Blindajul e tot ce-am realizat. Singura mea creaţie.

Mă pregătesc sufleteşte pentru sentimentul tulburător de pierdere care-mi apare undeva într-un colţ al minţii. A fost ideea mea. Eu am creat ceva. Toţi ceilalţi vor să ia acel ceva. Toţi ceilalţi au ocazia să se folosească de acel ceva.

Şi m-am hotărât:

N-o să se mai întâmple aşa!

Eu am creat lucrul ăsta.

Nu e al vostru.

Dacă nu pot să-l am, atunci o să-l distrug.

Fără niciun avertisment, frânghia de care sunt

agăţată e smucită puternic. Îi arunc o privire lui Mac, care mă amarează din nou.

Oare o să-mi dea drumul?

Dar mă trage în *sus,* mână peste mână, strigând: „Repede!”

Mă împing cu bocancii în peretele navei ca să-l ajut, apucând frânghia cu mănuşile şi ţinând aparatul de tăiere prins în chingi, pe spate. Brig şi Naomi urcă alături de mine. Brig e rapid şi nici Naomi nu e cu mult în spatele meu, chiar aşa rănită cum e. După ce trec peste balustradă, îl întreb pe Mac, cu răsuflarea tăiată:

— Ce s-a întâmplat?

— Vine cineva, spune el, pe ţărm.

Peste tot în jurul meu, bandiţi şi membri ai echipajului care tăiau, ciopârţeau şi izbeau în blindajul meu se caţără peste balustradă.

— Lăsaţi-vă-n jos! spune cineva. S-ar putea să aibă careva o armă.

— Sunt coloniştii? întreb eu, ghemuindu-mă lângă Mac.

— E o singură persoană.

Arată în partea de jos a balustradei. Un călăreţ se mişcă repede pe marginea fluviului, unde iarba şi nisipul sunt destul de netede pentru un cal. O trâmbă de praf rămâne în urma lui.

— Au trimis pe cineva să negocieze, spune Brig.

— Amiralul nu negociază, zic eu. Dacă faci o înţelegere cu Amiralul, plăteşti, plăteşti şi iar plăteşti.

Grupul pe care Porter îl adună la cantină e în mare parte alcătuit din echipajul iniţial al dragei, plus câţiva dintre oamenii lui, care au arme. A lăsat câţiva bandiţi pe punte, să stea de pază. Pe mine mă pune să stau lângă el. Sunt la mâna diavolului. Din nou.

În timp ce mă uit la echipajul meu, rostesc numele membrilor în minte.

Eira Clyde, cartograf şi unul dintre puţinii membri ai echipajului care au sărit cu mine. Ophelia Hill, navigatoare. Laura Seng, medic. Corwin Revis, maşinist-şef. Owen Fales, miner şi trădător. Dar capelanul a dispărut, la fel ca alţi doi, poate chiar mai mulţi.

Oare cred că i-am trădat? Că i-am dezamăgit? Le-am spus să sară de pe navă şi să fugă cu mine. Nu m-au urmat. Apoi m-am întors şi am oprit motorul, şi i-am pus să înceapă să ciopârtească blindajul.

— Amiralul a trimis un emisar, ne spune Porter. M-am dus să mă întâlnesc cu el. E pe ţărm, ne aşteaptă răspunsul.

Îl urmăresc pe Porter încercând să decidă ce fel de lider este. Unul bun? Nu l-a lăsat pe emisar să urce pe navă. S-a dus şi s-a confruntat singur cu pericolul. Par nişte alegeri curajoase. Dar oare-or fi şi prosteşti?

— Să-l omorâm pe emisar, spune Lily. În momentul ăsta. Cât încă putem. E un mesaj pe care Amiralul o să-l înţeleagă.

— Emisarul ne-a oferit o înţelegere din partea Amiralului, spune Porter.

Bandiţii din cameră bombănesc câte ceva, iar membrii echipajului se foiesc pe scaune, neliniştiţi. Oare Amiralul ne vrea înapoi?

— Spune că, dacă-i predăm aurul şi pe căpitanul Blythe, n-o să pornească pe urmele noastre.

Poftim?

Toate privirile din încăpere se opresc asupra mea. De ce mă vrea Amiralul? Când emisarul se va întoarce, o să-i spună Amiralului ce a văzut. Şi ce-o să facă atunci când o să audă ce i-am făcut navei?

— Omorâţi-l pe emisar, spune Lily, din nou.

Îmi dau seama că mintea ei merge în aceeaşi direcţie ca a mea.

— O să-i spună Amiralului că facem bucăţi nava. Că nu mai avem blindaj. O să ajungă la noi cât de repede o să poată. O să fim ţinte sigure.

Privirea lui Porter o întâlneşte pe a mea.

— Ar trebui s-o faceţi, spun eu. Aşa ar face colonistii. Ei iau aur şi omoară, zic eu.

Nu spun şi restul. *Cu toţii suntem la fel.* Dar rămâne în aer, oricum.

— Nu câştigăm mult mai mult timp dacă-l omorâm, spune Porter. Dacă nu se întoarce repede în tabăra lor, ei vor veni oricum după noi.

— Putem să-i dăm Amiralului jumătate din ceea ce vrea, spune Mac. Trimiteţi-o pe căpitan Blythe înapoi cu

el şi vedeţi ce se întâmplă.

De ce a cerut Amiralul chestia asta?

Îmi vine în minte un singur motiv. Cumva, ştie că am eşuat. O să mă pedepsească.

— Doar asta voia Amiralul? întreabă Tam.

— *Doar* asta? întreabă Lily, cu o voce rece. Tu crezi că faptul că ia aurul e *rezonabil?*

Porter ridică o mână, şi toată lumea tace.

— Ăsta e punctul de cotitură, spune Porter. Dacă eşti membru al echipajului iniţial şi nu lupţi alături de noi când ne atacă Amiralul, am dat oamenilor mei permisiunea de-a te împuşca.

— De unde ştii tu că bandiţii tăi n-o să pună armele pe noi imediat ce au ocazia? întreabă Brig.

— Ne trebuie cât mai mulţi oameni, spune Porter, sec. Dacă luptaţi alături de noi, nu vă omorâm.

— Dar voi, ceilalţi? întreabă Naomi. Mai sunt destui bandiţi acolo, afară, care nu sunt pe navă acum.

— Ei n-o să lupte, zice Porter.

— De ce nu? întreabă Brig.

— Adică ne obligaţi să murim pentru voi, dar voi n-o să luptaţi cu toţii pentru *voi?*

Chiar în timp ce cuvintele îmi ies din gură, îmi vine în minte imaginea bandiţilor în bărci. Şi atunci îmi dau seama. Nu o să ne ajute pentru că nu sunt aici. Nu sunt pe dragă. Nu aşteaptă pe ţărm şi nu sunt ascunşi în pădure.

— Au plecat deja mai departe, spun eu. Cu bărcile.

De aceea era satul mutat aproape gol în momentul în care am venit să-i dăm foc; de aceea mai rămăseseră atât de puţine case în copaci. Chiar dacă Porter şi echipajul lui sunt omorâri şi aurul e luat, restul sătenilor ar avea şansa să lupte şi să fugă. Ar fi putut să folosească nişte bărci ca să care o parte din aur, dar n-a avut niciodată de gând să facă asta. A avut mereu de gând să ţină cât mai mulţi oameni în cât mai mare siguranţă posibil, în timp ce echipajul ăsta mic îşi asuma enormul risc de a lua draga şi comoara ei.

— Oamenii de pe navă sunt toţi pe care-i avem în momentul ăsta, spune Porter. Şi toţi cei de-aici vor lupta. Din greu.

— Şi cu asta cum rămâne? întreabă Lily, arătând cu cotul în direcţia mea. Hai s-o trimitem cu emisarul, cum a zis Mac. Poate, dacă ne ţinem de jumătate din înţelegere, mai câştigăm ceva timp.

Porter mă studiază. Oare ce vede? O fată înaltă, cu părul împletit şi jeg sub unghii? Pe cineva care-a încercat să dea foc satului lui? Oare contează că am iubit şi am fost cândva iubită de unul de-ai lor?

— De tine depinde, spune el. Poţi să mergi cu emisarul sau să rămâi pe navă.

Lily respiră adânc, dar îşi ţine gura în momentul în care Porter îi aruncă o privire aprigă.

Se uită toată lumea. Expresia lui Tam e confuză – ochii lui privesc cu ardoare în ai mei, buzele i s-au curbat într-o strâmbătură. E de partea bandiţilor, dar

nu cred că-l încântă ideea de-a mă trimite înapoi să mă confrunt cu furia Amiralului.

Cea mai mare parte din echipajul meu arată de parcă ar vrea să mă ofer voluntară.

De ce nu? îi văd gândind. *S-ar putea să câştigăm timp, şi oricum n-a fost niciodată cine ştie ce căpitan. Nu i-aş simţi lipsa dacă ar pleca.*

Brig clatină din cap, cu un gest aproape imperceptibil. Nu vrea să merg. De ce? Dac-ar fi plătit într-adevăr de Amiral, n-ar vrea să mă întorc la Amiral şi să-i spun ce ştiu despre planurile bandiţilor, ca să-i poată nimici?

Nu ştiu de ce, dar, în momentul de faţă, în Brig am cea mai mare încredere. Să fie pentru că el a fost primul care-a plecat de pe navă cu mine? Să fie pentru că nu s-a întors nici măcar o dată împotriva mea în pădure?

S-ar putea să se fi prefăcut atunci. S-ar putea să se prefacă acum.

S-ar putea ca eu să fiu o proastă.

— Nu mai avem timp, spune Porter.

Îşi încrucişează braţele şi mă fixează cu ochii lui, căprui şi profunzi. Ochi care l-au văzut pe Call când era tânăr, ochi care l-au văzut pe Amiral cum îl lua.

Vreau să rămân cu nava mea.

Nu o să mă arunc în braţele Amiralului ca să câştig timp pentru oameni pe care nu îi cunosc. Dar pot repara draga.

— Rămân, spun eu. Aveţi nevoie de mine ca să puneţi motorul în mişcare.

Nu mai e nava ta, mă înţeapă mintea mea. *I-ai pus să demonteze blindajul pe care l-ai făcut tu.*

Şi-atunci de ce mă agăţ de ea?

Draga a luat aur. A ucis oameni. A nenorocit fluviul.

Nava merită să moară. Trebuie oprită.

E vorba de mine.

Şi nu pot s-o părăsesc.

Capitolul 36

— Nu merge, spune Lily.

— Văd şi eu asta, zic, iritată.

Îmi frec mâinile murdare de pantaloni şi ridic privirea spre Porter, care a coborât pe puntea de minerit ca să vadă cum am avansat.

— Mă *jur* că reparaţiile pe care i le-am făcut sunt suficiente pentru a-l reporni.

Am scos carcasa de metal din jurul motorului ca să ajung mai uşor la el. Motorul nu e într-o stare bună. L-au forţat prea tare. Dar nu trebuie neapărat să ajungem departe. Nu trebuie să ajungem din nou să navigăm pe fluviu. Trebuie doar să ajungem la punctul de întâlnire al bandiţilor cât de repede se poate.

Nu încerc să repar doar motorul. Încerc să dezactivez şi sistemele care consumă energie de care nu avem nevoie, ca să cresc viteza. Aşa vom merge

mai repede decât am mers vreodată. Mai repede decât e proiectată nava să meargă.

Ascund informaţia asta de ceilalţi.

— Cât timp avem la dispoziţie? întreabă Lily.

Încearcă să calculeze cât de curând vor ajunge coloniştii la noi. Porter l-a trimis pe emisar înapoi cu vestea că nu va avea loc nicio înţelegere.

— Amiralul nu călătoreşte des, spun eu. Atunci când călătoreşte, se foloseşte de căruţe şi de călăreţi. Călăreţii sunt rapizi, dar căruţele nu sunt.

— Cât de repede *pot* merge? întreabă Lily.

— Nu sunt sigură, spun eu. N-am lucrat niciodată la ele.

Căruţele sunt făcute din metal. Sunt camioane vechi, dinainte de Pustiire, cu partea superioară tăiată, ca să intre aer. Unele au încă motoare care funcţionează, dar funcţionează pe bază de benzină, care e un bun de mare preţ în Avanpost. Altele sunt trase de cai care se chinuie şi se opintesc.

Nu e uşor să ajungi în amonte pe fluviu, fie cu motoare, fie cu cai.

Ambele trebuie hrănite.

De ce n-a adoptat Amiralul tehnologia solară folosită la dragă pentru căruţe? mă întreb. În mod sigur şi-o fi dat cineva seama cum s-o recreeze.

— Eu aş zice c-avem câteva zile, spun eu. E mult mai uşor pentru un emisar să călărească înainte, urmând cursul fluviului. Nu există drumuri pentru

căruţe în apropierea ţărmurilor. O să trebuiască să facă loc.

Sper să avem câteva zile la dispoziţie. Pe baza a ceea ce ştiu despre căruţe şi a ceea ce am dedus, Eira, Porter şi cu mine, dintr-o combinaţie între hărţile coloniştilor şi cele ale bandiţilor.

Îi fac semn lui Porter să urce cu mine pe puntea mai mică, să putem vorbi fără să ne-asculte nimeni.

Bineînţeles, Lily ne urmează. Urcăm treptele de metal, şi chiar dacă e vorba doar de vreo două şiruri de trepte, mă simt ameţită când ajungem în vârf. Nu mă odihnesc suficient, iar infecţia de la mână persistă. Mă sprijin de perete, cu o nonşalanţă prefăcută, ca să-mi ascund oboseala, cu palma lângă semnalele scrise: a se suna de trei ori pentru o urgenţă. Simt metalul rece şi granulat cu mâna.

— Cred că cineva încearcă să submineze ce fac eu, spun.

Lily îmi imită poziţia, sprijinindu-şi un braţ de perete în batjocură. Se tot ţine după mine pe puntea de minerit de când Porter mi-a dat permisiunea de a încerca să repar motorul.

— Deci altcineva e de vină că nu poţi tu să-ţi faci treaba?

N-o bag în seamă pe Lily şi mă adresez lui Porter, care bate darabana cu degetele în picior. Pe faţă nu i se citeşte nici teama, nici panica, nici chiar când timpul trece din ce în ce mai repede.

— Vreau să plece toată lumea de pe puntea de minerit, spun eu. Am nevoie de linişte. Trebuie neapărat să gândesc. Nu pot să fac asta dacă se uită lumea la mine.

Porter clatină din cap.

— Nu pot să permit aşa ceva.

— Nu avansez deloc.

Scrâşnesc din dinţi.

— Şi ştiu că aş putea. *Tu* poţi să rămâi. E-n regulă.

Dar el n-are timp. Are atâtea alte lucruri de făcut.

— Trebuie să las pe cineva aici jos, cu tine, spune Porter.

— Atunci las-o pe Lily.

— Pe cine? întreabă Porter.

Lily nu reuşeşte să-şi ascundă surprinderea.

— *Poftim?*

— Dacă mi se întâmplă ceva când mă prinde Amiralul, o să fie nevoie de cineva care să ştie ce am făcut, spun eu. Şi nu cred că poate fi vorba de cineva din echipajul meu.

Mă doare sufletul să o spun. Dar nu cred că un bandit e cel care încearcă să mă împiedice să repar nava. Ce motiv ar avea oricare dintre ei să facă asta?

Arăt spre Lily.

— Dar ea poate să rămână. Atât timp cât nu mă încurcă.

— În regulă, zice Porter. O să le spun celorlalţi să plece. Dar nu pot să-ţi dau mult timp.

— Asta înseamnă că o să trebuiască să te uiţi ce fac, îi spun eu lui Lily, şi să mă *asculţi.*

Lily îşi dă ochii peste cap.

Pe buzele lui Porter apare ceea ce s-ar putea să fie umbra unui zâmbet.

— De unde-ai venit? o întreb eu pe Lily, în timp ce lucrez.

Îmi dau seama – după accent, după bocanci, după cum se comportă uneori, că nu e nici bandită, nici colonistă. Ce mă intrigă e faptul că e tot ea însăşi, tot diferită, dar a găsit un loc în care se simte în largul ei. Porter o respectă. Bandiţii o consideră parte din grupul lor.

— De ce vrei să ştii?

Vreau să ştiu cum reuşeşti.

În loc de asta, spun:

— Vreau să ştiu ce mai e pe-afară.

Apăs comutatorul pentru a porni motorul, iar el porneşte cu un zumzet.

Superb.

Pun mâinile la ceafă şi mă întind satisfăcută, murmurând în ritmul motorului.

Lily se luminează la faţă.

— Ai reuşit!

Câteva minute, stăm amândouă şi ascultăm motorul cum merge, sunând din ce în ce mai bine, până când…

Îl opresc.

— Ce *faci*?

Îi fac semn să tacă şi ascult cum sună motorul când se opreşte. Bag cu grijă mâna înăuntru. Nu e mult loc.

— Ce faci? întreabă din nou Lily.

De data asta, în vocea ei e o notă de curiozitate.

Mă şterg pe mână cu o cârpă murdară şi-i fac semn lui Lily să mă asculte cu atenţie.

— Fii atentă! Ăsta-i un lucru pe care s-ar putea să fii nevoită să-l ţii minte. Am scos piedica de la motor care împiedică elicele să se învârtă la viteză maximă.

— Ce înseamnă asta?

— Piedica are scopul de a împiedica motorul să se ardă. Elicele au fost proiectate în aşa fel încât să nu se învârtă într-un raport de unu la unu cu motorul principal.

Lily are mâinile în şolduri, e încruntată, ascultă cu atenţie. Încerc să simplific explicaţiile cât pot de mult.

— Am scos piedica şi am „canibalizat” nişte piese din sistemul de minerit, ca să mergem într-un raport de unu la unu.

Când spun asta, ochii ei albaştri îi privesc sclipind pe ai mei, şi văd că înţelege. O să ard motorul. Sacrific toată puterea lui pentru elice, pentru viteză.

— Nu avem nevoie să ne ţină o veşnicie, spun eu. Doar *suficient.* Şi trebuie să ne mişcăm mai repede decât ne-am mişcat până acum.

— Chiar crezi că poţi să faci în aşa fel încât să mergem suficient de repede pentru a-i depăşi pe colonişti?

— Aşa sper.

Am studiat motorul. Nu simt nimic în neregulă. Sună destul de bine, dar nu mergem mai repede, ceea ce ar trebui să se întâmple, având în vedere modificările pe care le-am făcut. Deci ce-l reţine?

— Ţine-mi şi mie chestia asta, spun eu, dându-i lui Lily o trusă plină de scule.

Mă bag sub motor, cu spatele lipit incomod de podeaua de metal a navei.

— Locul de unde vin eu, spune Lily, după câteva clipe. Era şi bun şi rău. Ambele.

— O să te întorci vreodată acolo?

— Nu, spune ea.

— De ce nu? Nu poţi să te-aştepţi să fie *numai* bine peste tot. Un loc care e şi bun şi rău pare genul de loc potrivit pentru a rămâne.

— Îmi plac hoinarii, spune ea. E nevoie de tot ce au ca să facă rost de hrană şi de adăpost. Dar, cumva, asta nu i-a înrăit.

Ridic din sprâncene în timp ce continui să lucrez. Probabil că-şi dă seama la ce mă gândesc, deşi nu mă vede, pentru că spune:

— Da, e adevărat. Pot fi nemiloşi, atunci când sunt nevoiţi să fie. Dar nu sunt cruzi.

Ia te uită! A adăugat cineva un reostat la motor,

pentru a reduce puterea pe care motorul *ar trebui* să o recupereze din rezervele bateriilor solare.

— Am nevoie de cheia-gheară, îi spun eu lui Lily.

Lily mi-o întinde.

— Porter şi cu mine colaborăm bine, spune ea. Mă respectă.

— Aşa e.

Am văzut asta. Am fost invidioasă din cauza asta. Vreau şi eu să mă trateze cineva ca pe un egal. Nu mai puţin. Nu mai mult.

— Ştie că înţeleg, spune ea. Că accept ideea că e periculos să-i ţii mereu pe ceilalţi în siguranţă.

Nu o spune ca să se laude, ci o spune pentru că e mândră. Mi-aş dori să fiu genul ăsta de om. Să ştiu că sunt de încredere şi respectată, să o pot spune în gura mare.

— Ce anume te-a făcut să fii aşa? întreb eu.

— Am murit deja, spune ea.

Strâmb din nas la absurditatea acelei afirmaţii.

— Doar n-ai de gând să-mi spui că şi tu crezi în palingeneză, ca Amiralul.

— Nu, spune Lily.

Vocea i-a devenit serioasă.

— M-am prăbuşit. Era cât pe ce să ard. Puteam să pierd totul. Aş prefera să nu mă mai apropii atât de mult de asta. Dar dacă trebuie neapărat să o fac, o voi face.

Faţa ei apare dedesubtul motorului, iar părul îi

atârnă în ochi.

Îl dă la o parte.

— Eu ar trebui să învăţ cum să fac ceva aici?

— Fii atentă la mine, spun eu. Şi nu-ţi face griji. Nu trebuie să ştii *cum* să faci totul. Atât timp cât ştii *ce* să faci şi-i spui mai târziu unuia dintre maşinişti, e în regulă.

— Deci ar trebui să încercăm să ţinem măcar un maşinist în viaţă, spune Lily, sec.

— Şi-ar fi bine să te rogi să nu fie unul dintre ei ăla care tot sabotează nava, adaug eu.

— Tu aşa crezi? întreabă ea.

— Aşa pare cel mai probabil, recunosc eu.

Am terminat de oprit reostatul. Ies de sub motor şi activez sistemul de pornire în forţă al elicei.

Arunc o privire spre Lily, cu faţa transpirată şi murdară, apoi zâmbesc atât de larg, încât simt cum fac riduri la ochi.

Nava cântă, luându-şi un avânt reînnoit.

O eliberez.

Mai repede. Mai repede. În sfârşit, suntem vii şi în mişcare.

— Simţi? o întreb eu pe Lily.

Simte.

În următoarea zi şi jumătate, motorul rezistă, dar nu lasă nimeni garda jos. Un echipaj loveşte şi taie blindajul care-a mai rămas pe partea superioară a

punţii, demontându-l cum am făcut noi cu cel din lateral.

Ne descurcăm bine, dar tot suntem în *criză* de timp.

Rămân la datorie pe puntea de minerit, ca să păzesc motorul. Lily, Porter sau Mac trebuie să fie în aceeaşi tură cu mine. Dorm câteva ore pe noapte; Tam îmi aduce mâncarea jos când are ocazia. Mi-e dor să-l văd pe Brig.

— Lumea nu te mai urăşte-atât de tare, spune Tam.

— Mersi mult.

— Nu, serios, insistă el. Mulţi dintre ei cred că ai luat o decizie corectă. Şi cineva a spus că blindajul n-ar fi fost de mare ajutor în faţa bandiţilor, oricum.

— Blindajul meu a funcţionat *perfect.*

Mă simt jignită.

— Voia să spună că şi dacă ne-am fi adăpostit şi am fi mers mai departe cu blindajul funcţional, coloniştii tot ne-ar fi ajuns în cele din urmă, spune Tam. Nici măcar n-ar fi fost nevoie să încerce să urce la bordul navei. Doar c-ar fi aşteptat să rămânem fără mâncare şi să fim nevoiţi să ieşim.

Porter coboară câteva clipe mai târziu şi stă în faţa motorului, ascultând.

— Munceşte din greu, spune el.

— Dar merge bine.

— Nu mai avem mult.

Privirea lui o întâlneşte pe-a mea. Îi fac un semn

din cap şi ridic sculele împrăştiate, pe care le-am luat ca să fac nişte mici ajustări. În timp ce le înfăşor în muşama şi le pun la loc în cutie, îl aud pe Porter spunând:

— S-ar putea să reuşim!

Pare surprins.

Simt nevoia de nişte aer după toată căldura şi zgomotul de pe puntea de minerit. Îmi pun întrebări cu privire la ce-a spus Porter în timp ce urc treptele spre partea superioară a dragei. Oare să fi crezut de la bun început că era imposibil ceea ce voiau ei să facă?

Oricum, eu înţeleg de ce ar încerca el asta. Singurul lucru mai rău decât să te chinui să reuşeşti ceva improbabil e să nu faci nimic. Aşa te prind demonii din urmă. Aşa te prinzi *tu* din urmă.

Brig e printre cei care stau de pază. Îmi zâmbeşte, iar eu traversez partea de sus a dragei, care e plină de gropi şi de zgârieturi în locurile unde trebuia să fie blindajul.

— E o cu totul altă navă, spune el. Fără blindaj. Şi suntem în *mişcare.*

Întinde mâna să atingă o şuviţă de păr care mi s-a desprins din împletitură.

— Uite, spune el, privindu-mi părul, care flutură, practic, în urma mea. Nu ne-am mai mişcat niciodată suficient de repede ca să se întâmple asta până acum.

Draga e parcă şlefuită de lumină, portocalie, roz,

aurie, şi tot nu se poate compara cu cerul, cu copacii, cu tot ce poate face apa cu lumina şi culoarea asta.

— Ce urât e afară! zic eu, iar Brig râde.

Norii gonesc în depărtare, iar copacii de pe ţărm dansează în lumina apusului. În ciuda brizei, aerul e apăsător şi fierbinte. Uşurarea va veni mai târziu, după ce norii vor da pe-afară, iar ploaia va cădea dintre ei. Vreau să fiu aici sus ca să o pot simţi, răsuflarea rece de după căldură, descărcarea.

— De ce aţi renunţat toţi? întreb. De ce v-aţi întors la navă după ce bandiţii m-au prins? Aţi fi putut rămâne acolo, afară. Aţi fi putut fugi.

Vreau să ştiu.

Ce sunteţi voi, până-n măduva oaselor?

— Naomi avea nevoie de medicamente, spune Brig. Şi Tam a spus că te putem ajuta mai mult dacă ne întoarcem la bord. Eira a fost de acord cu el.

Clatină din cap.

— Bineînţeles, asta era înainte să ştim că Tam era mână-n mână cu bandiţii.

— Şi tu? întreb eu. Cu tine cum rămâne?

— Eu m-am hotărât să mă întorc cu ei.

Brig mă fixează cu privirea.

— Te iubea.

Brig înghite în sec.

— Cel despre care ne-a spus Naomi. Cel pentru care ai ars tu.

Brig ştie că mă gândesc la Call. E imposibil să nu

mă gândesc la el, când sunt aici, sus, pe punte, în felul ăsta.

— Da, spun eu. Aşa e.

— Mi-aş dori, spune Brig.

Ce şi-ar dori?

Dar atât apucă să spună. Îi aud durerea în gât. Văd dorinţa în ochii lui, în felul în care strânge din buze. Părul îi fâlfâie în bătaia vântului; aerul încă nu s-a răcorit.

Acum înţeleg cum e să iubeşti pe cineva pe care ştii că nu-l poţi avea. Pe care ştii că nu-l vei putea avea *niciodată.* N-o să-i atingi niciodată faţa, n-o să-i pun niciodată degetele pe obraz; niciodată n-o să te atingă.

Niciodată.

Şi mai înţeleg un lucru.

Cred că Brig ştie cât de mult mi-aş dori ca el să fie Call.

Brig şi cu mine nu vorbim şi nu ne atingem. Stăm unul lângă celălalt, în timp ce soarele dispare după copaci. Durerea mea e uriaşă, precum universul, unică precum fiecare stea în parte.

Capitolul 37

În adâncul visului meu, ştiu că e ceva în neregulă. Mintea mea începe să înoate spre suprafaţă, spre lumea reală. Departe de Call şi de locul în care m-a întâlnit în întuneric, în ultimul loc în care-l pot găsi, jos

şi ascuns, unde sunt suspendată în somn.

Nava s-a oprit.

Mă ridic în capul oaselor şi mă întind după bocanci.

De ce nu merge? Ce s-a întâmplat?

— Poe!

Vocea lui Lily se aude în faţa uşii mele.

— Repede! Ne-au ajuns coloniştii din urmă!

Îmi iau repede bocancii în picioare şi trag de uşă ca să se deschidă.

— De ce n-aţi sunat alarma principală? întreb eu, luând puşca şi cartuşele de rezervă pe care mi le dă ea. O luăm pe hol către trepte.

— Nu merge, spune Lily, cu o voce sumbră. A dezactivat-o cineva.

— Cine-i acum pe puntea de minerit? întreb eu.

Lily trebuia să fie acolo în tura de noapte.

— De ce s-a oprit nava?

Inima mi-o ia la goană. Oare am făcut altă greşeală? Oare motorul s-a ars pentru că l-am forţat? Credeam c-o să avem mai mult timp de-atât.

— Porter a ordonat să fie oprită când a văzut că se apropie coloniştii, spune Lily.

— De ce să facă aşa ceva? întreb eu, nevenindu-mi să cred.

— Hai *odată!* spune Lily, fără să mă bage în seamă, nerăbdătoare. Trebuie neapărat să urce toată lumea care ştie cum să tragă cu o armă pe puntea superioară. Coloniştii sunt pe ambele părţi ale fluviului.

Mă opresc. Nu pornesc până când nu-mi spune ea.

— *De ce* a ordonat să fie oprit?

Lily mârâie enervată.

— Nu vrea să-i conducă pe colonişti la restul grupului nostru.

Mă jur! Asta ne omoară pe toţi ca să-i salveze.

— Cine e la motor acum? întreb eu.

— N-o să-l porneşti, spune ea. E contrar ordinelor lui Porter.

Nu înţelege. Da, aş vrea să pornesc din nou nava, şi să împiedic pe oricine să umble din nou la motor, dar mai e o problemă.

— Cine supraveghează trapa pentru deşeuri?

— Fir-ar să fie! spune Lily. La asta nu m-am gândit!

— La *asta nu te-ai gândit?* întreb eu. *Voi* aşa aţi intrat!

— Am avut planoare!

— Poate-au inventat şi colonistii ceva.

Am ajuns la trepte.

— Eu cobor acolo, spune ea. Tu du-te sus. A cerut Porter să te duci acolo.

Deschid uşa în forţă şi mă târăsc pe punte, spre un loc din partea de vest a vasului, în apropierea celorlalţi. Îmi zdrelesc genunchiul de o bucată dură de metal, unde era blindajul meu, şi simt tăietura pe piele. Bandiţii şi membrii echipajului meu se ghemuiesc de-a lungul balustradelor. Când zăresc malul cu coada

ochiului, văd coloniştii, în căruţele lor de metal şi călare pe cai, venind spre noi. Sunt înşiraţi de-a lungul ţărmului, pe bancurile de nisip. Se apropie de noi.

— Rămâneţi jos! strigă Porter. Aşteptăm să tragă ei primul foc, îmi verific puşca, să mă asigur că e pregătită. În timp ce fac asta, aud o voce cunoscută în dreapta mea.

— Aproape că am reuşit, spune Tam.

— Încă putem reuşi.

Se simte o notă de disperare în vocea mea. Încerc să o domolesc, să imit calmul lui Porter.

— Îi eliminăm, unul câte unul, până dispar.

— Ai mai fost implicată în vreo luptă ca asta? întreabă Tam. În primul tău voiaj?

Pare hotărât şi speriat. Ochii lui căprui sunt ageri ca o flintă şi concentraţi pe ţărmul fluviului, înainte să apuc să răspund, coloniştii deschid focul.

Primele focuri lovesc lateralul navei, dedesubtul balustradei, iar inima-mi bubuie atât de tare în piept, încât pun mâna pe ea, *Poe. Poe. Poe.* În momentul ăsta, ştiu ce vreau. Ştiu de partea cui sunt.

— Când reuşiţi să-i vedeţi ca lumea, strigă Porter, foc de voie!

Nu pot să-mi scot din minte cuvintele lui Lily. Cineva a distrus alarma principală. Cineva încă ne sabotează. Oare e sus aici, pe punte? Oare-o să mă împuşte şi pe mine cineva în spate, aşa cum au făcut cu Call?

Un foc de pe nava noastră. Nu reuşesc să văd cine l-a tras.

Apoi, o slavă. Din partea noastră şi a lor, ricoşeuri, zgomot şi gloanţe care-şi ating ţintele.

Cineva din partea de sud a navei cade.

Gura mi-e uscată. Mâinile, reci.

Fă-o! Grăbește-te!

Ţintesc, mijind ochii.

Uite-l. Un colonist, ghemuit lângă o tufa, cu arma în mână. Trag. Oare-a căzut? Nu-mi dau seama.

Din nou.

Pac. Tac. Ecou.

Sunetul unei puşti. Al puştii mele.

Pac. Tac. Ecou.

Iar şi iar, din partea tuturor, pe toată puntea.

Pacţacpacţacpacţacecou.

Sunt atât de mulţi colonişti! Bandiţii ne-au copleşit echipajul datorită numărului mare. Acum nu mai au acel avantaj, pentru că majoritatea s-a dus în amonte, în siguranţă, la locul lor de întâlnire. Coloniştii au mai mulţi oameni şi mai multe arme. Şi au lunetişti, căţăraţi prin copaci şi pe căruţe. Nu mă uit spre partea de est a fluviului ca să văd ce se întâmplă acolo. Avem bătaie de cap.

Pac. Tac. Ecou.

Unul dintre ai noştri cade peste balustradă în fluviu.

E surprinzător cât de intimă pare toată experienţa.

Cum, deşi râul e larg şi nava e mare, pot vedea feţele coloniştilor, îndreptate spre noi, puştile, braţele ridicate pentru a ucide.

Îmi plăcea mai mult când nu trebuia să-i văd cum mor.

Tam elimină un lunetist, care cade moale dintr-un copac şi se loveşte puternic de pământ.

— Când ai învăţat să tragi aşa? îl întreb eu pe Tam.

— Am crescut în apropierea zonei de antrenament a forţelor armate, spune el.

E iute ca fulgerul când îşi reîncarcă arma, iar eu nu sunt cu mult în urma lui. Fiecare moment contează, fiecare *pac* e un glonţ care se îndreaptă spre noi.

— Trebuie să-i doborâm pe lunetiştii ăştia dacă vrem să le dăm hoinarilor o şansă.

Când Tam vorbeşte despre hoinari, nu spune niciodată *noi.* Nu e din cauză că vrea să fie separat de ei – e entuziast când vorbeşte despre ei. Pare mai degrabă că n-ar fi sigur că locul lui e printre ei.

— N-ai fost furat de la hoinari, spun eu. Dar tot i-ai ajutat. De ce?

— Pentru că ei cunosc o lume mai mare decât cunoaştem noi, spune Tam, ridicând arma pe umăr. Şi tu ţii la ei.

— Ai dreptate, spun eu.

Tam îmi zâmbeşte, un zâmbet fără umor, dar cu o anume înţelegere. Ridicăm armele între balustrade, luăm în cătare un lunetist care călăreşte spre noi.

— Unu, spune Tam, doi, dar are ţintă perfectă, aşa că trage fără să mai spună „trei”, iar eu trag imediat după el, şi călăreţul cade, legănându-se în şa, cu puşca scăpându-i din mâini.

E lovitura lui Tam. A mea face un ocol larg, ratează ţinta şi împrăştie frunzele din copacul din apropierea călăreţului.

— Ce *lovitură! îi* spun eu lui Tam, apoi, cu coada ochiului, îi văd rânjetul, apoi, apoi, o pată de sânge, pe pieptul lui, şi cade.

— Nu, nu, *nu,* spun eu, apăsând cu mâna pe rană, încercând să opresc sângerarea.

Am degetele pline de carne şi de sânge, iar pielea lui Tam încă e caldă.

— E rănit! îi strig eu Laurei, medicului, care se târăşte pe punte cât poate de repede, lăsată în jos.

Dar nu ajută la nimic.

S-a dus şi Tam.

De data asta, am văzut când s-a întâmplat.

Capitolul 38

Mâinile-mi sunt pline de sângele lui Tam. Cadavrul lui e pe punte, lângă mine.

Din nou.

Nu pot să mă gândesc la ce să fac.

Pot să mă gândesc la un singur lucru.

Fug, în poziţia ghemuit, pe scări în jos. Prin *pacţacecoul* care răsună de peste tot, cineva strigă la mine – cred că pronunţă cuvântul *laşă* –, dar nu am timp. M-am gândit la un singur lucru şi o să-l fac.

Prea repede. Cad la jumătatea scărilor, dar e în regulă, mă ridic din nou în picioare într-o secundă. Gonesc pe hol, deschid uşa camerei mele, găsesc ce vreau pe birou.

Chipiul meu de căpitan.

Oare coloniştii o să-l vadă de acolo de unde sunt?

Oare contează?

Sfâşii faţa de pernă şi pornesc în sus pe scări. La jumătatea drumului, mă izbesc de Eira din spate. Are braţele pline de muniţie din dulapul cu arme.

În timp ce ne îndreptăm poziţiile, o văd studiindu-mi chipiul, faţa de pernă.

— Ce faci? întreabă ea.

— Tam a murit, spun eu, iar ea dă brusc înapoi, de parcă ar fi tras cu o puşcă şi ar fi scuturat-o reculul ei, iar de deasupra auzim strigăte şi pocnetele estompate ale armelor.

O înghiontesc pe Eira şi urc treptele.

Te rog, fă să fac ce trebuie!

Te rog, fă să conteze câtuşi de puţin!

Cineva a târât trupul lui Tam de la locul lui, l-a dat la o parte şi l-a îngrămădit cu alte câteva cadavre. În total, am pierdut şapte oameni. Deja. Nu ne permitem

mai multe pierderi.

Nu vreau să-l privesc pe Tam mort, dar nu pot să mă abţin.

Îmi pare rău îmi pare rău îmi pare rău!

Îi văd ochii, gura, rana aia cumplită, uriaşă, din piept, pe unde-a ieşit glonţul…

Stai aşa.

Glonţul a ieşit prin faţă? Dar noi eram cu faţa spre colonişti. Ar fi trebuit *să-i intre* în piept prin faţă, nu să-i iasă.

Cineva de pe nava noastră l-a împuşcat.

Îmi vibrează tot corpul de furie.

Încet.

Mă ghemuiesc şi arunc priviri rapide pe toată puntea. Şi *o văd.* O mişcare, ciudată şi precisă, în toată nebunia.

Cineva se întoarce, cu grijă. Cineva aşteaptă până când *pacţac-ecourile* sunt atât de rapide şi de nebuneşti, încât nu observă nimeni, apoi trage, prin toată nava, într-unul dintre oamenii noştri. Un hoinar cade.

E o persoană mică de statură, căruntă, calmă, rece, neobosită.

E *Naomi.*

Cum a putut, de ce face asta? întreabă mintea mea, şi mi se rupe sufletul. Nu vreau să cred asta, dar am văzut destul încât să ştiu. Ea a tras. Unul dintre oamenii noştri a căzut.

Unde e Brig?

Uite-l! Pe balustrada dinspre vest, la câţiva oameni distanţă de unde eram eu şi Tam. Traversez puntea în goană – cu ochii şi cu arma aţintite spre Naomi – şi mă vâr lângă el.

— Brig, spun eu, Naomi trage în *noi.*

— Eşti sigură? întreabă el şi, chiar atunci…

Se întoarce şi se uită la mine, şi ceva pe faţă i se schimbă, se aşază la locul lui, o expresie de *satisfacţie.*

De parcă pe mine m-ar fi căutat în tot acest timp.

O să mă împuşte pe *mine.*

De ce acum? mă întreb. *De ce nu m-a omorât mai devreme?*

Dar apoi Naomi coboară uşor puşca. O să mă doboare, dar fără să mă omoare.

De ce?

Ceva în legătură cu tăcerea mea îl nelinişteşte pe Brig. Îl simt cum se întoarce şi, înainte de a trage Naomi, ea cade, ţinându-se de braţ, iar Brig se pune în mişcare, traversând puntea.

— Spune-i lui Porter, zice el. O încui jos.

— Naomi omora oameni pe punte, îi spun eu lui Porter. A împuşcat-o Brig.

El aprobă din cap, ridicând puşca, fără să-şi ia ochii de la coloniştii de pe ţărm.

— Nu e moartă. Doar rănită.

— Rezolvăm noi şi asta, spune el, iar eu simt

greaţa cum îmi urcă în gât.

— Şi Tam a murit, spun eu, pentru că are importanţă, pentru că simt că lumea ar trebui să ştie, iar de data asta, Porter se schimbă la faţă, îi zvâcneşte un muşchi, ca răspuns, sau de tristeţe.

Dar nu avem timp pentru asta.

— De ce ai oprit nava? întreb eu. Am fi putut să ajungem.

— Nu-i conduc pe colonişti spre restul grupului meu! spune Porter.

— Îţi protejezi oamenii şi-i pun în pericol pe ai mei! exclam eu.

— Nu e vorba numai despre oamenii mei, spune Porter. Sunt şi alţii pe-acolo!

Strigă spre ceilalţi:

— Se îndreaptă spre nord!

Apoi, către mine:

— Du-te înapoi la locul tău!

— N-o să murim pentru aur, spun eu. N-o să mai murim.

Înapoi la locul meu, unde moartea lui Tam a lăsat o gaură în echipaj şi balustrada îmbibată în sânge, mă ridic în picioare. Îmi trag cozile pe umeri şi îmi îndes chipiul de căpitan pe cap. Dacă privesc colonistii prin binocluri, o să ştie că sunt eu. Ridic faţa de pernă albă şi o flutur ca pe un steag.

Oare o să simt? Cât de tare o să doară?

Te rog, nu în spate, ca pe Call. Ca pe Tam.

Loveşte-mă unde văd. Unde pot să văd sângele înflorind în timp ce mor, şi să ştiu măcar pentru o clipă *că am fost aici, că plec.*

Capitolul 39

Simt nişte mâini, încearcă să mă tragă la podea.

— Ce faci?

— Ce naiba?

Apuc balustrada cu o mână, flutur steagul improvizat cu alta.

Un foc de armă loveşte balustrada.

— Poe!

E Brig. Mai cade cineva la câţiva metri distanţă. Pe ţărm, coloniştii par invincibili. Da, sunt cadavre pe pământ, dar cei mai mulţi stau în picioare.

Mai sunt atât de mulţi! Şi iată-l! În spatele celorlalţi, aproape în umbre, ieşit din bătaia focurilor de armă.

Amiralul.

Îmi vine să las steagul jos. Să ridic puşca şi să încerc să-l nimeresc, indiferent cât e de departe. Indiferent de faptul că a încercat să se pună la adăpost.

— N-o împuşcaţi pe căpitan Blythe! îl aud pe Brig strigând.

Oare câţi bandiţi şi membri ai echipajului aveau

armele îndreptate spre mine pe la spate? Nu mă întorc ca să aflu.

— Nu trageţi!

— Salvezi cât de mulţi poţi dintre oamenii tăi! îi strig eu, în tăcerea aproape totală care rămâne în urma fumului de după împuşcăturile noastre, în pauza care n-are voie să dureze. Trebuie să fac la fel pentru ai mei!

— *Poe!* strigă Brig, cu vocea disperată. Ce faci?

— Mă predau, spun eu.

Capitolul 40

Coloniştii ne încuie pe toţi în cantină.

Speram să fie vorba de puntea de minerit.

Câţiva dintre membrii echipajului meu m-ar ucide din priviri. Hoinarii scuipă şi înjură în direcţia mea. Privirea lui Lily e plină de furie, lucru cu care m-am obişnuit din partea ei, şi se simte trădată. E ceva nou. N-a mai avut nicio aşteptare de la mine până acum, deci n-aş putea să o dezamăgesc, *îmi pare rău, Lily!*

Dar Porter e cel care-a oprit motorul atunci când coloniştii ne-au ajuns prima oară din urmă. El e cel care le-a spus tuturor să rămână la locurile lor când am ridicat steagul. Pe el l-au ascultat. Nu pe mine.

Porter nu e aici, cu noi, ceilalţi. Nu ştiu unde e, şi nici ce-i fac coloniştii, încă am sângele lui Tam pe mine, încă am privirea lui în ochi. Nu s-a dus de mult.

S-a dus pentru totdeauna. Nu se mai întoarce.

— Faceţi linişte! ne cere o voce pe care o recunosc.

E una dintre membrii Cvorumului. Sora Haring. Poartă bocanci şi o uniformă a forţelor armate, iar părul blond îi e ridicat şi prins într-un coc. Are mâinile îngrijite şi curate, cu unghii netede, date cu lac. Le observ pentru că are mâinile în şolduri, cu vârfurile degetelor răsfirate precum nişte gheare, cu o strânsoare puternică.

În momentul în care a fost clar că ne văzuseră coloniştii predându-ne, Porter a ieşit să negocieze termenii. Nu a durat mult. Nu-mi închipui coloniştii fiind de acord cu orice altceva în afară de a înceta să ne omoare, pentru moment. Când Porter a dat semnalul de pe ţărm, am deschis pasarela, iar coloniştii au urcat pe navă. Ne-au luat armele şi ne-au mânat de pe punte la cantină.

Sunt atât de mulţi colonişti! Deşi i-au lăsat pe cei mai mulţi pe ţărm, par că ocupă fiecare centimetru din navă.

Cred că e clar pentru fiecare dintre noi că Amiralul nu-i aici doar ca să ducă aurul înapoi la Avanpost. Se mai întâmplă ceva.

— Mă ocup de voi toţi cu timpul, spune sora Haring. Deocamdată, am nevoie de căpitan Blythe şi de secunzii ei. Veniţi în faţă!

Oare o să fim executaţi imediat? În faţa tuturor?

O parte a minţii mele procesează: *Nu a întrebat de*

Eira. E de bine.

Iar o altă parte spune: *N-o să ne omoare acum. Amiralul nu-i aici să vadă.*

Fac un pas în faţă. Şi Brig face la fel. În agitaţia şi confuzia produse când coloniştii ne-au mânat către cantină, el a ajuns în partea din faţă a încăperii. Se uită în spate, după mine, iar privirile noastre se întâlnesc, traversând încăperea. E murdar. Umărul îi e plin de sânge. Nu e nici urmă de Naomi. Apoi îmi aduc aminte:

Naomi s-a întors împotriva noastră. Brig a încuiat-o.

— Unde este secundul Naomi Moran? întreabă sora Haring.

Naomi. Ridicând puşca şi trăgând în Tam. Având de gând să mă împuşte. Văd negru în faţa ochilor de furie, mi se opreşte inima-n loc.

N-o să spun unde e. N-are decât să putrezească într-o cabină fără geamuri.

Dar o să o găsească. O să verifice fiecare centimetru pătrat al navei.

De la bun început am ştiut că Amiralul avea să trimită pe cineva care să mă supravegheze, să ne supravegheze pe toţi. Mă întreb dacă Naomi avea ordine să ucidă pe oricine avea să-l trădeze. Aşa s-ar explica de ce l-a împuşcat pe Tam. De ce a-ntors arma spre mine. Ne hotărâserăm să luptăm de partea hoinarilor. Eram nişte trădători.

Ce i-o fi promis Amiralul?

Oare *ea* o fi ataşat reostatul? Ea o fi încercat să ne oprească să fugim?

În mod sigur.

— Unde este secund Naomi Moran? întreabă din nou sora Haring.

Nu răspund. Nici Brig nu răspunde.

— O să aflăm ce s-a întâmplat cu ea, spune sora Haring, iscodindu-mă din priviri.

Continuă să facă apelul, parcurgând lista cu nume. Apoi ajunge la al lui.

— Unde este Tam Wallace? întreabă ea.

Brig lasă capul în jos. Eu ridic bărbia, mă uit fix în ochii surorii Haring.

Tăcere. Oamenii îl plăceau pe Tam. Hoinari şi colonişti deopotrivă. Reacţionau la zâmbetul lui, la faptul că-şi dorea să te cunoască, la modul în care gătea şi avea grijă de toată lumea.

Oare câţi dintre ei ştiu că nu mai e? Şi oare ştiu cine l-a doborât?

— Unde este Tam Wallace? întreabă ea, din nou.

Nu răspunde nimeni.

Ea se îndreaptă spre mine şi îi face semn unui gardian să-mi pună cătuşe.

— Căpitan Blythe, spune-mi unde este Tam Wallace.

Deschid gura ca să scuip cuvintele:

A murit.

Dar nu pot.

• • • • • •

Ne aruncă pe mine şi pe Brig într-una dintre camerele destinate echipajului, împreună.

— Îmi pare rău, spun eu.

— Încă nu s-a terminat, spune el.

Îmi sprijin capul de peretele din spatele meu.

— Pentru Tam s-a terminat.

Simt lacrimile stând să-mi răsară în ochi, şi nu-mi permit asta. Nu-mi permit ca Amiralul să ştie că am plâns. Clipesc, ridicând privirea spre tavan, apoi cobor bărbia şi-mi sprijin mâinile pe genunchi.

— Înainte n-a trebuit să-i văd cum mor, zic eu.

— Asta face situaţia şi mai neplăcută, spune Brig.

— Cred c-ar trebui să îi vedem, şi cred că ei ar trebui să ne vadă. Îmi tremură vocea.

— Ar trebui să putem să ne uităm unii în ochii celorlalţi.

Hoinarii l-au omorât pe Call în întuneric.

Dacă l-ar fi văzut, l-ar fi cunoscut.

Dar Tam a fost omorât ziua-n amiaza mare. Naomi ştia ce face. Îl cunoştea pe Tam, şi tot l-a omorât.

— Porter nu te-ar fi lăsat să te predai dacă n-ar fi fost de acord cu asta, spune Brig. Ne măcelăreau ăia acolo.

— O să ne măcelărească aici.

De ce n-am putut să mă gândesc la alt mod de-a

proceda? N-am gândit bine. L-am văzut pe Tam murind şi-am vrut să opresc totul.

— Trebuie să existe un motiv pentru care nu ne-au omorât încă, spune Brig.

Ridică mâinile, legate în cătuşe, şi-şi freacă faţa – pometii, fruntea. Pieptul şi gulerul bluzei îi sunt pline de sânge, dar nu cred că-i al lui.

— Naomi a spus de ce l-a împuşcat pe Tam?

— Nu, răspunde Brig. Şi nu am întrebau Voiam să ajung înapoi pe punte cât de repede posibil.

— Dar ai închis-o, spun eu. Chiar dacă nu ai văzut când l-a omorât.

El aprobă din cap.

— Erai sigură de asta.

— De ce ai încredere în mine? întreb eu.

Brig se sprijină cu capul de zid, dar mă fixează în continuare cu privirea. Îi văd pulsul în gât, scobitura de la baza gâtului.

— Faci lucruri bune, spune el, în sfârşit.

Dac-aş putea să râd, aş face-o.

— Construiesc blindaje care rup oamenii în bucăţi? Încerc să dau foc satelor?

— Ai făcut tot ce-ai putut ca să scoţi echipajul de pe navă când au atacat hoinarii, spune el. Ne-ai ţinut evidenţa tuturor în pădure.

— Acolo a fost vorba de spirit practic, pur şi simplu, spun eu. Am vrut să fiţi cu toţii aproape de mine ca să pot fi cu ochii pe voi. Şi ca să mă ajutaţi să recuperez

nava.

— Ştii să te schimbi, spune el. Schimbi direcţia.

Eu nu m-am văzut niciodată aşa. Nu are cum să aibă dreptate. Am fost mereu hotărâtă, am mers drept ca o săgeată, m-am îndreptat spre un singur obiectiv fixat, spre o destinaţie o dată. *Să fug cu Call. Să-i omor pe bandiţi.*

— Ai încercat să-i ajuţi pe hoinari să scape, spune el. Ai luptat alături de ei.

— Crezi că sunt mult mai bună decât sunt de fapt, îi spun eu lui Brig.

— Poe.

Brig se mută mai aproape de mine, cu cătuşele frecându-i-se de oasele de la încheieturi. Degetele-i sunt murdare şi bronzate, iar de aproape, îi văd genele, începutul de barbă care-i umbreşte obrajii, curbura buzei superioare.

— Nu…

Uşa se deschide. E sora Haring.

— Poe Blythe, spune ea, cu vocea rece, ca o lamă. Amiralul vrea să te vadă.

Capitolul 41

Amiralul i-a pus să mă aducă în cabina lui.

Care, bineînţeles, e a mea. Cabina căpitanului. A pus stăpânire pe ea.

Felinarul străluceşte pe birou. Geanta mea e încă

pe comodă. Amiralul stă pe patul meu de campanie şi se lasă pe spate, cu braţele încrucişate, cu bocancii puşi unul peste altul la nivelul gleznei.

Îi văd sclipirea dinţilor. Sunt surprinsă. E estompată, ascunsă după teamă, după faptul că ştie că Tam nu mai e, dar e acolo. *Amiralul mă vrea pentru un motiv anume. Nu vrea să mor, pur şi simplu.*

Aşadar, oare de ce mă vrea?

— Ei, *căpitan* Blythe, spune Amiralul, vrei să-mi spui şi mie ce s-a întâmplat?

— Am schimbat taberele, spun eu.

— Bineînţeles că ai schimbat taberele. Ai considerat că era în interesul tău să o faci.

Îmi zâmbeşte, ridică felinarul şi îl pune pe patul de lângă el. Acum, toată lumina e în partea lui de cameră.

— Naomi mi-a povestit totul.

— Chiar aşa? întreb eu. Şi cu ce s-a ales în schimb?

— Va scăpa cu viaţă.

— Şi eu voi scăpa?

— Depinde, spune el. De cât de utilă te-ai putea dovedi a fi.

— Vrei să repar nava.

El dă din mână, dispreţuitor.

— Naomi poate repara motorul. Lucrează la asta. Dar nu proiectează nimeni arme aşa cum o faci tu.

Se leagănă, aplecându-se, îşi pune mâinile pe genunchi, iar părul de pe mâini îi sclipeşte cu nuanţe chihlimbarii în lumină.

— Chiar şi-aşa, nu sunt foarte încântat de ideea că ai distrus blindajul. Naomi mi-a spus că asta a fost ideea ta.

Înclină capul, mă priveşte drept în ochi, coboară vocea.

— De ce să faci aşa ceva?

— Eu l-am făcut, spun eu. Deci eu am dreptul să-l distrug.

— Ba nu, mă contrazice el. Tu l-ai proiectat, dar n-ai plătit tu pentru el. Dar nu contează. Ai să plăteşti.

Un uruit, jos şi profund. Un tunet mecanic. Nava mea. Prinde din nou forţă. Simt vibraţia în tălpi, în bătăile inimii mele.

— Ei, face Amiralul şi pare încântat. Se pare că Naomi a reuşit să pornească motorul. O să mergem cât de departe putem, cât de repede putem. Băgăm nava-n groapă. Apoi, restul drumului, mergem cu căruţele.

Oftează prelung, de satisfacţie.

— Totul merge cum trebuie.

Se ridică în picioare, umplând încăperea, cu umerii drepţi şi cu vocea caldă, o invitaţie de a trece în rând.

— Avem din nou aurul. La urma urmei, n-am pierdut nimic.

Nimic. Doar pe Tam. Şi pe câţiva dintre ceilalţi.

Amiralului i se încleştează maxilarul.

— Chiar crezi că poţi să te învii din morţi? îl întreb eu. Nimeni nu poate face asta.

Sunt sigură de asta, şi sunt sigură că o aude în

vocea mea. Am văzut morţi, cu doar câteva ore în urmă. Am văzut cum arată ochii lor.

Când mori, moare ceva în rine.

Asta e magia, alchimia: elementul primitiv, adânc înrădăcinat, care există în fiecare – care *e* fiecare – şi care pleacă în momentul în care mori. Nu-l primeşti înapoi. Nimic nu-l poate cumpăra. Oricâte lacrimi ai vărsa, nu-l poţi readuce acasă.

— Ce tot vorbeşti acolo? întreabă Amiralul. Nu sunt mort.

— Proiectul cu palingeneza. Mi-a spus Tam despre el.

— Ah, face Amiralul. Tam.

Oare ştie că Tam a murit? În mod sigur ştie deja.

— Tam a făcut o greşeală.

Amiralul clatină din cap.

— Şi-a ales greşit tabăra în lupta noastră cu bandiţii. Şi nu vreau să trăiesc veşnic.

Râde.

Râsul lui prietenos, profund, pare a restrânge încăperea, a fura aerul din spaţiul de deasupra patului, a mesei, a scaunului, dintre noi.

— Căpitan Blythe, mă cunoşti mai bine de-atât. Sunt un om pragmatic.

În unele privinţe, este. În alte privinţe, nu este.

— Proiectul palingenezei poate avea un nume trăsnit, spune el, dar este o chestiune extrem de raţională.

Totul se reduce la asta. Tam avea dreptate. Proiectul ăsta e motivul pentru care Amiralul vrea aurul. Deci, despre *ce* este vorba?

— Ce încerci să faci? întreb eu. Ce vrei?

— Glorie, spune el.

Mi-a răspuns. Cu un singur cuvânt, franc şi scurt. Îl cred.

— Ce-o să se întâmple acum? întreb eu. Ne omori imediat pe toţi sau aştepţi până te-ajutăm să pun mâna pe aur? Sau îi torturezi pe hoinari până când afli ce au de gând?

— Aaa, ştim încotro se îndreaptă, spune el. Bandiţii ar fi trebuit să aibă mai multă grijă cu cine au făcut înţelegeri. Aceiaşi oameni au făcut înţelegeri şi cu noi.

Zâmbeşte.

— Cine-ajunge primul la aur, câştigă.

— Ce câştigă?

— Nu pot să-ţi spun *chiar* totul, căpitan Blythe, spune el.

Îmi foloseşte titlul în batjocură, de parcă ar sublinia ce fiasco a fost conducerea mea, de la început la sfârşit.

— Deci. Spune-mi *tu* ceva. Ştiu de la Naomi că tu ai tras în oamenii noştri pe dragă. Şi ţi-ai aranjat nava ca să meargă mai repede. *Chiar* voiai să reuşească bandiţii, sau încercat să ne ajuţi pe *noi?*

Aş putea să mint.

Ar trebui.

— Nu ştiu, spun eu.

Mă loveşte atât de repede, că îmi dau seama abia în ultima secundă. Dosul de palmă peste faţă pare că-mi face dinţii şi oasele să iasă prin piele, prin creier. Dau înapoi, împleticindu-mă, şi mă lovesc de birou, întind mâinile încătuşate într-o încercare nereuşită de a mă ţine în echilibru, dar impactul cu biroul mă aruncă în faţă. Genunchii mi se lovesc cu putere de podea.

Îngenunchez în faţa lui.

— Trebuia să las un semn care să se vadă, spune el. Ştii de ce?

Nu răspund. Gura mi-e plină de sânge, şi cred c-o să mi se facă rău dacă-l înghit, pentru că mă duce cu gândul la sângele lui Tam, la sângele lui Call, la sângele tuturor.

— Unii dintre membrii Cvorumului consideră că te iau prea uşor, spune el. Se întreabă dacă am vreo legătură cu tine, dacă nu cumva eşti vreun membru al familiei. Sincer, nu văd de ce. Nu semănăm, fizic. Semănăm la *comportament?* Despre asta să fie vorba?

Întorc capul şi scuip sângele, îi împroşc perna, patul, pătura, lucrurile care erau ale mele.

Amiralul scoate un sunet de scârbă.

— Ca un câine care-şi marchează teritoriul, spune el. Foarte bine. N-ai decât să zaci în el.

Iese din cabină şi închide uşa după el. Îl aud vorbind cu gardianul de afară, dar nu reuşesc să înţeleg ce spune.

E ceva mic şi tare în pat, când mă întind pe el. Şi o gaură la mine-n gură. Mi-a scos unul dintre dinţi.

Nu cred c-o să-mi dea aur pentru unul nou.

Capitolul 42

Dis-de-dimineaţă, mă duc la Cvorum.

Doi gardieni mă târăsc din camera mea spre cantină. Membrii Cvorumului, din locurile lor, ridică privirile, îmi dau seama după expresiile de pe feţele lor că vânătaia de pe faţa mea îşi face treaba pe care voia Amiralul s-o facă. Îi face să-şi pună întrebări.

— Stai jos aici! spune unul din gardieni.

Scaunul e cât mai departe de Amiral posibil. El urmăreşte totul din capul mesei.

Am ajuns de la a fi la mâna diavolului la a sta la picioarele lui, îmi ocup poziţia şi privesc spre Cvorum. Cu toţii sunt aici. N-a rămas nimeni la Avanpost să guverneze în absenţa Amiralului.

De ce?

Sora Haring nu zâmbeşte cu gura, dar ochii ei au o expresie de satisfacţie în timp ce-mi observă vânătaia, mâinile încătuşate, sângele uscat de pe bluză şi din păr.

Episcopul Weaver, care nu m-a plăcut niciodată, face o grimasă de tristeţe când îmi vede rana şi văd o compasiune înnoită în ochii lui.

Prea târziu. Dacă trebuie să mă vezi frântă şi

bătută măr ca să-ţi pese de mine, mie n-o să-mi pese niciodată de tine. Dacă mă placi doar atunci când sunt dărâmată, mă voi ridica şi-ţi voi şterge blândeţea de pe faţă.

Aş vrea eu! Sunt în cătuşe, pe o navă încuiată.

— Mai avem un singur loc liber, spune Amiralul. Trebuie să alegem persoana care să-l ocupe.

Un loc pentru ce?

— Sunteţi sigur că trebuie să fie prezenţi candidaţii când luăm decizia? întreabă sora Haring.

— Cred că s-ar putea să descoperim că situaţia e grăitoare.

— Eu tot pentru Brig Tanner pledez, spune generalul Dale.

De parcă l-ar fi invocat pe Brig spunându-i numele, uşa se deschide şi doi gardieni îl escortează înăuntru. Şi el a fost lovit – i s-a umflat nasul, i s-a redeschis tăietura, iar buza îi e spartă. Ni se încrucişează privirile când gardienii îl conduc să se aşeze lângă mine. Mi-aş dori să pot să mă întind şi să-i ating mâna. Mi-aş dori să pot să-i spun: *Eu sunt în regula. Dar tu?*

— Din echipajul dragei, îi luăm pe Corwin Revis, Joseph Andrade şi Ophelia Hill, spune generalul Foster. Sunt cei mai utili pe partea de inginerie şi de navigaţie.

— Ultimul loc îi revine lui Naomi Moran, spune episcopul Weaver. Am căzut de acord că aşa va fi. I s-a promis lucrul ăsta.

— Cred că argumentele în favoarea căpitanului

Blythe sunt mai convingătoare, susţine generalul Foster.

— Vom asculta toate argumentele, spune Amiralul. Fiecare dintre voi poate vorbi pe rând.

Uşile se deschid, iar gardienii o aduc pe Naomi. Nu e încătuşată, ca mine şi ca Brig, dar tot trebuie să stea lângă noi. Îmi vine să o omor pentru că l-a omorât pe Tam. Şi nu vreau să mai ucid niciodată. Vreau ambele lucruri deodată.

Mă uit în direcţia opusă ei şi lui Brig. Nu-l cunosc la fel de bine cât mi-aş dori să-l cunosc, şi am mai fost trădată, dar cred că ştiu ceva despre Brig.

Cred că e prietenul meu.

S-ar putea să mă înşel.

— Excelent, spune Amiralul. Acum putem începe.

— Ce se întâmplă? întreabă Naomi.

Faţa-i e curată, fără răni. Nu pare tocmai speriată, dar e prudentă.

— Ştiu că ţi-am spus că probabil o să reuşim să te luăm cu noi, spune Amiralul, dar generalul Dale îl preferă pe secundul Tanner şi se pare că generalul Foster doreşte să-i acorde ultimul loc căpitanului Blythe.

Face o grimasă veselă, de parcă ar spune: *După cum vezi, am mâinile legate.*

— *Poftim?*

Naomi aruncă o privire spre Brig, una spre mine.

— După toate câte s-au întâmplat? *De ce?*

— Secundul Tanner are multe abilităţi, spune generalul Dale. Şi-i e loial ofiţerului său superior. Într-atât, încât loialitatea-i e aproape un defect.

— N-a făcut ce am făcut eu.

Vocea lui Naomi e calmă, stăpână pe sine. E Naomi pe care-o cunosc eu, care m-a învăţat despre navă în primul meu voiaj.

— Am făcut tot ceea ce ai cerut. De ce să o iei pe *ea?*

— Căpitan Blythe s-a dovedit a fi inventivă în faţa morţii, spune Amiralul.

E absolut politicos, cu mâinile pe masă, fără nimic de ascuns. Ăla de pe inelul lui turcoaz o fi sânge de pe buza mea? Sau petele alea închise la culoare au fost întotdeauna pe piatră?

— S-ar putea ca o asemenea abilitate să ne fie de ajutor.

Generalul Foster răsfoieşte hârtiile din faţa mea şi-mi dau seama ce sunt: schemele pentru blindajul meu.

— Cine ştie ce fel de arme o să ne trebuiască pe viitor? Ne va prinde bine să avem pe cineva care să le proiecteze.

— Eu nu proiectez arme, spun eu.

— O, ba da, replică Amiralul. Şi dacă te ducem la Palingeneză, asta va fi *sigur* slujba ta.

Dacă mă duc la Palingeneză? E un *loc?*

Orice-ar fi Palingeneza, nu vreau să am nicio legătură cu ea.

— Oriunde v-aţi duce, spun eu, nu vreau să vin.

— Mă tem că nu depinde de tine.

Amiralul scoate carneţelul legat în piele pe care-l ţine în buzunarul cămăşii.

— Pierdem timp. O să ţin o socoteală. Cine vrea să fie primul?

— Mă abţin, spune sora Haring. Cu toţii sunt compromişi. Ar fi mai bine ca locul să fie oferit altcuiva.

Îşi strânge gura până când devine o linie subţire. Oare Amiralul o să-i permită acest act de sfidare minoră?

El face un semn în carneţel şi trece mai departe.

— Cei în favoarea prezenţei lui Brig Tanner.

Un vot. Din partea generalului Dale.

— Cei în favoarea prezenţei lui Naomi Moran.

Un vot. Episcopul Weaver.

— Cei în favoarea prezenţei lui Poe Blythe.

Un vot. Generalul Foster.

— Văd că de mine depinde să înclin balanţa, spune Amiralul.

— Ştim cu toţii în ce direcţie o să mergi.

Vocea lui Naomi e plină de amărăciune.

— A distrus nava şi ne-a trădat pe toţi, dar ţie parcă nu-ţi pasă.

În cameră se lasă tăcerea. Mi se pune un nod în gât. Nu o mai iubesc pe Naomi după ce i-a făcut lui Tam, dar nu vreau să o văd moartă. *De ce* îl provoacă aşa pe Amiral? Nimeni nu se mişcă, nimeni nu

freamătă. Toate privirile sunt aţintite asupra Amiralului şi a feţei lui bătute de vânt, impunătoare. Nu se citeşte niciun licăr de emoţie pe ea.

Apoi, zâmbeşte. Direct spre Naomi.

— Acord votul meu căpitanului Blythe.

Îmi iese aerul din plămâni. *Nu.*

Ştiu că s-ar putea ca Amiralul să observe privirea nebunească, disperată, pe care o arunc în ochii lui Brig, dar nu mă pot abţine.

— Am mai mare nevoie de cineva cu o minte inovatoare decât am de un băiat care se pricepe la urmarea ordinelor, sau de o bătrână, spune Amiralul.

Brig nu tresare, dar Naomi respiră adânc.

— Mi-ai *promis,* îi spune ea Amiralului.

— O să trăieşti în continuare, zice el. Asta-i tot ce ţi-am promis. Şi ai noroc că primeşti şi atât. Poţi să porneşti către Avanpost.

— Dar atunci n-o s-o mai văd, spune ea. *Palingeneza.*

Pentru prima oară în acest voiaj, şi de la ultimul încoace, îi simt lacrimile în voce. Vrea să vadă locul ăla, orice ar fi el, la fel de mult cât voiam eu şi Call să vedem stelele.

Nu te-ai săturat să auzi mereu aceeaşi poveste? m-a întrebat Tam, şi apoi mi-am adus aminte de cartea cu basme pe care am găsit-o în camera ei.

Nu. Naomi *nu* o să-mi schimbe gândurile. Avea dreptate. Am avut încredere în ea. Mi-a trădat acea

încredere. Îmi călesc inima împotriva ei.

Doi gardieni mă ridică în picioare smucindu-mă şi mă târăsc cu forţa spre uşă. Nu le uşurez situaţia; îmi imaginez că sunt un sac de aur fără viaţă, târându-mi greutatea după mine.

— L-ai împuşcat pe Tam, îi spun eu lui Naomi în timp ce mă înghiontesc pe lângă ea.

Sora Haring tresare, iar episcopul Weaver îşi împreunează mâinile a rugăciune. Nu ştiau că Tam a murit? Cine l-a omorât? Oare s-a sinchisit careva din Cvorum să se uite la cadavre?

— Tam ne-a trădat, spune Naomi.

Sunt palidă de furie. Încearcă să justifice crima aia cu sânge rece, lovitura aia perfect ţintită care l-a doborât pe Tam.

— Tam v-a *hrănit,* scuip eu spre Naomi. V-a purtat de grijă. Cu toţii am făcut asta. Am avut încredere în tine mai mult decât am avut în oricine altcineva.

— Bineînţeles că aşa e, spune Naomi. Am fost cu tine în celălalt voiaj. Cu Call.

Mă priveşte în ochi.

— Măcar *eu* n-am uitat cine l-a omorât.

Capitolul 43

Gardienii mă leagă cu cătuşe de balustrada din spatele navei. Nu sunt sigură de ce mă închid pe punte şi nu într-una dintre cabine. Oare Amiralul speră că

expunerea la elementele naturii mă va epuiza şi mai tare? Poate că faptul că a votat pentru mine denotă o slăbiciune pe care acum trebuie să o elimine.

Un singur gardian colonist stă cu mine.

Puntea e un peisaj plin de cicatrici, mutilat unde am distrus blindajul şi pătat de sângele vărsat în bătălie. Amiralul nu mă vizitează, iar gardianul nu vorbeşte cu mine şi nu-mi răspunde la nicio întrebare.

Soarele răsare şi străbate cerul. La prânz, un gardian îmi aduce medicamente şi mâncare – *piuneze* şi apă – şi încerc să aflu mai multe.

— *Porter?* şoptesc eu, *Lily?*

Deşi nu ăsta e numele ei adevărat, îmi amintesc prea târziu.

Acum nu pot s-o întreb care e.

— Brig? Eira? Ce s-a întâmplat cu ei?

Gardianul priveşte chiar prin mine, de parcă aş fi o fantomă.

Cătuşele se freacă de arsura de pe pielea mea, care nu se vindecă tocmai cum ar trebui. Nu mai e infectată, dar pielea se strânge cumva, într-un mod asimetric.

Nu contează, îmi spun eu. *Am înţeles la ce foloseşte asta. Sunt în viaţă.*

Cine mai e în viaţă pe navă?

Când mă uit în jos peste balustradă, văd că par a fi căruţele pe ţărmul de est, ţinând pasul cu noi. Cum au reuşit să le treacă pe toate peste râu?

Nu există urme ale celorlalţi hoinari, cei care-au fost pe-acolo înainte.

Soarele dogoreşte. Las capul jos, ca să-mi protejez faţa de arsuri prea puternice. Simt căldura pe o parte din scalp, pe umeri. Buzele-mi sunt crăpate şi se decojesc, vârful nasului mi-e roşu-aprins. Oare cât mă mai lasă Amiralul aici? Vrea să văd toate astea – inexorabilitatea căruţelor şi numărului coloniştilor? Crede că asta o să mă facă să merg cu el, oriunde-ar fi Palingeneza asta?

Amiralul vine pe punte spre sfârşitul zilei, la asfinţit.

Doi gardieni vin după el prin trapa spre punte, târându-l pe un hoinar după ei. *Porter.* Arată groaznic. E bătut măr, cu ochii vineţi, cu buza spartă, cu pumnii însângeraţi. Nu mă recunoaşte, la început. Apoi, ceva îi apare în ochi şi zâmbeşte.

Îmi zâmbeşte. După toate câte s-au întâmplat.

— Nu e minunat, căpitane Blythe? întreabă Amiralul. Facem exact cum ţi-ai dorit. Îi omorâm pe bandiţi.

Închid ochii. Nu pot privi orice ar urma să se întâmple. Simt vibraţia navei mele, simt cum i se schimbă tonalitatea. *Cât mai durează?* pare a întreba. Dar încă nu imploră. Simt mirosul apei fluviului, al transpiraţiei, al metalului.

Trebuie să privesc. Nu pot să-l părăsesc pe Porter.

Deschid ochii şi îl privesc.

— Îmi pare rău! spun eu. Nu am ştiut.

— Ce nu ai ştiut? întreabă Amiralul.

— Nimic, îi spun eu lui Porter, iar lacrimile îmi picură pe obraji, pe bărbie, deşi nu ştiu când am început să plâng.

— N-am ştiut nimic.

Şi în ochii lui Porter sunt lacrimi.

— Şi acum ce ştii? întreabă Amiralul.

Desface batista de mătase înnodată degajat la gât şi se şterge pe frunte, înghesuind bucata pătrată de mătase în buzunar.

Limba mea găseşte gaura unde-mi era dintele.

— Că ai furat copiii hoinarilor.

— Le-am oferit o viaţă bună, spune Amiralul. Cu noi trăiesc mai mult decât ar fi trăit aici.

— N-ai de unde să ştii asta, spun eu.

— Ba cred că am.

Amiralul se întoarce astfel încât să-l văd din profil, cu faţa luminată de soarele care apune.

— Uită-te cât de repede a murit Call când a ieşit pe fluviu.

Întinde braţele mult deasupra capului, arătând că e relaxat, că e puternic.

— Sau să fi avut Naomi dreptate? Ai uitat cine l-a împuşcat?

Bineînţeles că nu. N-o să uit *niciodată.*

— N-au ştiut cine era.

— Dar tu ai ştiut, spune Amiralul. Şi de-asta ai vrut să-i omori. Ai făcut o treabă excelentă, iar blindajul proiectat de tine ne-a ţinut aurul în siguranţă. E păcat c-ai pierdut nava, dar poţi să îndrepţi lucrurile acum. Poţi să îndrepţi *totul* acum.

Le face semn gardienilor să-l aducă pe Porter mai aproape, şi simt cum îmi urcă voma în gât. Ce-o să mă oblige Amiralul să fac?

Cred că ştiu, şi genunchii îmi tremură. Cătuşele zdrăngănesc pe balustradă. Încerc să le potolesc.

Amiralul face un semn din cap spre gardianul cel mai apropiat de mine, iar gardianul îmi pune cu forţa un pistol în mâinile încătuşate. E un revolver, o armă veche, grea, care cred că e chiar a Amiralului. Se simte o anume greutate şi calitate la el. N-am mai tras niciodată cu unul.

— Vezi să nu-l scapi, mă avertizează Amiralul. E încărcat, şi nu-ţi doreşti să se descarce. De fapt, cel mai bine-ar fi să nu te mişti deloc, pentru moment.

Doi dintre gardieni au puştile aţintite asupra mea.

Încerc să ţin arma cum trebuie. Aş avea o singură şansă să-l împuşc pe Amiral. O singură mişcare rapidă.

— Aş vrea să te ocupi de Porter, spune Amiralul. N-o să dureze mult. Ai ţintă bună?

Am, de la distanţă. De aproape, am culoarea ochilor lui Porter, textura pielii lui, tristeţea din fiecare rid de pe faţa lui.

— Dacă încerci să mă împuşti pe mine, spune

Amiralul, cu o voce condescendentă, sau pe oricare alt gardian, o să te doborâm înainte să apuci să mai omori pe cineva. Şi-i omorâm pe secundul Tanner şi pe Eira Clyde. Naomi îmi spune că ţii la amândoi.

Amiralul zâmbeşte.

— De fapt, dacă *nu* îl împuşti pe Porter, atunci n-avem decât să-i eliminăm pe Brig şi pe Eira. S-ar putea să-ţi îndeplineşti sarcina cu mai multă eficienţă ştiind treaba asta.

— E-n regulă, spune Porter. E mai bine-aşa decât altfel.

Respiră prelung, greoi.

— Gândeşte-te că o faci pentru Call.

— N-ar fi niciodată pentru Call, spun eu. El n-ar vrea niciodată aşa ceva.

Mâinile îmi tremură iar şi iar şi iar.

Lacrimile curg pe faţa murdară, bătută, a lui Porter. Cred că Amiralul n-ar lăsa niciodată pe cineva să-l vadă plângând. Dar Porter nu conduce precum Amiralul.

— Eu l-am împuşcat pe Call, spune Porter. Nu i-am văzut faţa, dar era neînarmat. Fie că era de-ai noştri sau nu, nu trebuia s-o fac.

Îmi stă inima în loc. A spus cuvintele. Astfel, ştiu. Mă uit în ochii vii, chinuiţi, ai lui Porter.

El e omul care l-a ucis pe Call, care l-a redus la nimic. În adâncul sufletului meu, ceva întunecat vrea ca eu să trag.

— Vreau ca gardienii să se dea la o parte, spun eu.

Nu vreau să-i împuşc din greşeală.

— S-ar putea să ai dreptate, zice Amiralul. E în regulă, le spune el gardienilor. Faceţi un pas în spate. Nu cred că Porter e în stare să fugă.

Îl sprijină de balustradă. Porter a fost mereu în mişcare. Niciodată n-a stat locului. Dar acum, se uită drept în ochii mei. Suntem faţă-n faţă. Ştiu cine e. Ce a făcut.

O să trag ca să-l omor.

Înainte să apuc să trag, să trag în Amiral şi să simt gloanţele gardienilor înfigându-se în mine, Porter se întoarce. Pare a se ridica de la sol dintr-o singură mişcare, dintr-un soi de arc uluitor de zbor, dar, de fapt, nu e decât un salt, o ultimă mişcare, un ultim act hotărâtor.

Trece peste marginea navei.

— Porter!

Mă chinui cu cătuşele, le târăsc cât pot de-a lungul balustradei.

Terog, fă ca Porter să nu fi ajuns să se prindă în resturile colţuroase ale blindajului meu. Ar fi un mod cumplit, sfâşietor, de a muri. Te rog! Te rog! Te rog!

Cu cine vorbesc?

Cu nava?

Te rog!

Uite-l. Jos, în fluviu. Apoi dispare. Pornirea navei e destul de puternică încât să împingă pe cineva dedesubt, să-l întoarcă astfel încât să nu se mai poată

ridica la suprafaţă, să-i umple plămânii cu apă, să-l izbească de stâncile necruţătoare de pe fundul fluviului.

Nu iese la suprafaţă.

Capitolul 44

Mă lasă toată noaptea sus, pe punte. Drept pedeapsă pentru că nu l-am ucis pe Porter? Pentru că n-aveau alt loc în care să mă bage?

Gardianului de noapte i se face milă de mine şi îmi leagă cătuşele de partea inferioară a balustradei, astfel încât să pot măcar să mă întind în timp ce tremur de frig, cu genunchii la piept, fără să dorm, gândindu-mă la săritura lui Porter în apa de dedesubt. Oare ştia că n-aveam să-l împuşc? Ce-a văzut în ochii mei? N-am de unde să ştiu. *Niciodată* n-ai de unde să ştii cu siguranţă ce se întâmplă în acele ultime clipe.

În timp ce soarele răsare, gardianul mă ridică în picioare şi-mi leagă din nou cătuşele de partea de sus a balustradei.

La fix. Aud paşi pe trepte. Amiralul intră călcând apăsat pe punte.

— Cum a fost ultima ta noapte pe navă?

— Lungă, răspund eu, iar el dă capul pe spate şi râde.

— Trebuie neapărat să-ţi arăt ceva, spune el.

Îi face un semn gardianului să-mi scoată cătuşele.

Bucuria de-a putea să mă mişc şi să mă întind e umbrită de frig, foame, furie şi durere.

Ce poţi să-mi arăţi? îmi vine să urlu. *Ce mai poate exista?*

Oare o să-i aducă pe toţi sus, să moară unul câte unul? O să mă oblige să-i omor?

— Nu, spune el, de parcă ar putea să-mi citească gândurile. E ceva frumos.

Amiralul îşi sprijină coatele de balustrada dinspre est într-un mod aproape amabil, camaraderesc.

— E incredibil ce i-a făcut barca asta fluviului. Am observat în toată perioada cât am călătorit în amonte ca să te găsim. Prăpădul. Stâncile.

Se întoarce să mă privească, dar eu fixez cu privirea apa de sub noi.

— Dar nava asta nu e nimic în comparaţie cu ceea ce vei vedea.

Vrea să întreb ce anume e. Nu o să o fac.

— Uită-te pe cer, spune el. Aproape de noi, spre nord-est.

Jur că nu mă uit, dar apoi apare o lumină puternică pe cer, o lumină atât de strălucitoare şi de bruscă, încât nu mă pot abţine. De dincolo de pădure, ceva enorm şi sclipitor se înalţă, auriu, în lumina dimineţii.

Ce e asta?

Amiralul avea dreptate.

E frumos.

— Ce este?

Pun întrebarea cu voce tare.

Nu am mai văzut aşa ceva până acum. E de mărimea unei drage, dar e mult mai fuzelată, e extrem de elegantă. E în *aer.* Şi se *mişcă.* E enormă, dar ageră. Rapidă.

Pluteşte pe deasupra noastră, iar eu mă trezesc că mă întind, încercând s-o ating, s-o smulg de pe cer, urmărind cu degetele arcul mişcării ei. Când dispare dincolo de orizont, spre vest, simt durerea în stomac, în inimă. *Fă-o să se întoarcă,* îmi vine să-i spun Amiralului. Trebuie neapărat să o revăd.

— Aceea este *Palingeneza,* spune Amiralul. Magnifică, nu-i aşa?

Chiar e magnifică.

O navă. O navă aurie, pe cer.

— Unde s-a dus? întreb eu, cu un nod în gât.

Amiralul râde.

— Ăsta e lucrul care-mi place la tine, căpitan Blythe. Eşti pragmatică. O clipă te ucide vina pentru moartea cuiva drag, în alta vezi ceva strălucitor şi vrei să te joci cu el.

Ar trebui să plec capul de ruşine. Ar trebui să-mi desprind privirea de cer. Dar nu pot.

— O să revină?

— Da, spune Amiralul. Ăsta e un zbor de probă. Când pleacă data viitoare, noi o să fim înăuntrul ei.

O *să fim înăuntrul ei*. Îmi creşte inima. O să fiu pe nava aia, în cer? *Asta* are Amiralul plănuit pentru

mine?

— Unde mergem? întreb eu.

— Să clădim un nou Avanpost, spune Amiralul. Într-un loc îndepărtat, un loc care n-a mai fost ocupat de generaţii întregi. E un zbor lung. Spre celălalt capăt al lumii. Şi nu ne vom întoarce.

Râde din nou de expresia de pe faţa mea. Sunetul cald, tunător, care a fermecat atâţia oameni de când mă ştiu eu. Toată viaţa mea, ne-a spus povestea Avanpostului, cum am fost abandonaţi şi adunaţi laolaltă. Şi acum, Amiralul *pleacă?*

— În tot acest timp, tu ai crezut că lucrai pe cea mai importantă navă, spune el. Dar draga a fost doar un mijloc pentru a atinge un scop. Ăsta este scopul. Pentru asta a fost totul.

Are dreptate. Draga e nimic pe lângă ce-am văzut mai înainte.

— E făcută din aur?

Amiralul se apropie. Miroase a săpun şi a mentol, a curat. Vreau să mă retrag, să las mai multă distanţă între noi, dar trebuie neapărat să ştiu tot ce se poate şti despre *Palingeneza* zburătoare.

— Nu, spune el. Era de la soare, care se reflecta pe suprafaţa navei. Dar aurul ne-a fost foarte util în construirea unor componente ale navei. Ne-a ajutat şi să plătim călătoria. Şi o să şi aducem ceva aur cu noi.

Zâmbeşte.

— E o monedă de schimb care s-a dovedit a fi

valoroasă în multe culturi. Şi odată cu trecerea timpului.

— Părăseşti Avanpostul, zic eu.

— Avanpostul, spune Amiralul, iar expresia îi devine una de scârbă. Toate clădirile noastre dărăpănate, *resturile* pe care suntem nevoiţi să le folosim ca să construim orice. Unde toţi sunt obosiţi, şterşi şi *murdari.*

Se îndepărtează de balustradă, stă cu braţele sprijinite de ea.

— E timpul să o luăm de la capăt.

— Faci invers decât au făcut ceilalţi Amirali, spun eu.

— Nu.

Încrucişează braţele.

— Fac exact ce-au făcut ei, dar la un nivel mai ridicat. Am adunat copiii bandiţilor. Şi când am aflat despre nava asta, am adunat cei mai buni oameni din Avanpost ca să-i iau cu mine.

Apoi înţeleg. Vrea să construiască un lucru pentru care să-şi poată asuma meritul. Poate fi nemuritor ca întemeietorul a ceva nou şi glorios, nu ca protectorul unui lucru vechi şi dărăpănat.

— Cine-a construit *Palingeneza?* întreb eu. De ce ne-ar lăsa să urcăm la bordul ei?

— Un grup dintr-o societate care depăşeşte hărţile noastre, spune Amiralul. Noi am plătit ca să-i ajutăm să o repare. Am plătit drumul. Şi le dăm nişte aur din

voiajul ăsta.

— S-ar putea să ne lase în urmă.

Privesc spre cer.

— Poate că te-au lăsat deja. Poate că nu se mai întoarce.

Îl simt din nou, acel junghi în inimă. Sentimentul ciudat că am pierdut pe cineva.

Ce-o fi cu mine? E o navă, nu un om!

— N-o să facă asta. Nu doar de aur au nevoie de la noi. E vorba de mai mult.

— De ce anume?

— De noi, spune el. De cunoştinţele noastre. A trecut mult timp de când erau nevoiţi să trăiască asemenea nouă.

Zâmbeşte.

— Şi avem gene noi pe care să le amestecăm cu ale lor. N-are cum să strice.

— N-o să te lase pe tine să conduci, spun eu. Au ei oamenii lor la conducere.

— Asta rămâne de văzut.

Amiralul îşi fereşte ochii de soare.

— Îi luăm cu noi pe cei mai buni dintre cei buni. Cei mai buni maşinişti, soldaţi, medici, constructori. Şi Cvorumul, bineînţeles.

Oare încă mă iau cu ei?

Chiar dacă nu l-am omorât pe Porter?

— Hai, zice Amiralul. Întreabă.

O să mă oblige să o fac. Îmi înghit mândria, teama,

furia, sentimentul pierderii. Mă doare-n gât.

— Merg?

— Da.

Rapiditatea răspunsului lui e un şoc pentru mine, la fel ca faptul că nu se joacă cu mine. Îmi spune, direct.

— De ce?

— Cum am spus şi mai devreme. Te-ai dovedit a fi inventivă în privinţa morţii. Ai reuşit asta la cel mai înalt nivel din istoria recentă. Şi asta chiar înseamnă ceva.

Asta am făcut eu. *Asta e* nemurirea mea. Inima mea, care crescuse, începe să se prăbuşească. Nu le-am văzut feţele. Dar au murit oricum. Am făcut-o. Pentru Call.

Nu.

Pentru *mine.* Pentru că ideea de răzbunare m-a ţinut în viaţă.

Ce fel de om sunt? Amiralul crede că ştie. Ceea ce a spus e adevărat. Nu pot să neg sau să-l contrazic.

— Pe cine trebuie să omori? întreb eu. Spuneai că locul în care mergi e abandonat.

— Pentru moment, e abandonat, spune el, dar vor fi oameni care vor vrea să vină şi să ni-l ia.

Un dinte de aur îi sclipeşte în partea din spate a gurii. Mă gândesc la dintele care-mi lipseşte, la cum m-a lovit în cabina căpitanului, îmi aduc aminte cum m-am luptat cu Tam acolo.

Tam.

Tam era curajos. Voia să ştie despre toată lumea. Ne-a aflat numele tuturor. A gătit mâncare hrănitoare pentru oameni. A venit cu noi în pădure. A luptat pe punte. Pe puntea *asta.*

L-am văzut pierind.

— Îmi trebuie neapărat o armă. Una care nu e stricată.

Privirea Amiralului se îndreaptă brusc spre mine.

— Eşti stricată?

Privesc fix dincolo de fluviu, spre orizont, unde a dispărut nava aurie. Aici, totul e greşit şi distrus. Acolo, e ceva uşor şi frumos, care ne poate duce într-o altă lume. Două alegeri, o aruncare cu banul, pecetluită cu aur şi sânge.

Şi e ceva în depărtare, jos, la orizont. Ceva ce Amiralului s-ar putea să-i fi scăpat.

— Nu, spun eu.

Arăt spre cer, unde nava, *Palingeneza* aurie, se reîntoarce.

— Sunt renăscută.

Capitolul 45

— E timpul să ne luăm adio de la *Lily,* spune amiralul. Ne-A fost de folos.

I-a chemat pe toţi laolaltă, hoinari şi colonişti deopotrivă, şi s-a urcat pe platforma punţii de minerit ca să ni se adreseze.

Ne-a expirat timpul. Am ajuns la capătul voiajului. Motorul e silenţios pentru moment, oprit de maşinişti la ordinul Amiralului. A ţinut destul, îmi vine să mângâi învelişul care înconjoară motorul, să şoptesc *Bună treabă.* Deşi, bineînţeles, nu e viu. Deşi ne-a dus într-un loc de unde s-ar putea să nu fie cale de întoarcere. Nava a făcut ceea ce i-am cerut să facă. Acum, toată lumea ştie despre cealaltă navă, despre *Palingeneză.* Dar numai Amiralul ştie sigur cine va fi la bordul ei când pleacă de tot.

Cine va muri? Cine va trăi? Cine va fi ales să plece şi să o ia de la capăt.

— E timpul să scoatem draga la mal, spune Amiralul. După ce facem asta, descărcăm aurul în căruţe prin trapa pentru deşeuri.

— Dacă scoatem nava la mal, o s-o distrugem, în momentul în care scot cuvintele pe gură, îmi trag şi o înjurătură. Ar trebui să încerc să-i *fac pe plac* Amiralului, nu să-mi pierd locul pe *Palingeneză.*

— E cel mai uşor şi mai rapid mod de încărcare a căruţelor.

Amiralul îşi sprijină piciorul pe un sac cu aur, cu genunchii îndoiţi.

— Şi nu mai avem nevoie de *Lily.* Şi-a îndeplinit scopul.

— O să fie periculos pentru oricine rămâne la bord să cârmuiască nava, spune Corwin. Forţa impactului va fi colosală.

Îl fixez cu privirea pe maşinistul meu şef, care a îndrăznit să vorbească în numele oricui ar primi sarcina de neinvidiat şi periculoasă de a o distruge pe *Lily.* Cvorumul l-a ales să meargă cu ei. Oare ştie? Dacă ştie, e bucuros? Are o expresie indescifrabilă pe faţă.

— Aşa este, aprobă Amiralul. Dar noi avem pe cineva care cunoaşte fiecare colţ al navei şi care se poate ridica la nivelul provocării.

Parcă am o piatră în stomac. Amiralul se ridică din nou în picioare şi face un gest larg, atotcuprinzător, în direcţia mea. Eu stau alături de restul grupului. Nu mai sunt la stânga lui.

— Căpitan Blythe se va ocupa de problemă.

Amiralul îmi zâmbeşte, iar dinţii şi ochii îi strălucesc de-a lungul întregii încăperi.

— Cunoaşte draga. O va aduce pe uscat. Noi, ceilalţi, o vom aştepta pe ţărm.

Desigur. N-o să mă lase cu adevărat pe *Palingeneză* până nu dovedesc de ce sunt în stare. Am dat greş la testul cu Porter, acum îmi dă altul. Amiralul vrea să fac asta mai întâi.

Să supravieţuiesc naufragiului navei mele.

Amiralul mă duce sus, pe puntea de comandă. Spre surprinderea mea şi a gardienilor, îi lasă la uşă şi le spune că pot aştepta afară. Imediat ce pleacă, Amiralul scoate un pistol din buzunar şi-l pune în micul seif de metal zidit în perete. Îl încuie şi-mi dă cheia.

— Pentru tine, spune el.

— De ce?

— Vei vedea.

Amiralul mă studiază. Poartă o cămaşă şi un sacou curat în dimineaţa asta, nu o haină de lucru. E o ocazie specială.

— Sper să supravieţuieşti naufragiului, spune el. Cred că vei supravieţui. Şi când termini de făcut ce-ai de făcut pe nava asta, poţi veni cu noi pe cealaltă.

Are nevoie de cineva care să ştie cum să scoată draga la mal. De care să se poată descotorosi dacă moare. Asta sunt eu.

Mereu sunt eu, şi m-am săturat.

Încă o dată.

O să fac tot ce trebuie să fac, încă o dată, ca să obţin ce vreau.

Imediat ce terminăm de vorbit, Amiralul şi gardienii lui se vor folosi de bărcuţele uşoare ale hoinarilor pentru a se îndepărta de navă. Imediat ce Amiralul e în siguranţă, eu ar trebui să pornesc motorul şi să merg invers spre ţărm, spre un banc lung de nisip care se întinde până în fluviu. O să fac în aşa fel ca draga să eşueze acolo, iar transportorul să stea deasupra uscatului, nu a apei. Apoi, coloniştii vor urca la bord şi vor scoate aurul prin transportor, direct în căruţe.

— Tot ce trebuie să faci e să duci nava pe ţărm şi să te asiguri că transportorul nu e distrus, spune Amiralul. Orice alte pagube nu contează.

— Înţeleg.

Şi chiar înţeleg. Dacă supravieţuiesc, îi voi fi utilă. Dacă nu, tot voi fi dus la îndeplinire sarcina pe care avea nevoie să o îndeplinesc.

— Bine.

Amiralul îşi suflecă mânecile, împăturind fiecare manşetă peste antebraţe, frumos, o dată, de două ori.

— Ne vedem pe ţărm.

Deschide încet uşa de la puntea de comandă şi aruncă o privire în urmă, spre mine.

— Încearcă să nu te sinucizi. Mi-aş dori să te văd pe cealaltă navă.

Nu închide uşa după el. Îi ascult paşii în timp ce merge pe hol, spre trepte, în timp ce i se alătură gardienii, în timp ce coboară pe trepte spre bărcile care-i vor duce în siguranţă de-aici. Imediat ce nu mai pot să îi aud, privesc pe fereastră. Bucăţi din dinţii de metal care înconjurau cândva nava au rămas, gata să sfâşie pe oricine care încearcă să urce sau să coboare, dar cea mai mare parte a blindajului nu mai e. Cupele şi mecanismul de minerit au rămas undeva pe fluviu. Am lăsat o urmă ce s-ar putea vedea din noua navă de pe cer.

Suntem plini de cicatrici, bătuţi măr, vineţi. Aproape terminaţi.

Un colonist de pe ţărm trage două focuri în aer. Ăsta e semnalul: Amiralul a sosit!

A venit momentul să-mi fac datoria. Plec de la puntea de comandă şi o iau pe trepte, spre puntea de minerit. Ating cu mâna balustrada, pe lungime, observ niturile din podea. Pot să jur că aud vocile membrilor echipajului meu printre maşinării, acolo, jos. Bucuria lor de-a găsi aur. Timp de câteva zile, am fost un echipaj adevărat. Înghit în sec.

Uşa care duce spre puntea de minerit e deschisă. Vocile din mintea mea devin mai puternice, iar eu clatin din cap ca să le alung, enervată de propria imaginaţie.

Apoi, mă trezesc stând în prag, lângă panoul de control principal, privind fix în sus.

La nişte feţe. La oameni legaţi cu cătuşe de balustradele de pe platforma de pe puntea de minerit.

Lily. Brig.

Şi trei hoinari.

Nu mai trebuia să fie nimeni pe navă.

— Ce căutaţi aici? întreb eu.

— Tu cam ce crezi? se răsteşte Lily. Aşa ne-a lăsat Amiralul! A spus că tu l-ai omorât pe Porter.

Vocea ei e dincolo de ură, dincolo de dispreţ.

— Şi-acum o să faci la fel şi cu noi.

Bineînţeles. Deci *de-asta* mi-a lăsat Amiralul arma sus. De-asta a spus: *Vei vedea.* Testul nu a fost doar pentru a vedea dacă pot să-mi nimicesc nava şi să supravieţuiesc naufragiului. Vrea să vadă şi dacă pot să-mi omor prietenii şi pe hoinari. Faţă-n faţă. Trebuie

să îndeplinesc aceste sarcini înainte să mă lase să urc la bordul acelei nave frumoase, aurii.

M-am săturat până peste cap de jocurile lui. De modul în care mă foloseşte.

Bărbaţii ăştia! Care joacă un joc al gloriei şi aurului şi cărora nu le pasă pe cine nenorocesc atât timp cât pot să ia, să ia şi iar să ia. Care-i văd pe alţii ca pe dreptul lor, ca pe pionii lor.

Dacă-i văd.

Când nava aia a început să plutească pe cer, iar eu am privit spre orizont, aproape de fluviu, am ştiut ce aveam de făcut. N-o să mă oprească nimic.

Nimic.

Şi nimeni.

— Porter a sărit, spun eu.

Lily râde.

— Şi tu te-aştepţi să te cred?

— Unde sunt cheile de la cătuşe? întreb eu.

Brig îmi răspunde, cu ochii blânzi, cu vocea calmă:

— Le-a luat Amiralul cu el.

Bineînţeles că le-a luat. Mă îndrept cu paşi mari spre unul dintre dulapurile prinse de perete.

Te rog, să fi lăsat coloniştii ceva echipamente în urmă!

Au lăsat.

Scot una dintre cutiile cu scule şi iau câteva dintre instrumentele mai mici şi mai complexe. O şurubelniţă mică, o lamă ca de bisturiu, cu vârf îngust.

— Îndepărtaţi-vă cât puteţi de balustradă, le spun eu lui Lily şi celorlalţi. Trebuie să ne grăbim! Amiralul o să-şi dea seama că e ceva în neregulă dacă nu pun nava în mişcare cât de curând posibil.

Sparg încuietoarea cătuşelor lui Lily, apoi pe a lui Brig. Lily se îndepărtează, de parcă n-ar suporta să fie lângă mine. Brig stă chiar lângă mine, cu umerii drepţi.

— Eu urmez, zice unul dintre hoinari. Apoi, pot să te strâng de gât!

— Ne *ajută!* spune Brig.

— Trebuie să pornesc motorul, le explic eu. Trebuie să aduc nava la mal. Ei aşteaptă.

Următorul hoinar e liber. Mai sunt doi. Îl las la urmă pe cel care m-a ameninţat.

— O să ne omoare imediat ce ajungem pe ţărm, spune Lily. Nu ne-ai ajutat să câştigăm mult timp.

— Tu nu vii cu mine, îi spun eu.

Alt hoinar e liber. Mă ghemuiesc lângă ultimul, ferindu-mă de ochii lui.

— Ce vrei să spui cu asta?

Lily se face albă la faţă. Chiar are impresia că aş împuşca-o? După toate astea?

— Am un plan, spun eu. Dar mai întâi, mergeţi după planoare. Câteva dintre ele sunt în depozit, lângă puntea de minerit.

Lily se pune în mişcare înainte să apuc măcar să termin fraza.

— Haideţi *odată!* le spune ea celorlalţi hoinari,

peste umăr.

Ei o urmează afară.

Brig rămâne în urmă.

— Unde-i Eira? întreb eu.

— E cu coloniştii, spune Brig. Vrea să meargă cu nava zburătoare.

Zâmbetul îi dispare, dar nu de tot.

— De ce n-ar merge? E o lume cu totul nouă de cartografiat. Şi de văzut.

— Asta schimbă totul, spun eu.

Brig dă din cap şi se sprijină pe peretele din apropierea noastră, cu spatele lipit de pancartele de semnalizare. Mi-aş dori să pună mâinile pe mine. Mă surprinde gândul. Dar a trecut atât de mult timp de când nu m-a mai atins cineva aşa cum a făcut-o Call. Doi ani. Doi ani fără nimic adevărat.

O aud. Liniştea de a fi cu Brig. Linişte, ca aceea împărtăşită cu Call.

Îmi imaginez. Buzele lui Brig pe gâtul meu.

Nu am nevoie de cineva să mă ţină. Am nevoie de cineva să-mi vină în întâmpinare, aşa cum a făcut-o Call, să potrivească nevoie cu nevoie, putere cu putere. Cred că Brig ar putea face asta.

Tot nu ştiu să iubesc pe altcineva.

Dar încep să învăţ să-mi doresc.

Nişte paşi duduie pe treptele de metal. Lily şi ceilalţi intră în goană. Îmi creşte inima când văd planoarele de pe umerii lor. Lily are două.

— Sunt mai multe sus, spune ea. Dar nu ne putem hotărî dacă avem destulă încredere-n tine încât să te lăsăm să vii cu noi.

E o anume hotărâre, o anume fermitate, în vocea ei.

— Stai liniştită, spun eu. Nu vin cu tine.

— Poe, spune Brig.

— Tot nu văd cum o să meargă treaba asta.

O notă de îndoială se luptă cu speranţa din vocea lui Lily.

— O să săriţi de pe puntea navei. În faţă.

— O să tragă în noi şi o să ne doboare.

— Nu şi dacă sari exact când scot eu nava la mal, spun. Ei o să aştepte în spate, pentru că aia-i partea cu care vor să izbesc ţărmul de est al fluviului. De-asta nu poţi să ieşi prin trapa pentru deşeuri. O să cazi direct în mâinile lor.

Fac o pauză.

— Dar cred că te aşteaptă altcineva.

— Ce tot vorbeşti?

Expresia lui Lily e prudentă.

— Am văzut câteva dintre bărcile voastre.

Acela a fost momentul renaşterii mele. Am văzut nava aceea aurie pe cer şi m-a ameţit, aşa cum l-a ameţit şi pe Amiral. Pentru o clipă, n-am avut ochi pentru altceva, dar apoi am observat ceva mergând pe apă şi pe pământ, nu pe cer. Bărci, foarte mici, în depărtare, chiar aproape de ţărm, mult sub nava aceea

minunată, strălucitoare.

Oamenii chiar se întorc după cei dragi.

— Erau în amonte, de-a lungul ţărmului de vest. Cred că restul hoinarilor a venit după tine. Cred că şi-au dat seama că ceva nu e în regulă.

— Eşti sigură?

— Nu, spun eu.

S-ar fi putut să fie o iluzie din cauza luminii, o reflexie a soarelui în apă, stânci de-a lungul ţărmului, nu bărci. S-ar putea să fi fost multe lucruri. Dar ştiu cum mi s-a părut mie.

— O să te omoare dacă ne dai drumul, spune Lily.

— Ştiu, spun eu. Urcaţi pe punte. Lăsaţi-vă în jos. Când simţiţi că ne apropiem de mal, *săriţi.*

Expresia de pe faţa lui Lily se îmblânzeşte în timp ce mă priveşte, şi e atât de neaşteptat, încât îmi sare inima. Oare înseamnă că nu mă urăşte? După toate cele întâmplate?

— Cândva, a crezut toată lumea că am murit, în mod sigur, spune Lily. Dar n-am murit.

O clipă, vocea-i e ezitantă. Apoi, îndreaptă umerii.

— S-ar putea ca tu să supravieţuieşti, îmi spune ea, împingând un planor spre Brig.

El nu îl ia.

— Eu nu merg, spune el. Eu o să duc nava la mal. Poe poate merge.

Are o anume privire şi face o grimasă pe care n-am mai văzut-o; nu e un rânjet, ci e o declaraţie, un semn

al hotărârii.

Dar eu nu mă mişc.

— Nu, spun eu. Nu merg.

— *De ce?*

Enervarea face ca vocea lui să sune sălbatic, iar timpul se scurge cu fiecare secundă. Cât mai durează până când Amiralul trimite o barcă înapoi la dragă ca să vadă ce s-a întâmplat? Să vadă de ce nu am omorât oamenii de jos, de pe punte şi nu am pornit motorul?

— Cineva trebuie să aducă nava la ţărm ca voi, ceilalţi, să puteţi fugi, spun eu. Eu trebuie să închei povestea asta.

— Nu e vina ta că a murit Call, spune Brig. E vina Amiralului că l-a luat şi a bandiţilor că l-au împuşcat. Iar pe Tam l-a omorât Naomi. Nu tu.

— Eu i-am omorât pe toţi hoinarii ăia cu blindajul meu, spun eu. Pot să mai salvez astăzi câţiva.

Îi simt mâna pe umărul meu, blândă şi fermă. Maxilarul i se încleştează, iar vocea îi e gâtuită. Simt prin bluză căldura degetelor lui.

— Brig, spun eu, du-te!

— Nu trebuie să încerci să faci pe eroina.

Vocea lui e aspră şi scăzută.

— Nu încerc, spun eu. Sunt.

Capitolul 46

E momentul să-mi distrug nava de tot.

Motorul vibrează. Apuc cârma, aruncând o privire în urmă spre seiful cu arma încuiată înăuntru.

Brig crede că sunt mai bună decât sunt.

Amiralul crede că sunt mai rea.

Call m-a văzut pe *mine.*

E ceva de care merită să ai parte, măcar o dată.

Viaţa mea n-a fost un nimic. A fost totul pentru mine.

Oare hoinarii sunt pregătiţi, sus, pe punte? Brig stă lângă Lily?

O să vină cineva să-i salveze când sar?

Dau drumul acceleraţiei.

Dacă m-am înşelat în privinţa bărcilor? M-am mai înşelat de atâtea ori.

Dar vreau să cred că nu mă înşel. Vreau să cred că oamenii se întorc unii după alţii.

Aproape am ajuns. Ţin cârma bine.

— Îmi pare rău, *Lily!* îi şoptesc eu navei.

Motorul se pune în funcţiune şi, adânc în interior, aud un scrâşnet, ca un geamăt prelung şi ascuţit.

În timp ce draga şi pământul se sfâşie unul pe altul, în timp ce lumea se sfârşeşte, eu închid ochii.

Cum ar fi să ai pe cineva care să vină după tine?

Call nu a putut. Nu e vina lui că nu a putut. Dar.

Nu e nici vina mea că nu a putut.

Capitolul 47

Mă ridic în şezut.

Mâna bună îmi atârnă ciudat, dar nu cred că e ruptă, ci numai sucită şi învineţită, pentru că pot să-mi mişc degetele. Doar capul mă doare, la tâmple şi la ceafă.

Sunt în viaţă.

Nava geme şi se opreşte. Se aud strigăte de afară şi sunetul trapei pentru deşeuri. Coloniştii sunt deja la bord şi scot aurul.

Amiralul stă în pragul uşii care duce pe punte.

Are faţa arsă de soare şi chipiul dat pe spate. Nu mai pare atât de ordonat. Are cravata strâmbă, iar sacoul lui are o dâră de murdărie pe el.

— Am reuşit, spun eu. Am adus nava la mal. Cum ai cerut.

Sângele îmi picură în ochi. Mă întreb cât de tare m-am tăiat.

— Bandiţii s-au dus, spune el. Unde?

Îmi vine să râd.

Amiralul mă trimite în voiajul ăsta, îmi spune să-l omor pe Porter, lasă arma aici, pe punte. Crede că trebuie să îi trec testele ca să dovedesc de ce sunt în stare.

Sarcinile şi testele nu înseamnă nimic.

Eu sunt cine spun eu că sunt.

Eu sunt Poe Blythe.

— Nimic n-o să te mulţumească vreodată, îi spun eu Amiralului.

Înţeleg lucrul ăsta în legătură cu el. Pentru că nimic n-o să fie vreodată suficient pentru mine. Pot să omor iar, iar şi iar, şi tot nu e suficient încât să-l primesc înapoi pe Call.

Sau pot să mă opresc.

Pot să mă opresc, pur şi simplu.

— Pleacă de pe nava mea! îi spun eu Amiralului.

— Poftim?

Şi iat-o, în sfârşit şi imediat. Furia. Omul dinăuntru. Adevăratul Amiral. Îşi arată dinţii; privirea i se înăspreşte. Aţinteşte puşca spre mine.

— Ţi-am dat toate şansele, spune el. Dar eşti un animal. Deci n-ai decât să mori de foame ca un animal. Să te tai bucăţi când încerci să ieşi pe fereastră. Să te izbeşti cu capul de perete până-ţi sar creierii din cap. N-ai decât să mori pe nava asta! Noi o să zburăm, iar tu n-o să mai vezi decât camera asta.

— Nu sunt animal, spun eu. Şi nici arma ta nu sunt. Nu sunt *nimic* pentru tine!

Amiralul îşi mută puşca. Bagă mâna liberă în buzunar şi scoate o cheie.

— Ai dreptate, spune el. Nu eşti nimic.

Închide uşa punţii şi o încuie în urma lui.

Capitolul 48

Call şi cu mine ar fi trebuit să fugim când am avut ocazia. Ar fi trebuit să ne strecurăm prin întunericul plin de stele. Ţinându-ne de mână, râzând, speriaţi şi în viaţă.

Dar am aşteptat prea mult.

Eu ar fi trebuit să fug când am avut ocazia. Când eram în pădure, cu Brig, Tam şi ceilalţi, aş fi putut să plec pe furiş şi să nu mă uit în urmă.

Dar n-am putut trece cu vederea. Ce i-au făcut hoinarii lui Call. Nava.

Lucrurile de care m-am folosit ca să mă menţin în mişcare, ca să mă menţin în viaţă reprezintă acum ceea ce mă ţine în loc. Ceea ce mă va omorî.

Nu ştiu de ce plâng. Pentru că Amiralul a fost persoana cea mai apropiată de un tată pe care am cunoscut-o, deşi nu mi l-am dorit de tată? Pentru că, dacă nu ar fi făcut lucrul ăla cumplit, dacă nu i-ar fi luat pe copiii hoinarilor, eu nu l-aş fi cunoscut niciodată pe Call?

Pentru că Amiralul m-a respins? Pentru că genul ăsta de persoană e singurul gen de persoană care s-a întors vreodată după mine?

Mi-e foame, mi-e sete şi mă doare fiecare părticică din corp. Coloniştii şi-au încărcat căruţele şi cei mai mulţi au plecat.

Zgârii şi mă împleticesc la uşă, exact cum a spus Amiralul că o să fac. Încerc să sparg lacătul cu orice găsesc. Reuşesc să desprind seiful de pe perete şi

sparg geamul cu el, iar briza şi mirosul fluviului intră să mă întâmpine.

Din ce în ce mai mult, mă întreb ce-aş avea de pierdut dacă aş ieşi pe fereastră. Poate că nu m-ar rupe de tot în bucăţi şi aş reuşi să sar în apă şi să înot spre ţărm.

Îmi aduc aminte când a murit Call, când am privit în ochii lui morţi, pierduţi, spre faţa lui frumoasă, spre mâinile lui nemişcate.

M-am gândit: N-o *să mai pot iubi niciodată pe cineva.*

M-am gândit: O *să-i omor pe cei care ţi-au făcut asta.*

Şi m-am gândit: *O să fac tot ce trebuie ca să rămân în viaţă.*

Am întors spatele cadavrului lui şi am hotărât că o să trăiesc, cu orice preţ.

Dacă încerc să ies pe fereastră, măcar voi muri încercând. Mă ridic în picioare şi mă uit pe fereastră, având grijă să nu ating marginile de metal. Văd fluviul dacă aplec capul şi cerul dacă îl înalţ.

Aha.

O scânteiere aurie trece pe lângă fereastră.

Fără să mă gândesc, mă apropii mai mult. Metalul îmi muşcă mâna într-o parte. O duc la gură. Gustul sângelui meu e puternic.

Nava.

Pleacă.

În timp ce trece pe lângă soare pe cer, ceva se aprinde, alb, incandescent. Îmi iau mâna de la gură ca să-mi feresc ochii. Sângele îmi picură pe gene.

Oare arde *Palingeneza?*

Sau e doar o iluzie, din cauza soarelui?

În orice caz, nava s-a dus.

Capitolul 49

N-o să mai pun piciorul pe nava aurie. N-o să mai văd ce e înăuntrul ei şi n-o să mai văd lumea înălţându-se sub mine.

Mă prăbuşesc în genunchi şi îmi lipesc obrazul de metalul rece al uşii. Miroase cum e sângele meu la gust.

— Suntem doar noi două, *Lily,* îi spun eu dragei.

— Nu aşa mă cheamă, spune ea.

Stai. Vorbeşte draga? Cu mine? După ce-am distrus-o pe malul fluviului?

Nu. E o voce din cealaltă parte a uşii.

— Poe? spune altcineva. Avem aparat de tăiat metalul. Pleacă de lângă uşă.

Cunosc vocea *aia.* E Brig.

Şi cealaltă – era Lily? Adevărata Lily, nu nava?

Mă îndepărtez, împleticindu-mă, cu spatele lipit de perete. Îmi duc mâna la capul rănit. Nu-mi închipui chestia asta. *Chiar* nu mi-o închipui. Mă doare capul şi am sânge uscat, de culoare închisă, pe mâini şi pe faţă,

iar de partea cealaltă a uşii chiar *e* cineva.

Apoi, uşa se desprinde din ţâţâni, cu un miros de foc şi de metal.

Lily. Şi Brig. Stau în faţa mea, el cu un aparat de tăiat în mână, ea cu o puşcă.

S-au întors.

— *Poe.*

Brig se lasă în genunchi lângă mine, într-o parte, iar Lily face la fel, de cealaltă parte. Fiecare mă apucă de câte un braţ; mă ridică.

— Te-am prins, spune Lily.

— Brig, zic eu, Lily!

Apoi îmi aduc aminte, *Lily e* nava.

— Ăsta nu e numele tău adevărat. Care e?

— Indie, spune ea.

Capitolul 50

— Repede, spune Indie. Nu suntem singurii care s-au întors după tine.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Colonişti.

Îşi mută greutatea ca să mă poată sprijini mai bine.

— Unii dintre ei sunt afară. Cei pe care Amiralul nu i-a ales să meargă pe *Palingeneză.*

Mi-e frig, sunt plină de sânge şi sunt obosită. Trebuie neapărat să mă gândesc. Presiunea braţelor lui Brig şi ale lui Indie pe braţele mele îmi aminteşte unde

mă aflu în corpul meu, îmi arată că sunt pe nava care-a rămas, nu pe cea care-a plecat fără mine.

— Cred că ştiu că suntem aici, spune Indie. Cred că aşteaptă să ieşim cu tine.

Reuşim să facem trei paşi, aproape până la uşă, când se dovedeşte că Indie are dreptate.

— Căpitan Blythe!

O voce, amplificată cu o portavoce, răsună prin geamul spart.

— Vă rugăm, ieşiţi! Sunteţi în siguranţă! Nu vă facem niciun rău!

— Nu trebuia să vă întoarceţi.

Îndrept spatele, las mai multă greutate pe picioare. Rezistă.

— Sunt de acord, spune Lily.

Indie.

Trebuie să ţin minte că are alt nume.

— Dar am venit.

— Puteţi să vă aduceţi prietenii cu voi, spune vocea.

Nu e Amiralul. E cineva mai tânăr, iar pentru o clipă, îmi stă mintea-n loc şi mă gândesc: *Tam?* Apoi mi se rupe sufletul.

Tam.

Era de-ai noştri, şi n-o să-l uit niciodată.

Zâmbetul lui. Modul în care ne-a dat mâncare într-un luminiş. Profilul lui, când ridica arma ca să tragă, sigur şi rapid.

Credea că sunt genul de persoană care să se răzgândească. Genul de persoană care să fie interesată de alte poveşti.

M-ai citit bine, Tam.

Mă ustură ochii de lacrimi şi înghit în sec.

— Putem să ridicăm un steag alb pe punte şi să-i aşteptăm să vină la noi, spun eu. Lăsaţi-i să urce la bord, dacă vor să vorbească.

Nici Brig, nici Indie nu spun nimic. Ştiu că puntea e locul în care a murit Tam. Ştiu că e locul în care a murit Call, pe altă navă. Ştiu că e sânge acolo. Dar vreau să fiu pe dragă, în spaţiu deschis, în momentul în care mă predau. Nu vreau să fiu pe terenul lor. Vreau să fiu pe al meu.

— O să hotărâm împreună, zic eu. Nu am dreptul la alegere.

— Tu eşti căpitan, spune Brig.

— E nava ta, adaugă Indie.

Luăm un cearşaf dintr-una dintre camere, urcăm pe punte, îl legăm de balustradă şi aşteptăm. Pe ţărm, câteva căruţe sunt trase spre transportorul de deşeuri. Coloniştii care-au venit tocmai până-n amonte cu Amiralul şi apoi au rămas în urmă când n-a mai avut nevoie de ei.

Mă întreb cum s-au simţit când nava şi-a luat zborul.

Steagul alb flutură puternic în vânt, Brig şi Indie mă ţin strâns fiecare de câte-o parte, ca nu cumva să

cad. Nu pot să ating balustrada ca să mă sprijin de ea; am ambele mâini rănite, dar nu mă aşez.

— De ce m-a lăsat Porter să mă predau coloniştilor? întreb eu.

— A avut încredere în tine.

Indie îşi dă la o parte o şuviţă de păr bătută de vânt.

Deşi nu suntem în mişcare, vântul se joacă prin navă, de parcă ar vrea să ne ajute să ne prefacem că suntem.

— Şi-a dat seama că e probabil să fii persoana care să ştie cel mai bine ce gândeşte Amiralul. Ce ar fi în stare *să facă* el. S-a gândit c-ar fi bine să luăm exemplu de la tine.

— Pentru că eu semăn cu Amiralul.

Cuvintele-mi sunt acre de greaţă pe limbă.

— *Nu!*

Vocea lui Brig e puternică, şi-l simt privindu-mă, deşi eu fixez ţărmul cu privirea.

— Dacă tu cunoşti bine pe cineva, nu înseamnă că eşti ca el.

— De ce voiau de fapt hoinarii aurul? o întreb eu pe Indie. Şi voi voiaţi să mergeţi pe *Palingeneză?*

— Nu, spune Indie. Ştiam că Amiralul vrea aurul. Ştiam ce avea de gând cu el. Deci am vrut să i-l luăm, să ajungem la punctul lui de întâlnire. Dacă *noi* am fi avut aurul de care el avea nevoie, şi protecţia celorlalţi care locuiau acolo, puteam negocia cu el. Puteam

încerca să ne recuperăm copiii.

— De-asta voiau hoinarii aurul din primul nostru voiaj? întreb eu.

Ea aprobă din cap.

— Aveam nevoie de el pentru câteva lucruri, spune ea. Şi aşa i-am mituit pe unii pentru a obţine informaţii despre Amiral şi planurile lui.

Respiră adânc.

— Dar încă nu aveam destul pentru a-i aduce pe toţi acasă.

Amiralul voia aurul ca să înceapă o lume nouă, să zboare spre glorie şi putere, departe de haosul şi ruinele din Avanpost. Hoinarii îl voiau pentru a construi, pentru a negocia pentru propriii copii.

— O să încerci să-i găseşti în continuare, chiar şi fără aur?

— Nu m-am hotărât încă.

Indie îşi încrucişează braţele pe piept.

— Şi tu? îl întreb eu pe Brig, tot fără să-l privesc. Ai spus că ai rude la Avanpost.

— Încă nu ştiu nici eu, spune el.

— Sinceri să fim, atât am reuşit să facem, spune Indie. Să te-ajutăm să evadezi. Ceea ce, de fapt, n-am făcut încă.

— Şi cu ei cum rămâne? îi întreb eu pe Brig şi pe Indie, privind spre coloniştii de pe ţărm.

Vorbesc între ei, arătând spre steag şi spre noi, pe punte.

— Cu cei pe care Amiralul i-a lăsat în urmă. *Ei ce vor?*

Brig nu mă mai atinge, dar umărul îi e la câţiva centimetri de al meu.

— Cred că te vor pe tine.

Capitolul 51

Cincisprezece colonişti şi noi trei. Stăm pe punte, unii cu feţele spre ceilalţi. Aproape că văd fantome în seara care se-ncălzeşte şi se răceşte, în schimbarea aerului şi a luminii.

Call, aici, sus, de pază, Tam ţintind cu puşca lui cu lunetă spre ţărm.

— Nu suntem aici ca să vă facem rău, spune o colonistă cu părul lung şi negru.

Pare-a fi purtătoarea de cuvânt a grupului şi a avea vreo douăzeci de ani. Acum, că e mai aproape, o recunosc – a fost medicul din voiajul nostru, Laura Seng.

— Ne întoarcem la Avanpost, căpitane Blythe. Vrem ca tu să ne conduci.

Nu cred că vorbesc serios, îmi mut privirea de la un colonist la altul şi aştept să râdă. Dar nu văd decât feţe serioase care mă privesc, care aşteaptă.

— *De ce?* întreb eu, trecându-mi mâna prin părul lipicios de la sângele uscat şi de la transpiraţie.

Confuzia şi furia trec peste mine de parc-aş fi o

piatră din fluviu.

— N-aţi văzut cât de bine a mers toată treaba ultima oară când am fost la conducere?

Fac un gest spre ruinele navei în care stăm.

Unul dintre colonişti se încruntă.

Dar Laura se ţine de planul ei.

— Ne descurcăm noi cumva, spune ea, întorcându-se pe jumătate, astfel încât să mă vadă şi pe mine, şi pe coloniştii care stau în spatele ei.

— O să spunem că bandiţii i-au ucis pe Amiral şi pe membrii Cvorumului, şi pe toată lumea care nu se mai întoarce. O să le spunem coloniştilor că, atunci când Amiralul era pe moarte, a spus că la conducerea Avanpostului trebuie să fie căpitan Blythe. Apoi o să o vrea.

Dă din cap spre mine.

— O să te susţinem. Toţi. O să spunem aceeaşi poveste.

Indie pufneşte şi-şi încrucişează braţele.

— Deci o să dai vina pe noi pentru tot.

— Meritaţi! se zburleşte unul dintre bărbaţii din spatele Laurei. Voi, bandiţii, aţi furat nava. Ne-aţi omorât câţiva bărbaţi şi femei!

— O, *da,* spune Indie, cu vocea ca un cuţit curat şi rece. Hai să vorbim despre ce meritǎm cu toţii! Hai să trecem în revistă relele ambelor tabere. Vreau şi eu să văd cine iese în faţă!

— Staţi!

Ridic mâna învineţită.

— Câţi colonişti a lăsat Amiralul în urmă?

— Mai suntem douăzeci şi trei, spune Laura. Ceilalţi s-au întors pe ţărm, aşteaptă.

Brig trage aer în piept lângă mine, iar eu încerc să-i atrag atenţia. Şi el a observat numărul. Atâţia eram pe *Lily* când am pornit la drum.

Dar nu înseamnă nimic. Nu e nicio prevestire şi niciun semn.

— Naomi? întreb eu.

Laura strânge din buze.

— Stă pe câmpul de unde-a fost lansată *Palingeneza.* Crede că o să se întoarcă.

Naomi a omorât pentru nava aia. Acum o să moară aşteptând-o.

— Ceilalţi dintre noi ori au murit în lupta cu bandiţii, ori au plecat cu Amiralul.

Laura încrucişează braţele.

— Ne trebuie cineva care să ne ţină laolaltă, altfel Avanpostul va cădea pradă haosului. Liderii fostei structuri nu mai sunt. Amiralul a luat tot Cvorumul cu el.

Lily scârţâie, parcă ar geme a protest sau de durere. Mă întreb cât o fi de stabilă, eşuată pe ţărm cum e. Oare fluviul încearcă să ne recupereze?

Cum îmi pot cere asta? Să iau locul Amiralului?

Eram, în sfârşit, gata să fug.

Închid ochii ca să ascult. Vântul, apa, nava.

Ce-o să creadă lumea despre dragă dacă, după ani şi generaţii întregi, o să dea din întâmplare peste ea? O s-o vadă fără blindaj, eşuată pe ţărm, făcută bucăţi şi lăsată fără nimic de folos. O să vadă ce a distrus de-a lungul fluviului. Cum a nenorocit totul.

Dar, dacă va trece destul timp, poate că fluviul se va fi vindecat un pic. Poate că nava o să fie acoperită de muşchi şi de cuiburi de păsări şi plină de orice intră prin crăpăturile şi hăurile care se cască în ea.

Deschid ochii.

— Nu, spun eu. Nu dăm vina pe hoinari. Spunem adevărul.

Oare coloniştii o să vrea să facă asta? Oare-o să m-asculte cineva din Avanpost?

— Poe.

Brig rosteşte cu putere cuvântul, apoi pune cu blândeţe mâna pe braţul meu. Are o privire îngrijorată, iar barba ţepoasă crescută în zilele în care s-a luptat şi s-a întors după mine îi umbreşte pielea.

— Nu le datorezi nimic.

— Chiar te gândeşti la treaba asta?

Indie e furioasă, nu-i vine să creadă.

— După ce-am riscat totul ca să venim după tine?

Mă gândesc la Avanpost. La cum s-a urcat Amiralul în nava aia magnifică, elegantă, ca să lase totul în urmă. S-a îndepărtat de haos.

Şi eu am făcut asta. Am proiectat un blindaj menit să ucidă şi să schilodească şi l-am pus pe o navă

menită să nenorocească. Am dat foc unor copaci din care casele atârnau precum nişte coconi.

E mai uşor să ucizi decât să salvezi.

E mai uşor să-ţi imaginezi o lume nouă decât să ai grijă de cea pe care o ai.

Oare am ajuns tocmai până aici numai ca să mă întorc?

Credeam c-o să pot să iubesc o singură persoană. Pe Call. Credeam c-o să pot să fac un singur lucru. Blindajul, ca să omor.

Dar dacă e mai mult decât atât?

Dacă pot să fac altceva?

Dacă pot să iubesc pe altcineva?

Dacă m-aş întoarce, aş putea să construiesc în loc să distrug. Aş putea să-i ajut pe hoinari să-i găsească pe copiii care le-au fost luaţi.

— O să vin cu voi la Avanpost, spun eu. Dar n-o să conduc decât dacă oamenii vor să conduc.

Indie răsuflă iritată. Privirea lui Brig e clară şi dreaptă, fixându-mă. Încercând să mă înţeleagă.

Cred că va reuşi. Gândul îmi aduce un licăr de speranţă, iar eu mă surprind întinzând mâna ca să-i ating uşor degetele.

— Mulţumim, căpitane Blythe! spune unul dintre colonişti.

Sunt şocată de uşurarea din vocea lui şi de pe feţele celor mai mulţi dintre colonişti. Inclusiv a Laurei, care a fost în voiajul meu şi care ştie cât a mers de

prost. Oare ce motiv le-am dat să creadă atât de mult în mine, să ceară atât de mult *de la* mine?

Şi de ce cred *eu* că pot să fac asta? Că trebuie să încerc? Că *eu* aş putea să schimb atât mitul, cât şi adevărul, care aparţin atât Avanpostului, cât şi mie – că am fost abandonaţi, părăsiţi?

Call mă iubea. E o parte din adevăr, dar nu e tot. E vorba de nava distrusă, de rămăşiţele lui *Lily* de sub mine, din spatele meu. De casele din copaci ale hoinarilor şi de copiii lor pierduţi. E vorba de echipajul improvizat, care m-a urmat când am plecat de pe navă în pădure. Poate că Naomi m-a trădat, iar Eira a plecat, dar Tam şi cu mine am luptat umăr la umăr. Indie şi Brig s-au întors.

Asta s-a întâmplat, asta a rămas.

— Trebuie să ştiţi un lucru, le spun eu coloniştilor. Îmi iau nava cu mine.

Capitolul 52

Indie e încă furioasă. E ca un felinar din casele din copaci. *Unii oameni ard mereu.* Naomi avea dreptate în legătură cu asta.

Dacă Indie e un felinar, atunci ce e Brig?

Nu e omul Amiralului până în măduva oaselor, ci e cineva care îmi aduce aminte de creaţiile hoinarilor. Aplecat, îndoit, în copac, în apă. Se încordează, se relaxează, dar nu cedează.

Stau pe pasarela navei, Brig şi Indie sunt la câţiva metri distanţă, pe ţărm, cu unii dintre ceilalţi hoinari şi colonişti. Câţiva sunt cu mine pe dragă – Mac, dintre hoinari, Laura, dintre colonişti, un maşinist, un hoinar care se pricepe la reparaţii. E o alianţă tensionată în timp ce toată lumea colaborează pentru a o duce pe *Lily* la apă.

Am luat tot ce-am putut de pe navă şi am dat. Ceilalţi hoinari cu care ne-am întâlnit au luat câteva lucruri. Alţi oameni, prietenii hoinarilor, au luat restul.

Am aflat că pe lângă aşezarea permanentă a hoinarilor, mai către nord, sunt alte câteva grupuri care trăiesc la est de fluviu. Ne-au urmărit în timp ce oamenii cu nava zburătoare au venit să facă negoţ, să adune şi să-i lase în urmă.

Mi-au arătat câmpul pe care-a aterizat *Palingeneza.* Sunt arsuri în iarbă şi gropi adânci acolo unde roţile au atins pământul la aterizare *şi* la plecare. Chiar şi o navă atât de graţioasă, una care poate zbura, lasă cicatrici.

Totul pare atât de mărunt acum! Avanpostul, viaţa pe care am trăit-o, lucrurile despre care am crezut că erau adevărate. Amiralul a refuzat să împărţim ceea ce aveam cu oamenii din jurul nostru, n-a fost interesat să înveţe de la ei. Dar ei au fost aici de la bun început – oameni care au reuşit să supravieţuiască fără să vină la Avanpost –, ceea ce ni s-a spus că e ca şi imposibil.

— Când au venit oamenii de pe *Palingeneză,* căutau aur, mi-a spus Mac. Auziseră că aveam aur aici.

Şi căutau oameni noi care să vină cu ei.

Amiralul ştia ce face. Ce se dovedise valoros prin diverse epoci şi culturi? Aurul. Chiar şi înainte ca Amiralul să ştie la ce avea să-l folosească, l-a adunat. A acumulat resurse pe orice cale posibilă. A nenorocit un fluviu. A furat un copil.

Laura şi ceilalţi colonişti au pus cap la cap încă ceva din poveste vorbind cu alte grupuri.

— Imediat ce Amiralul a auzit despre *Palingeneză,* a trimis emisari ca să afle tot ce se putea. La întrebat pe oamenii de pe navă ce voiau. Şi se pare că el avea tot ce aveau ei nevoie, nu doar aur. Amiralul i-a convins că oamenii noştri sunt mai buni decât cei oferiţi de hoinari sau de orice alt grup.

— Cum se numesc? am întrebat eu. Cei din grupul care-a adus nava?

Laura a ridicat din umeri.

— Nu prea păreau să aibă vreun nume. Îşi ziceau ultimii din Societate.

Când Laura a spus asta, Indie s-a îndepărtat fără o privire în urmă şi fără un cuvânt drept explicaţie. Am strigat-o, dar nu s-a oprit deloc în timp ce se îndrepta spre una dintre bărcile hoinarilor, în timp ce se îndepărta de noi vâslind uşor, prelung, pe râu.

Am crezut c-a plecat de tot. Dar în dimineaţa următoare, era pe nava noastră, dând ordine, încercând să-şi dea seama cum am putea s-o readucem cel mai bine la apă.

— *Chiar* te-ai fi dus pe *Palingeneză?* îl întreb eu pe Mac.

— Nu ştiu, răspunde el. Mi-ar fi plăcut să am ocazia.

— S-ar putea să fie încă la Avanpost, spun eu.

— Ştiu, zice el.

Dar înţeleg de ce ezită, de ce s-ar gândi să meargă pe navă şi să lase în urmă posibilitatea de-a-şi revedea fiica. Atunci când inima ţi-e frântă, e greu să tot cauţi.

— S-a întâmplat ceva când a zburat *Palingeneza,* spun eu. Aţi văzut? Când a trecut de soare?

— Câţiva cred că a ars, zice el. Alţii cred că a fost o iluzie din cauza luminii – sclipirea soarelui pe metal. Nu ştiu ce-a fost.

Ştiu că Amiralul era la bord, cu Cvorumul. Îi urăsc pe toţi. Eira era pe nava aia, şi alţii din echipajul meu, şi nu pot decât să sper că au reuşit să ajungă unde-au vrut.

Şi că nu o să se mai întoarcă niciodată.

Mac îmi pune ceva în mână. Desfac degetele şi găsesc o bucată de hârtie cu un nume pe ea.

Eva.

— Dacă o găseşti, spune el, dă-mi de ştire.

— Aşa o să fac, spun eu. Trimit vorbă.

E momentul să plecăm.

Mac şi ceilalţi care au ajutat la pregătirea dragei pleacă de pe pasarelă spre ţărm. Arunc o privire spre *Lily.* Stă, impunătoare, în spatele meu, o epavă

funcţională, lipsită atât de ceea ce ţinea cândva în ea, cât şi de ceea ce o proteja.

Tot ce-a mai rămas la bord sunt lucrurile de care voi avea nevoie ca să supravieţuiesc drumului până la Avanpost. Scule ca să repar motorul dacă se strică. Nişte mâncare. Câteva pături şi saltele.

Nava e complet expusă. Şi acum e momentul să aflăm dacă e destul de uşoară încât să ajungem acasă.

Coloniştii au legat draga de cai şi de căruţele mecanizate. O să o tragă în amonte de-a lungul malului, spre un loc unde apa e mai adâncă. Apoi o să-mi dea drumul, iar eu o să pornesc motorul. Sper să funcţioneze planul. S-ar putea să funcţioneze.

Nivelul fluviului a tot crescut.

— Ne vedem la Avanpost! le strig eu Laurei şi celorlalţi de pe ţărm, iar inima-mi bubuie.

Oare pot să fac asta? S-o aduc pe *Lily* înapoi de una singură? Oare pot să mă îndepărtez de hoinari, de Mac, de Brig şi de Indie, poate pentru totdeauna?

Urc pe pasarelă şi dau să o închid. Aud paşi în spatele meu. Mă întorc. E Brig. Bocancii lui lasă urme prăfuite pe metal.

— Credeam că rămâi cu hoinarii.

— Mă gândeam să rămân, spune Brig. Dacă rămâneai şi tu.

Lumina soarelui se reflectă în apă, în metalul din jurul nostru. Ochii lui parcă dansează, parcă speră.

Ce spune? Oare sunt cuvinte ascunse după

cuvintele lui? S-ar putea să fie. Dar nu ştiu ce să fac în legătură cu asta. În pieptul meu înmugureşte o sămânţă, se desface o frunză.

Mi-e teamă să las rădăcinile să se prindă.

— Bineînţeles, spun eu. Ai rude în Avanpost.

— Nu e… începe el.

Apoi, apare şi Indie, aproape năvălind pe rampă.

— De ce faci asta? întreabă Indie. Cine zice că n-o să te omoare oricum când ajungi acolo?

Se încruntă la mine, cu mâinile în şolduri.

— E vina voastră, spun eu, încruntându-mă la rândul meu. Eu nu m-aş duce la Avanpost dacă voi nu v-aţi fi întors după mine. N-a mai făcut nimeni chestia asta pentru mine.

— Am făcut-o noi, spune Brig. Când puneai focurile în pădure. Şi atunci ne-am întors.

Are dreptate. Chiar aşa a fost.

— Deci faptul că noi te-am ajutat te-a determinat pe *tine* să vrei să-i ajuţi pe colonişti?

Indie dă ochii peste cap.

— Nu sunt nevinovaţi, să ştii.

— Nici eu nu sunt.

— Nimeni dintre noi nu e, spune Brig.

Nu sunt în stare să-l privesc, să văd sau să nu văd ceva anume la el. Dar vocea lui răsună în jurul meu, trimite un murmur de la tălpi spre vârful capului. De parcă nava ar merge, dar ar fi silenţioasă. Încă n-am pornit-o.

Indie îşi încrucişează braţele la piept.

— Tot n-are nicio logică după mine.

— Tu nu trebuie să vii, îi spun eu. Locul tău e alături de hoinari.

— Eu n-am niciun loc al meu.

— Ştii bine la ce mă refer, spun eu. Ei ţin la tine. Tu ţii la ei.

Şi-a găsit un loc unde se simte în largul ei, în ciuda tuturor celor întâmplate. De ce ar pleca?

— Şi cum Porter nu mai e, au nevoie să-i conduci tu.

— Îl au pe Mac, spune ea. Şi am luat-o de la capăt de mai multe ori.

Face o pauză.

— Credeam că e trist. Şi chiar e. Dar înseamnă şi că ştiu că pot s-o fac din nou. Nu mi-e teamă să văd în continuare ce-i acolo, afară.

Indie ridică din umeri.

— Trebuie să aflu tot ce pot despre copii. Mă pot întoarce dacă nu-mi place.

Ar putea. Ştie unde locuiesc hoinarii. Dar tot nu se poate întoarce şi să fie totul cum era. Şi e conştientă şi de asta.

— Ar trebui să plecaţi amândoi, spun eu. Să fugiţi!

Mai am multe înăuntru, cuvinte, gânduri şi sentimente, dar nu le pot spune din cauza nodului din gât. Rădăcinile mi s-au prins de inimă fără permisiune.

— O să ai nevoie de ajutor.

Indie respiră adânc. Apoi bate în partea laterală a navei.

— Pe lângă asta, chestia asta-i numită după mine.

Noi trei suntem sus, pe punte, eu cârmuiesc nava cu mâinile bandajate, Indie şi Brig strigă către colonişti în timp ce ei ne târăsc nava de-a lungul ţărmului, spre vâltoare. La început, cred că n-o să putem să ne lansăm la apă, deşi o aud lovindu-se de metalul dragei, o simt dedesubt. Dar apoi – cu căruţele şi caii forţându-se, cu coloniştii şi hoinarii strigând – partea din spate a navei zgârie ţărmul şi se îndepărtează, iar noi începem să plutim. Toţi trei izbucnim în urale. Brig mă cuprinde cu un braţ. Fără să mă gândesc, mă sprijin de el, aproape că-mi las fruntea pe umărul lui. Mişcarea îl surprinde – îl simt cum tresare –, şi mă surprinde şi pe mine. Eu nu-mi permit să fiu vulnerabilă. Nu-mi permit să-i ating pe ceilalţi.

— Indie, poţi cârmui nava? întreb eu, îndepărtându-mă.

— Bineînţeles că pot.

E uşor indignată.

— Am pilotat maşinării mult mai complicate decât *asta.* Să o cârmuiesc pe *Lily e* ca şi cum aş cârmui o balenă, în loc de o pasăre colibri.

— În regulă, spun eu, nefiind sigură ce vrea să spună cu asta.

— Cu pasărea colibri e mai greu. Alea-s rapide. Pe

Lily, poţi să vezi de la un kilometru şi jumătate ce vine în faţa ta.

Face un gest spre fluviu, în jos.

Pe hoinari nu i-am văzut venind. Dar nu subliniez lucrul ăsta. Îl ştie.

— Brig, du-te şi adu-ne harta din cabina căpitanului, spun eu. Aia e cea mai bună. Adu-o sus, pe punte. Eu mă duc să pornesc motorul.

Niciunul dintre ei nu întreabă dacă am nevoie de ajutor, sau dacă să vină cu mine.

Înţeleg. Vreau să fiu singură.

Jos, pe puntea de minerit, apăs pe comutator. Motorul porneşte, începe să murmure mecanic. Chiar şi fără echipamentul de minerit, e mult zgomot în adâncul navei, în timp ce refrenul motorului se loveşte de pereţii de metal. Nu e nici pe departe o melodie plăcută, uşoară, ca un cântec de leagăn. E genul de imn cu tonalitate scăzută pe care te trezeşti că-l fredonezi ca să te menţii în mişcare sau ca să-ţi păstrezi calmul când eşti înspăimântat, sau pur şi simplu ca să-ţi aduci aminte că ai o voce, chiar dacă tu eşti singurul care o aude.

Mă aşez lângă motor. Am o gaură în cracul drept al pantalonilor. Încă am sângele lui Tam pe bluză. Şi sângele meu.

Nu tu aur. Nu tu blindaj. Nu tu Tam. Nu tu Call.

Doar nava şi cu mine, cântând.

— Motorul sună bine, spune Indie când ajung sus, pe punte.

Brig se uită peste umăr din locul în care agaţă harta pe perete cu o piuneză. Nu ştiu dacă vreunul dintre ei aude rămăşiţele de lacrimi din vocea mea.

Indie îmi face semn să-i iau locul.

— E rândul tău, zice ea. Mi-e foame.

Părul ei lung şi roşcat e rebel, iar hainele-i sunt aproape la fel de murdare ca ale mele. Brig a terminat cu harta şi vine să ni se alăture la cârmă.

— Mac mi-a dat asta, spun eu, scoţând foaia de hârtie ca să le-o arăt.

— Eva.

Indie atinge hârtia.

— Fiica lui Mac.

— Orice altceva s-ar întâmpla, o să încercăm să-i găsim, spun eu.

Ea aprobă din cap, frecându-se cu o mână la ochi, apoi iese prin cadrul înnegrit al uşii. Nici Brig, nici eu nu o strigăm sau nu ne luăm după ea. E rândul lui Indie să fie singură.

Pun mâinile pe cârma navei. Noi trei ne vom asigura cu rândul de păstrarea cursului.

— Va trebui să găsim şi familia lui Tam, îi spun eu lui Brig, fără să mă uit la el. Să le spunem ce s-a întâmplat.

Brig se îndreaptă spre fereastra de lângă mine.

Priveşte spre fluviul din faţa noastră, frecându-se la ceafă cu mâna lui puternică, pătată. Are numai arsuri şi tăieturi pe dosul palmei, pe încheietură şi pe antebraţ. Privirea mea se plimbă pe mâna, gâtul, părul lui creţ, umerii lui drepţi, şi sunt surprinsă când se întoarce.

Înghit în sec.

— Asta era în cabina căpitanului, spune el, băgând mâna în buzunarul cămăşii. Probabil că a găsit-o cineva şi ţi-a pus-o la loc.

Îmi desprind privirea de faţa lui şi mă uit la ce ţine în mână.

Rigla lui Call.

O iau. Când fac asta, vârfurile degetelor mele ating vârfurile degetelor lui Brig. Strecor rigla în buzunar. Mi se taie răsuflarea când privesc în sus. E o sclipire în ochii lui, un licăr în inima mea.

Capitolul 53

— *Promiteți-mi,* le şoptesc eu lui Brig şi Indie. *Promiteţi-mi că, dacă e nevoie, putem fugi!*

— Promit, spune Brig, iar Indie aprobă din cap.

Ne apropiem de Avanpost. Luminile-i licăresc în depărtare. Mâine, vom ajunge la el. Opresc motorul ca să putem să venim sus s-ascultăm liniştea şi să vedem pentru ultima oară o stea sau două.

Respir aerul. Simt în el gustul fluviului şi al pădurii de dincolo de fluviu.

Ţi-am prins gustul.

Call a spus asta, şi altele.

Termină-l pentru mine.

E singurul mod în care o să vezi lumea, Poe.

Du-te, mi-a spus el. *Apoi, poţi să te întorci aici, sus.*

Îmi bubuie inima.

Asta ţi-ai fi dorit pentru mine, Call? gândesc eu, în timp ce stau înfrigurată pe puntea unei nave pustii. În timp ce număr stelele din înaltul cerului. În timp ce îl simt pe Brig, cald, lângă mine, în timp ce o văd pe Indie la câţiva metri distanţă.

Da.

Call.

Am vrut să-ţi termin visele.

Dar asta face parte din tragedia de-a fi plecat dintre noi prea curând.

Nu apuci să le termini, şi nimeni altcineva nu o poate face în locul tău, oricât de mult ar încerca. Dar oare trăieşti în continuare dacă persoana pe care ai iubit-o, persoana care te-a iubit continuă să-şi trăiască visurile?

Cred că da. Cred că ăsta e cel mai bun mod în care trăieşti mai departe.

Eşti în inima mea când se avântă. În mâinile mele când fac ceva nou. În răsuflarea mea când alerg.

Şi într-o bună zi, până şi astea vor dispărea.

Vei fi undeva adânc în sângele şi în oasele mele, parte din mine, dar eu voi fi mers mai departe.

Chiar purtându-te cu mine, te voi fi lăsat în urmă.

Mulţumiri

Întâi de toate, recunoştinţa mea se îndreaptă către soţul meu, Scott, şi către cei patru copii ai noştri: Calvin, Ian, Truman şi Lainey. Cu toţii aveţi poveştile şi modurile voastre de-a vă comporta în lume, şi învăţ de la voi în fiecare zi. Este o onoare şi un privilegiu pentru mine să pot fi parte din această familie.

Le datorez foarte multe şi părinţilor mei, Robert şi Arlene Braithwaite, care m-au dus mereu în locuri frumoase şi sălbatice şi mi-au spus să privesc cu atenţie.

Jodi Reamer a fost agenta mea încă de la bun început şi sunt recunoscătoare în fiecare zi pentru înţelepciunea şi umorul ei, Jodi mi-a schimbat viaţa în bine în atât de multe moduri, şi e unul dintre cei mai înţelepţi oameni pe care îi cunosc. Este o onoare că-i sunt asociată şi că am reuşit să o conving să se dea pe Matterhorn la Disneyland. Le sunt foarte recunoscătoare şi lui Alec Shane şi Ceciliei de la Campa de la Writers House pentru ajutorul şi susţinerea oferite de-a lungul anilor.

Aceasta este a şasea mea carte la care colaborez cu editoarea Julie Strauss-Gabel şi, de fiecare dată, procesul este o revelaţie. Nimeni nu pune întrebări ca Julie. Mă face să mă gândesc la miezul poveştii mele şi să găsesc cele mai potrivite cuvinte pentru a o spune.

Sunt recunoscătoare pentru genialitatea şi generozitatea ei. Le sunt datoare şi următorilor: Anna Booth, Venessa Carson, Maggie Edkins, Theresa Evangelista, Melissa Faulner, Felicia Frazier, Alex Garber, Carmela Iaria, Jen Loja, Shanta Newlin, Emily Romero, Felicity Valence, Natalie Vielkind şi tuturor celor de la Penguin Young Readers. Sunt norocoasă să pot lucra cu voi.

Una dintre marile plăceri ale carierei mele este ocazia de a cunoaşte profesori, bibliotecari şi librari minunaţi. Rose Brock, Gene Nelson, Anne Holman şi Margaret Neville, vă mulţumesc pentru eforturile voastre neobosite în numele cititorilor şi comunităţilor voastre.

Scrierea acestei cărţi m-a provocat să ies din zona mea de confort în multe moduri. Am fost suficient de norocoasă încât să am parte de sprijinul experţilor care să-mi ofere sfaturi şi idei. Corwin Revis m-a ajutat să mă descurc cu elementele de mecanică şi logistică ale unei nave futuriste inspirate de dragele de minerit din trecut şi din prezent, şi a fost absolut mereu inteligent, răbdător şi interesant prin comentariile şi sugestiile sale. James Worthington mi-a răspuns la mesaje aleatorii legate de cum ar putea fi eficiente scenele cu schimburi de focuri, şi n-a râs niciodată de mine (cel puţin nu când puteam eu să-l aud). Mii de mulţumiri lui, soţiei lui, Amy, şi minunaţilor lor copii, pentru că sunt nişte prieteni şi vecini extraordinari.

De când a fost lansat cel mai recent roman al meu la Penguin, m-am întors la şcoală ca să obţin un masterat în arte frumoase, specializarea scriere creativă, şi a fost unul dintre cele mai bune lucruri pe care le-am făcut vreodată. Iubiţii mei colegi de la Vermont College of Fine Arts au fost o surpriză şi un dar; n-aş fi putut niciodată să-mi imaginez cât de adevărat este acest lucru! Cercul Bileţelelor Dispărute are un loc deosebit în inima mea. Multe mulţumiri Salimei Alikhan, lui Robin Galbraith şi lui Brendan Reichs, colocatarii mei cât am studiat. M-aţi încurajat când am fost cu moralul la pământ şi m-aţi făcut să râd cu poftă, să mă gândesc la lucruri mari şi să stau trează mult prea mult. Vă voi fi mereu recunoscătoare. Recunoştinţa mea se îndreaptă şi către sfătuitorii şi mentorii pe care i-am avut la VCFA. A fost o onoare desăvârşită să lucrez cu profesori, scriitori şi oameni atât de talentaţi. Mulţumiri îndeosebi lui An Na, Keklei Magoon şi lui Susan Fletcher.

Ash Allan, Mikayla Kirby şi Mylee Edwards: aţi avut atât de multă grijă de copiii mei cât timp am lucrat, iar vieţile noastre s-au îmbogăţit foarte mult avându-vă pe voi alături.

E periculos să faci o listă cu scriitori prieteni dragi, pentru că mi-e teamă c-o să uit pe cineva, dar sprijinul şi prietenia lor au însemnat totul pentru mine. Le sunt profund îndatorată lui Renée Ahdieh şi Sabaa Tahir, pentru sprijinul şi încurajările lor legate de acest

manuscris. Ally Carter şi Jenny Han, vă mulţumesc pentru invitaţia la centrele de retragere unde am putut absorbi din geniul vostru şi lucra la acest roman. Prietenilor mei scriitori locali – Ann Dee Ellis, Shannon Hale, Veeda Bybee, Lindsey Leavitt Brown, Emily R. King, Bree Despain, Rob Wells, Emily Wing Smith, Brandon Mull, Julie Olson şi Erin Summerill – vă sunt profund îndatorată pentru că aţi sprijinit WriteOut, pentru cinele şi prânzurile luate în localurile preferate, şi pentru că aţi mers în drumeţii, aţi vorbit şi aţi râs cu mine. Am găsit ceva luminiţe la capătul unor tuneluri în perioade grele.

Margaret Stohl, îţi mulţumesc că m-ai luat sub aripa ta şi m-ai învăţat cum să dau înapoi ce-am primit şi să merg mai departe. Consiliilor de administraţie de la toate Yall-urile: sunteţi prea faini şi deştepţi pentru binele vostru. Nu vă schimbaţi niciodată, vă rog frumos!

Nu ştiu cum am reuşit să fiu atât de norocoasă încât să-i am ca prieteni pe Brendan Reichs şi pe Soman Chainani, dar sunt mai mult decât recunoscătoare. Uneori, cred că nu mai am cuvinte, sau că sunt singură, şi-mi reamintiţi că niciuna dintre aceste variante nu e adevărată. Brendan, a scrie şi a lucra cu tine este un proces educaţional şi un dar. Soman, tu eşti Serena Williams a literaturii pentru copii. Vă mulţumesc amândurora pentru tot!

Pe durata scrierii acestei cărţi am fost suficient de

norocoasă încât să pot să înfiinţez o tabără de scris pentru copiii din zona rurală a statului Utah. Nu am cuvinte să mulţumesc Consiliului Director WriteOut pentru nenumăratele ore de serviciu şi muncă în numele taberei şi al copiilor participanţi. Scott Condie, Ann Dee Ellis, Krista Bulloch, Denise Lund, Brian Jackson, Amy Jackson şi Brian Jameson – vă mulţumesc că v-aţi făcut timp să vă gândiţi la burse, că aţi cărat cutii cu o maşinuţă de golf, că aţi organizat vânători de comori pentru scriitori, că aţi alcătuit programe, că aţi gestionat finanţe, că aţi conceput grafică şi că aţi executat o mulţime de alte sarcini cu un umor de calitate şi idei grozave. Bridget Lee, îţi mulţumim pentru generozitatea de care ai dat dovadă când ni te-ai alăturat şi ne-ai ajutat să înţelegem cum să pornim nava asta. Mulţumesc enorm tuturor voluntarilor de pe teren care ne-au ajutat cu părţile complicate. Şi profunda mea recunoştinţă se îndreaptă spre uimitorii adolescenţi din tabără, care se poartă cu atât de mult respect, bunăvoinţă, generozitate şi bucurie unii cu ceilalţi.

În cele din urmă, şi mereu, mii de mulţumiri cititorilor. Voi sunteţi motivul şi calea. Vă mulţumesc că faceţi posibilă această slujbă pe care o iubesc! Vă mulţumesc că ţineţi la cărţi, la lumea înconjurătoare şi unii la ceilalţi!

Foto © Erin Summerill

ALLY CONDIE este autoarea trilogiei LEGĂMINTE, bestseller *New York Times*, și coautoare a seriei DARKDEEP. A scris, de asemenea, *Summerlost sau visul unei vacanțe de vară*, roman finalist al Edgar Award, apărut în traducere în limba română la Corint Junior. Fostă profesoară de engleză, Ally Condie locuiește împreună cu familia sa în apropiere de Salt Lake City, Utah, are un masterat (MFA) la Vermont College of Fine Arts și este fondatoarea și directoarea fundației nonprofit WriteOut.

O puteți găsi on-line
pe AllyCondie.com
și pe Twitter @AllyCondie.

CINE DEVII ATUNCI CÂND NU ȚI-A MAI RĂMAS NIMIC DE PIERDUT?

Există ceva ce tânăra Poe Blythe, noul căpitan al ultimei nave miniere a Avanpostului, își dorește cu mai multă ardoare decât aurul extras din albia râului Serpentine.

Răzbunare.

Poe a promis să-i nimicească pe banditii care l-au ucis pe Call, iubirea vieții sale, și au lăsat-o astfel fără nimic. Dar în timp ce navighează pe apele nesigure ale râului Serpentine, fata trebuie să ia seama și cine a devenit, cine vrea să fie și cum poate dragostea să te schimbe și să te modeleze. Chiar și atunci când crezi că totul este pierdut.

O poveste cu o intrigă complexă, încărcată de emoție, despre călătoria unei tinere care încearcă să depășească durerea și furia care au pus stăpânire pe ea și să găsească forța interioară de a-și stabili propriul drum în viață.

„O călătorie deopotrivă fascinantă și sinuoasă
în inima durerii, despre felul în care aceasta poate distruge
totul în jur și ce înseamnă să supraviețuiești."
SABAA TAHIR, autoarea romanului
Elias și spioana Cărturarilor

„Punând într-un mod minunat sub semnul întrebării
stereotipiile de gen și prin personajele sale dureros de reale,
Ultimul voiaj al lui Poe Blythe îi poartă pe cititori
într-o călătorie epopeică, pentru a descoperi adevăratele
comori ale vieții. Ally Condie a făcut o treabă excelentă!"
RENÉE AHDIEH, autoarea romanului *Urgia și zorile*

ISBN: 978-606-95080-4-6
9 786069 508046
www.edituracorint.ro

12+